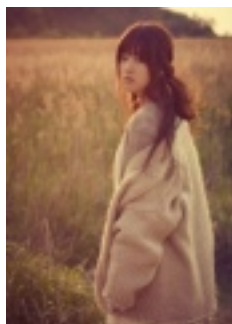

Nếu Chúng Ta Đã Không Thể Có Hạnh Phúc

Contents

Nếu Chúng Ta Đã Không Thể Có Hạnh Phúc	1
1. Chương 1: Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2	5
3. Chương 3: Chương 3	9
4. Chương 4: Chương 4	12
5. Chương 5: Chương 5	16
6. Chương 6: Chương 6	19
7. Chương 7: Chương 7	23
8. Chương 8: Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	38
13. Chương 13	41
14. Chương 14	43
15. Chương 15	45
16. Chương 16	47
17. Chương 17	49
18. Chương 18	52
19. Chương 19	57
20. Chương 20	62
21. Chương 21	65
22. Chương 22	70
23. Chương 23	75
24. Chương 24	77
25. Chương 25	80
26. Chương 26	84
27. Chương 27: Chương 27	87
28. Chương 28	91
29. Chương 29	94
30. Chương 30	96
31. Chương 31	99
32. Chương 32	101

Nếu Chúng Ta Đã Không Thể Có Hạnh Phúc

Giới thiệu

Cơn đau xé ruột ấy làm cô ta gục ngã, lẫn lộn dẫy dựa dưới đất. Vì cái gì, vì cái gì, cô ta đang đặc thấ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-chung-ta-da-khong-the-co-hanh-phuc>

1. Chương 1: Chương 1

Lâm viên...

Ai trong thành phố A lại không nghe đến tên gia đình này. Từ những năm chiến tranh, Lâm gia đã được coi như thành phần tiến bộ, đóng góp rất nhiều cho chính phủ, về vật chất cũng như nhân lực. Cho nên nhắc đến Lâm gia người ta lại nhớ ngay đến câu chuyện hào hùng thời chiến sự năm xưa.

Nhưng niềm vui chẳng lâu. Lâm gia được ca ngợi và tôn trọng bao nhiêu thì những vận đen cứ đeo bám họ. Bệnh tật, neo người và mệnh yếu đã làm cho một gia tộc vốn đông đúc trở nên hiu quạnh.

Lâm gia cho đến nay, chỉ còn lại Lâm tiên sinh cùng cô con gái duy nhất. Vợ ông, trong một lần đi uống trà chiều đã gặp tai nạn giao thông. Để lại chồng và đứa con gái bơ vơ mới được hai tuổi.

Có lẽ vì nhiều năm cô đơn, Lâm tiên sinh đã đón một người phụ nữ trẻ về nhà. Gây ra một làn sóng nhiều chuyện, tò mò của các quý bà thuộc giới thượng lưu.

Người ta còn đưa ra bằng chứng chứng minh ông Lâm không còn tỉnh táo khi mà cô vợ trẻ mới cưới lại dẫn theo hai đứa con riêng. Đây chẳng phải là phiên bản Cinderella hiện đại sao????

Về sau nếu có nghe thấy mấy tin đồn rằng con gái ruột của ông Lâm bị ngược đãi, họ sẽ chẳng thèm ngạc nhiên đâu. Những người đàn bà làm vợ lẽ và mẹ kế thì mấy ai tốt chứ.

Họ thì thầm, bàn tán và chế nhạo về sự minh mẫn của thành viên nam cuối cùng của dòng họ, lại không nhìn thấy một đôi mắt trong veo những chứa đựng nhiều bí mật đang nhìn họ....

“Cinderella sao??”

... ..

Lâm viên....

Toà nhà được xây dựng từ những năm thuộc triều đại cuối cùng của nhà Thanh. Đến bây giờ nó vẫn vươn mình đón ánh nắng ngày mới như thời còn các vị vua chúa ngày xưa. Tuy giờ không còn vị vương tôn quý tộc nào sống tại đây, nhưng nó vẫn được gìn giữ chăm sóc cẩn thận. Khu vườn từng được coi là trân bảo bởi các giống loài thực vật quý hiếm vẫn đang khoe sắc toả hương. Là nơi khiến cho nhiều vị tự coi là mình đã xem hết thấy hết giống cây lạ cũng phải cúi đầu xấu hổ. Đình viện nghiên nghiên bên bờ hồ liễu rủ. Để làm người ta liên tưởng đến hình ảnh nên thơ của các cặp tài tử giai nhân ngày xưa.

Trong cái nắng sớm dịu nhẹ này, đột nhiên bị tiếng hét thất thanh làm hỏng.

Từ phía bên kia của bờ hồ. Người ta có thể thấp thoáng thấy các dãy phòng khác nhau. Tiếng ồn ào phát ra từ đó.

“Nói dối,rõ ràng là cô làm rơi đồ của tiểu thư,lại còn cãi?”

Một cô gái dáng người đầy đặn,mặc bộ váy liền thân màu vàng nhạt. Trên mặt tô một tầng phấn son xinh đẹp,nhưng vẻ mặt vẫn vẹo làm điều đó mất đi.

Đối diện là một cô gái khác,mái tóc thắt bím đơn giản,dáng người thon gọn trong bộ váy rời màu tím nhạt.

“Tôi không có làm,cô đừng đổ tội cho người khác.”

“Ở đây chỉ có cô ra vào,nếu không phải là cô thì là ai,không lẽ là tôi,tôi không biết,tôi đi nói cho tiểu thư,để cô ấy phạt cô.”

Cô gái mặc áo vàng nhạt nói xong không thèm để ý đến ai,xoay người đi về phía nhà lớn.

Cô gái mặc áo tím khóc không nên lời,dáng vẻ gầy yếu run rẩy chốc người yêu thương càng làm tăng đáng vẻ xinh đẹp yếu đuối của cô.

Xung quanh tụ tập rất nhiều người làm,họ chỉ chỗ,bàn tán không e dè người đang bị nói đến,không ai có ý định tiến lên an ủi hay nói chuyện với cô.Ở Lâm gia,người làm nói chung cũng chẳng hiếm lạ gì,ai lại muốn đá đổ bát cơm của mình cơ chứ.

“Tiểu thư,chính là cô ta,chính cô ta làm rơi vòng xuyên của tiểu thư. Chính mắt em nhìn thấy.”

Giọng nói chua chát,gay gắt của cô gái ban nãy đã quay trở lại. Mọi người vộn vàng tản ra,tạo thành một lối đi nhỏ cho người vừa tới. Cô gái mặc áo tím đang khóc rất thương tâm,vội vàng ngẩng lên nhìn người đang chậm rãi đi vào.

Trong những tia sáng vàng rực,rọi qua tán lá đại thụ.Tà váy trắng bay nhẹ theo mỗi bước chân. Thân ảnh xinh đẹp,cao ngạo,mang theo khí chất đại tiểu thư quyền uy. Mỗi cái nhấc tay nhấc chân của nàng cũng làm người ta khó dời mắt. Gương mặt trái xoan,đôi môi mọng không tô son vẫn ửng hồng. Đôi mắt như làn thu ba mềm mại,ẩn ẩn ý cười thần nhiên. Chiếc mũi thẳng xinh xắn càng làm tổng thể gương mặt nàng thêm hài hoà xinh đẹp.

Nàng đi không nhanh,nhưng mỗi bước chân lại khiến cho bọn người làm đang xì xào kia im bật. Chân mày khẽ nhíu làm lòng người bất an,nàng nhìn cô gái đang khóc thật đau lòng trước mắt.

“Là cô làm rơi vòng xuyên của tôi?”

Vòng xuyên là: Vòng trang sức bằng vàng (phụ nữ đeo ở cổ tay). | Hàng dẹt bằng tơ, theo dạng vân điểm, sợi dọc sợi ngang đều nhỏ và sắc.

“Tiểu thư,tôi không có,tôi không có làm,xin cô tin tôi”

Nàng nghiêng đầu,mái tóc đen chảy dài mượt mà đến tận eo khẽ lay động.Đôi môi xinh xắn khẽ nhắm mở như có điều gì khó nói.

Khẽ liếc mắt nhìn bọn người làm đang tụ tập,thật nhanh bọn họ biết điều vội vàng tản đi như bầy chim vỡ tổ.

“Có biết tôi sẽ làm gì với người làm hỏng đồ của tôi không? Bây giờ làm sao tin cô đây,bị người khác nhìn thấy mất rồi?”

Giọng nói ngọt ngào,mang theo chút trêu chọc,nàng mỉm cười,nụ cười trong vắt,thanh khiết như giọt cam lộ.Lại vô tình làm người ta rét lạnh,khi mà nụ cười kia không leo lên đến đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào dung nhan xinh đẹp của cô hầu gái.

“Tiểu thư...cô...tôi...”

Cô hầu run rẩy,cô hiểu ý của nàng.Bị nhìn thấy,nếu không nhìn thấy thì sao?

Có phải là...ý của tiểu thư...

“Hửm???”

Nàng lại mỉm cười,đợi chờ cô gái kia hiểu rõ ý nàng.

Thật là không làm nàg thất vọng khi mà....

“Á.....”

Tiếng hét thảm thiết vang lên,cô gái mặc váy vàng nhạt,giây trước còn hả hê khi nhìn thấy người gặp nạn.Thì giây sau ôm chặt lấy đôi mắt của chính mình.

Cơn đau xé ruột ấy làm cô ta gục ngã,lăn lộn dẫy dụa dưới đất.Vì cái gì,vì cái gì,cô ta đang đắc thắng lại phải chịu hậu quả này.

“Mắt của tôi,mắt của tôi,aaaaaaaaaaaaa”

Tiếng hét đau đớn kia vẫn gào lên trong nắng sớm,nàng lạnh nhạt đứng nhìn cảnh tượng nhuộm đầy máu này.

Cô gái mặc váy tím,giây trước còn ngậy thớ,mền mại,yếu đuối,chọc người yêu thương.Thì giờ đây,với bàn tay đầy máu tươi.Đôi mắt long lên vẻ tàn nhẫn,tà ác.

“Trên đời này cá lớn nuốt cá bé,ai bảo cô đừng tôi trước,cô chết đi,chết đi....”

Khi móng tay bén nhọn của cô ta chạm vào đôi đồng tử kia,cô ta thật sự sợ hãi.Nhưng mà,nếu như không làm theo,cô ta biết cái mình phải chịu còn tồi tệ hơn. Cô ta căm giận,cô ta xinh đẹp,có tài,sao lại phải chịu luôn cúi bõn người này chứ.Cô ta muốn im lặng đợi cơ hội từ chim sẻ thành phượng hoàng.Nhưng tại sao,vì cái gì,cô ta mất tất cả.

“Tại cô.đều tại cô...”

Gần lên từng tiếng đầy thù hận,cô ta đem sự tức giận ấy vào mỗi cái cào,xé gương mặt của kẻ hãm hại cô ta.

Cô gái bị cào xé kia,dường như nhận ra cái gì đang đợi mình,cô ta vùng lên nhào về phía kẻ thù.Cô ta không thấy,nhưng có thể cảm nhận được.Cắn xé nhau như những con thú hoang,hai mỹ nữ bỗng chốc trở thành hai kẻ điên loạn. Tiếng gào thét chữ bới,tiếng vãi vốc bị xé toạc.Tiếng da thịt bong chóc,và tiếng cười hả hê...vang lên không dứt.

“Ha ha ha.....ha ha ha”

Tiếng cười như chuông bạc.Một âm thanh cao vút lên giữa trận chiến say máu của hai con thú.Tiếng cô gái cười đầy khoái trá,vang vọng đến bốn phía.Âm thanh ấy,thánh thiện như vậy mà cũng tà ác đến như vậy.Bóng người thon thả,xinh đẹp trong váy trắng thuần khiết,lại đang ngửa mặt lên trời để mà cười nhạo.

“Nhìn đi,anh hãy nhìn đi Lâm Khiêm,đây chính là cô gái thánh thiện của anh,anh thích cô ta đến thế kia mà.Nhìn đi,cô ta bây giờ không bằng cả một con chó...ha ha ha....ha ha ha...anh thà rằng thích cô ta,vậy thì anh chỉ có thể nhận lấy cái xác thối rửa mà thôi,ha ha ha...ha ha ha....”

.....

Lâm viên....

Nhiều năm về trước,có ba con người,đã bước qua cánh cửa lớn này.

Một người phụ nữ và hai đứa trẻ. Họ bước qua cánh cửa lớn,bỏ lại phía sau cuộc sống cơ cực nghèo khổ,để nắm bắt lấy cuộc sống hào môn thế gia.

Có hai người đang đợi họ ở phía trước,một người đàn ông và một đứa bé gái,mặc trên người bộ váy công chúa thời thượng xinh đẹp.Nó nhoẻ miệng cười khi phát hiện cái nhìn khao khát của đứa con gái đang đứng bên cạnh người phụ nữ.

Người đàn ông nhanh chóng nắm lấy bàn tay của người phụ nữ,cười dịu dàng với cô ta.Trong mắt họ dường như chỉ có nhau.

Bỏ quên ba đứa trẻ đang yên lặng đứng bên cạnh.Cô công chúa nhỏ vẫn mỉm cười chấp nhận ánh mắt khát khao đến gần như là ghen tỵ của cô bé kia.Nó đã quen với ánh mắt này kể từ khi trào đời đến nay. Nó biết bởi vì ba nó là người giàu có,có thể cho nó những thứ mà mấy đứa trẻ khác chỉ có thể khao khát rồi lại khát

khao mà không bao giờ có thể có được. Nó chỉ mỉm cười,ba nó đã nói,cho dù có hã hê vì ánh mắt hăm dọa của những kẻ nghèo hèn hơn,nó cũng nên không thể hiện trên mặt,bởi vì nó sẽ là người nắm giữ quyền lực tương lai chứ không phải những kẻ nghèo hèn này.

Bắt đầu chán phải mỉm cười với cô bé kia,nó quay sang nhìn đứa trẻ thứ hai.Điều làm nó ngạc nhiên,là không như cô bé kia,đứa trẻ này chỉ lẳng lặng nhìn nó,không có khát khao,không có ham muốn,không có ghen tỵ,chỉ có chút...phiền chán. Đúng,chính là phiền chán.

Năm đó,khi ba đứa trẻ gặp nhau lần đầu tiên vào năm chúng chỉ vừa mười hai,và mười tuổi. Lâm Gia Nguyệt,cô công chúa nhỏ. Lâm Giai Hân và Lâm Khiêm

2. Chương 2: Chương 2

“Căm ghét một người, chẳng cần có lý do gì to lớn. Và yêu một người,cũng sẽ không có lý do... em yêu anh, đó lại là lý do để em tồn tại”

Gia Nguyệt nhận ra rằng,khi ba đón người đàn bà kia vào nhà,mọi chuyện chậm rãi thay đổi. Ba nàng cười nhiều hơn vào mỗi ngày,dành nhiều thời gian về nhà hơn vào mỗi buổi chiều. Mua sắm nhiều thứ hơn vào mỗi lần ra ngoài. Thật ra thì,đó cũng là một điều tốt mà ít nhất người đàn bà hám lợi kia có thể làm được.

Nàng nghĩ nếu người đàn bà kia có thể níu chân ba nàng ở nhà nhiều hơn một chút thì tốt hơn. Nàng không thể chịu thêm những ngày phải lo lắng sức khỏe của ba nàng,tuy chỉ mới mười một tuổi,nhưng vì lo nghĩ mà nàng tin mình sẽ sớm có tóc bạc thôi.

“Tiểu thư,ông cho gọi cô ạ”

Giọng nói non nớt vang lên cắt ngang những suy nghĩ của Gia Nguyệt. Nàng cực ghét mỗi khi đang học có người vào làm phiền. Hình như cô bé con của bà vú này không hiểu được điều đó. Liếc đôi mắt lạnh nhạt,Gia Nguyệt mỉm cười dịu dàng.

“Ngãi Âm,giọng nói của cô lại ngọt ngào hơn rồi.”

Ngãi Âm cười híp mắt,ai cũng khen nàng có một giọng nói hay,còn lên nói với nàng,giọng nàng còn hay hơn cả của tiểu thư nữa.

Gia Nguyệt rũ mắt,không cần nói nàng cũng biết trong đầu cái con lợn béo này đang nghĩ gì. Nàng luôn nhân từ với cô ta,bởi vì cô ta là con của bà vú. Nhưng không có nghĩa là nàng có thể để cô ta leo lên đầu.

“Cô ra ngoài trước đi,một lát tôi sẽ sang gặp ba tôi.”

Vẫn là nụ cười mỉm nhẹ nhàng,giống như một sợi lông vũ vuốt nhẹ vào vòng người. Gia Nguyệt tao nhã nghiêng đầu. Mái tóc đẹp buộc lên cao để lộ phần cổ thiên nga tuyệt đẹp.

Ngãi Âm xoay người đi,không chút để tâm,nụ cười của Gia Nguyệt vẫn đi theo cô ta cho đến khi đã mất hút.

“Thật ồn ào.”

Thấy thời gian không khác biệt lắm,nàng nâng tà váy trắng thuần khiết lên,bước nhanh về phía phòng của ba cô. Không đợi người hầu thông báo,nàng cứ đi thẳng vào. Đây vốn là đặc quyền chỉ mình nàng có. Nhưng hình như chuyện đã khác đi

“Kìa anh,đừng mà...ừm...”

Gia Nguyệt vốn trưởng thành rất sớm,những chuyện nam nữ nàng vốn không xa lạ. Khi nhìn thấy ba mình quần chật lấy người đàn bà kia thì nàng chỉ là có chút kinh ngạc,đàn ông mà,nàng có thể hiểu được.

“Đi có thể ra ngoài được không,con phải nói chuyện cùng ba....ngay bây giờ.”

Nụ cười tươi của nàng tuy không lên đến mí mắt, nhưng vì nàng nghiêng đầu, người ta không thể nhận ra điều khác biệt ấy. Chỉ là trong giọng nói không để cho người ta có cơ hội khước từ.

Tịnh Nhã có chút giận, nhưng bà ta ngại ông Lâm đang ở đây nên nhún nhường. Bà ta vươn tay định chạm vào mái tóc của Gia Nguyệt nhưng bị nàng không nhanh không chậm xoay người tránh đi.

Thu lại bàn tay nâng lên quá nữa, Tịnh Nhã mím môi, bà ta cười thật dịu dàng.

“Thái Hoà, vậy em ra ngoài, hai người từ từ nói.”

Ông Lâm gật đầu, cười an ủi với cô vợ trẻ, ông nhìn thấy ánh mắt có chút mỉa mai của con gái. Ông bật cười.

“Sao? Giận ba?”

“Ôi, ba của con, đàn ông mà, con có thể hiểu. Chỉ là vui một chút là được.”

Tịnh Nhã run lên khi nghe câu nói đầy mỉa mai của Gia Nguyệt, bà ta đóng sầm cửa lại. Khuôn mặt xinh đẹp vằn vẹo đi vì tức giận.

Ông Lâm không kiềm được ôm cô con gái nhỏ vào lòng. Để cô ngồi trên đùi ông. Ai nói ông không có con trai là tiếc nuối. Con gái ông còn hơn nhiều lần mấy thằng con trai ranh của nhà khác.

“Ba biết tự cân nhắc, đúng rồi, ba gọi con sang đây là muốn cho con biết tuần sau ba sẽ để Lâm Khiêm và Giai Hân đi học cùng con, con thấy thế nào?”

Chậm rãi nhìn vào tròng mắt sâu thẳm của ông Lâm, Gia Nguyệt có chút vô lực với người ba của mình. Đây gọi là thương lượng sao. Nói khó nghe hơn là đang đợi cô nhận mệnh đi.

“Không thấy sao, đối với con trường là một nơi rất rộng đi.”

Nói như vậy hẳn là ba cô hiểu ý của cô đi. Muốn cô chịu trách nhiệm với mấy kẻ không cùng máu mủ kia, cô lại không có rãnh như thế.

Thu lại nụ cười, ông Lâm nói với con gái

“Ba muốn chính là con trông nom hai đứa chúng. Ba muốn như thế.”

“Ba định...”

Có chút tức giận, nhưng Gia Nguyệt nhanh chóng thu lại cảm xúc. Nàng đọc được trong đôi mắt ba nàng, sự việc đã được định đoạt. Mím môi lại, Gia Nguyệt lẳng lặng điều chỉnh cảm xúc trong lòng, nàng nói.

“Ba là không tin khả năng của con?”

Nàng không phải là đồ ngốc, nàng hiểu điều ba nàng đang tính toán. Chính vì điều đó làm nàng giận dữ hơn. Giống như cảm giác của một vị bác sỹ ngoại khoa giỏi lại không có ai tin ông ta có thể khâu vết thương. Nàng đang giận, thật sự giận dữ.

Vuốt mi tâm đang hơi nhú lại của con gái. Ông Lâm biết vô tình ông đã chạm vào vẩy ngược của nàng. Nhưng ông phải làm, một tướng tài cần phải có thứ vũ khí tốt, nếu không anh ta chỉ là một kẻ chặn bò.

“Một người có cái đầu giỏi không thể làm hết mọi chuyện. Con rất giỏi, nhưng chưa đủ. Muốn đánh bại để dẫm đạp kẻ thù, con phải có một thanh kiếm bén.”

“Ý ba, Lâm Khiêm là thanh kiếm tốt sao?”

Ông Lâm không nói gì, ông biết con gái ông luôn hiểu ý của mình. Thật không làm ông thất vọng, Gia Nguyệt leo xuống khỏi đùi ông, nàng nghiêng đầu mỉm cười đúng tiêu chuẩn của một tiểu thư nhà hào môn.

“Thanh kiếm tốt sao, để con thử xem nó có thể sắc bén được đến đâu nào.”

Ông Lâm phá lên cười, nhìn bóng con gái đi về phía cửa, đột nhiên ông nói.

“Ngãi Âm đâu, không phải nó luôn theo sau con sao?”

Dừng lại một chút, Gia Nguyệt nhẹ giọng nói

“Ừm....con nghĩ cần chút yên tĩnh thưa ba...ba không thấy rằng điều đó tốt hơn nhiều sao?”

Không đợi ba mình trả lời,Gia Nguyệt đã rời khỏi phòng,để lại sau lưng tiếng cười trầm âm khoái trá không dứt của ông Lâm.

Trong lúc đó,Lâm Khiêm đang đọc sách,bỗng nhiên cảm giác khác lạ khiến hắn ngẩn đầu nhìn lên. Phía trên cao,tiểu thư Gia Nguyệt đang cao ngạo nhìn xuống hắn. Đôi mắt xinh đẹp kia ẩn chứa chút phức tạp lẫn nghiêm ngẫm làm hắn không thoải mái. Nhưng có lẽ bản năng là một điều kỳ lạ. Hắn không tránh cái nhìn đó,chỉ lạnh nhạt đáp trả.

Vào một ngày hè,sáu tháng kể từ khi hắn bước chân vào Lâm gia,hắn đối mặt với cô tiểu thư. Em gái trên danh nghĩa,của hắn.

“Kiếm? Tôi sẽ xem thử?”

Quảng lại câu nói khó hiểu,Gia Nguyệt xoay người bỏ đi. Lâm Khiêm cúi đầu,tâm mắt trực trở về trang sách đang đọc dở.

“Kiếm sao?”

Trong gian phòng khách to lớn vắng lặng,lời thì thầm của Lâm Khiêm phá lệ trở nên vang vọng.

Bên ngoài,nắng vàng vẫn rực rỡ, Lâm Khiêm nhìn thấy,Giai Hân đang chơi đùa rất vui vẻ, ngây ngô vì một cánh bướm mà cười phá lên. Đó mới là tuổi thơ,phải không.

... ..

Buổi sáng hôm sau,người ta phát hiện xác của Ngải Âm trong hồ nước phía sau viện cô ta ở. Cái chết của một người làm vốn dĩ không có gì quan trọng,nhất là một người làm luôn coi mình hơn hẳn người khác. Cho nên ngoài tiếng khóc xé ruột của bà vú,chẳng ai buồn hỏi thăm câu nào.

Bà vú được cho ít tiền an ủi khi Ngải Âm không may té xuống hồ chết đuối,bà ta được đưa trả về quê nhà. Rất nhanh sau đó chẳng còn ai nhớ đến cô gái từng có giọng nói ngọt ngào tên Ngải Âm nữa.

“Yên tĩnh,thật là tốt.”

Trong lớp không khí mát mẻ hiếm hoi vào những ngày cuối hè, Gia Nguyệt nằm dài,lười biếng như một chú mèo Ba Tư trên ghế mềm,tay nàng trêu chọc cánh hoa gần đó. Những ngón tay thon dài trắng muốt khẽ động,tất cả cánh hoa lập tức tả tơi rơi rụng. Thật nhanh có người dọn dẹp ngay không còn vết tích từng có bông hoa xinh đẹp toả hương nữa.

... ..

“Nó to không,to hơn nhà chúng ta hả?”

Trên xe,Giai Hân không ngừng hỏi Lâm Khiêm về ngôi trường mà mình sắp vào học.

Lâm Khiêm mỉm cười vỗ vỗ mái tóc thắt bím xinh xắn của chị gái. Cô quá hưng phấn nên quên rằng em trai cô cũng là lần đầu tiên đến trường dành cho quý tộc này. Dường như Lâm Khiêm không phiền khi bị chị gái quăn lầy,hắn dễ dàng cô để cô ngồi yên trên ghế.

“Phải rất lớn,lớn hơn nhà chúng ta rất nhiều.”

Hắn nhìn ra ngoài cửa xe,khung cảnh xa lạ không ngừng chạy qua. Khác với vẻ hào hức của chị gái,trong lòng hắn chỉ có một mảnh yên tĩnh. Bàn tay vô thức nắm chặt lấy tay chị gái của mình.

Tương lai...hắn không muốn nghĩ đến.

... ..

Trường nàng theo học vốn chỉ dành cho con em thế gia, Gia Nguyệt không hào hứng lắm khi quay lại trường. Đón nhận những ánh mắt ngưỡng mộ lẫn ghen tỵ kia,nàng đã sớm quen. Xuống xe,đi vào lớp,nàng là một trong số ít người có đặc quyền đi xe trong trường.

Hôm nay,nàng mặc bộ đồng phục được đặt may từ Milan. Ôm sát thân hình mảnh dẻ,tuy chưa phát dục đầy đủ nhưng đã có đường nét thiếu nữ. Đôi chân thon dài mang loại giày da đắt tiền nhẹ nhàng đi vào lớp. Mái tóc dài chảy dài như một thác nước đến tận eo,đong đưa theo mỗi bước chân. Nàng là công chúa,và tương lai chính là nữ hoàng.

Hắn cùng chị gái đi vào trường. Hắn từ chối ngồi xe,hắn không muốn gây chú ý. Thân hình thon dài bao bọc trong bộ đồng phục màu trắng,mái tóc ngắn mềm mại rũ xuống che bớt đi nét lạnh lùng trong mắt. Một bên tay hắn đang bị chị gái nắm chặt lấy,hắn nở nụ cười cho chị an tâm.

“Không sao,đi cùng em”

Giai Hân nghe em trai nói vậy thì cô yên tâm. Đôi mắt to tròn xoe không ngừng nhìn ngó xung quanh. Ở đây có rất nhiều người nha,ai cũng xinh đẹp và sang trọng cả. Giai Hân không ngừng xoay đầu, với bím tóc thắt hai bên,trong nàng như một con búp bê xinh xắn.

Cả hai đi về phía dãy phòng của mình. Lâm Khiêm nhìn bảng hướng dẫn thể hiện số phòng.

Hắn chưa kịp nói gì thì bị một cô gái va vào. Va phải người cô gái kia đổ bưng mặt. Nàng vội nói.

“Xin lỗi,thật xin lỗi.”

Người con trai đi cùng cô bé vội hỏi

“Có sao không?”

Giai Hân đứng bên cạnh sớm bị giật mình,thấy cô ấy xin lỗi thì hồi thần,vội nói.

“A không sao không sao,ban có sao không,không bị đau ở đâu chứ.”

Cô bé nghe giọng nói ngọt ngào như vậy không nhịn được ngẩng đầu nhìn cô gái đứng bên cạnh. Không nhìn thì thôi,khi nhìn thấy Thẩm An An không nhịn được ồ lên.

Trước mắt cô là búp bê sống sao?gương mặt trái xoan này,mắt to lại còn tròn xoe. Cái miệng nhỏ,cái mũi cũng nhỏ,làn da lại trắng nõn,mịn màng chết đi được. Này này có để người ta sống không đây. Trong lúc An An còn đang ngơ ngẩn thì Lâm Khiêm đã lên tiếng. Hắn nhìn chị gái của mình đang đổ mặt vì bị nhìn chăm chăm.

“Nếu không sao thì chúng ta đi thôi,không nên vào lớp trễ.”

An An nghe thế vội thu lại dáng vẻ háo sắc, nàng cười hì hì nói.

“Xin lỗi xin lỗi, tôi là Thẩm An An học năm nhất. Các bạn là học sinh mới sao,thấy lạ quá.”

Giai Hân cười ngọt ngào

“Mình là Lâm Giai Hân,đây là em trai song sinh của mình, Lâm Khiêm. Bọn mình mới đến hôm nay.”

An An vui vẻ nói chuyện với Giai Hân,ném người đi cùng lên chính tầng mây. Lâm Khiêm nhận thấy Thẩm An An này không có gì ác ý với chị hắn nên hắn không lên tiếng,im lặng theo phía sau. Người đi cùng Thẩm An An cũng đang quan sát Lâm Khiêm,bản năng cho hắn biết,tên con trai đang đi cùng không hề đơn giản.

“Tôi là Thẩm Thiên Tường.” Hắn tự giới thiệu

“Lâm Khiêm” Lâm Khiêm nhàn nhạt trả lời,mười hai tuổi,nhưng hắn hiểu rõ trong môi trường quý tộc này,không ai là nhân vật tầm thường khả. Nếu nhớ không lầm thì cái cô nàng Thẩm An An đang nói nhiều kia chính là cháu gái của thị trưởng thành phố Thẩm Hách. Còn Thẩm Thiên Tường. Chẳng phải cũng như hắn sao.... nếu hắn là kiếm vậy Thẩm Thiên Tường là gì,khiên???

Thẩm An An đưa Giai Hân đến tận cửa lớp,cô nàng buồn bực vì họ không học chung lớp với mình. May là chỉ cách một bức tường mà thôi. Lưu luyến như thế quen nhau lâu lắm Thẩm An An mới chịu đi về lớp để Lâm Khiêm và Giai Hân vào lớp của mình.

Giai Hân cười tíu tít mắt,nàng thật vui khi ngày đầu đã quen với Thẩm An An một cô bạn tốt. Lâm Khiêm không nói gì,chị hắn vui là được rồi không phải sao?

Nhưng vừa bước vào lớp,nụ cười của Giai Hân lập tức tan biến,lùi một bước,núp phía sau Lâm Khiêm. Nàng sợ,bởi vì đại tiểu thư của Lâm gia đang nhìn nàng.

Đôi mắt lạnh nhạt của Gia Nguyệt như có như không lướt về phía Lâm Khiêm và Giai Hân. Nàng biết đây là do ba nàng cố tình sắp xếp,học chung thì sao chứ. Nàng đang đang cảm thấy nhàm chán đây.

Đôi mắt vô tình nhìn hai bàn tay đang nắm chắc lấy nhau của Lâm Khiêm và Giai Hân,mày đẹp khê nhú. Trong đôi mắt ánh lên tia sáng rồi biến nhanh như thể chưa từng có. Gia Nguyệt quay đầu đi không thèm để ý đến nữa.

Lâm Khiêm lạnh nhạt,thờ ơ trước cái nhìn dò xét từ bốn phía,hắn kéo tay chị đi về phía cuối lớp. Vượt qua bàn Gia Nguyệt đang ngồi mà không nhìn nàng. Cả nàng và hắn đều lạnh nhạt như thể chưa từng quen biết.

Chuông học vang lên...ngày mới bắt đầu

3. Chương 3: Chương 3

“ Em nói em yêu tôi,nhưng tình yêu của em đẩy tôi vào địa ngục. Tôi biết tôi nên hận em. Hận em cướp đi những gì đã từng hạnh phúc nhất của tôi”

Trong những ngày học tại trường quý tộc này, có lẽ điều mà Lâm Khiêm thấy hài lòng nhất chính là thư viện đồ sộ ở đây. Sách nhiều đến mức hắn không thể tính hết có tất cả bao nhiêu cuốn,bao nhiêu loại và đề mục để tham khảo. Hắn có thể mê mẩn ở thư viện đến mức quên cả ăn.

Giai Hân không dám làm phiền mỗi khi hắn đọc sách,nhưng nhìn hắn ngay cả cơm trưa cũng không muốn ăn thì lập tức nổi giận.

“Có ăn hay không?”

Nàng phồng má,trợn mắt nhìn rất đáng yêu,trái ngược hoàn toàn đáng vẻ uy hiếp mà nàng muốn. Lâm Khiêm thấy buồn cười,hắn quay mặt lại nhìn nàng,vẻ dịu dàng hiếm hoi hiện lên trong đôi mắt.

“Giai Hân đói thì đi ăn trước đi. Không cần đợi em”

“Không chịu,Khiêm Khiêm cùng đi với Hân Hân đi,đi ăn chân gà ngon ngon,được không,được không?”

Giọng nói của Giai Hân rất ngọt ngào,mỗi khi nghe cô nói Lâm Khiêm luôn thấy thoải mái. Khuôn mặt nhỏ nhắn kẻ sát mặt hắn,đôi đồng tử trong suốt tròn xoe chỉ có hình bóng của hắn.

“Hân Hân...”

Lâm Khiêm còn chưa kịp nói gì,thì hắn nhìn thấy sắc mặt Giai Hân thay đổi. Vẻ khiếp sợ kia làm cho khuôn mặt khả ái run rẩy,tầng tầng nước mắt ỉn ỉn trong đôi mắt nàng. Hắn nhìn thấy,trong mắt chị hắn có hình ảnh của người khác.

Nhàn nhạt quay đầu,hắn không cần suy nghĩ cũng biết người đến là ai. Ngoại trừ Gia Nguyệt,còn ai có thể dọa cho Hân Hân của hắn run rẩy đến muốn khóc. Nhưng hắn thật muốn biết,đôi mắt luôn nhìn trên cao kia,vì sao lại chịu nhìn xuống một người là hắn.

“Hừ”

Để lại cái liếc mắt lạnh lùng làm cho Giai Hân sợ run,Gia Nguyệt đi đến bên cạnh hai chị em,nghe đầu,đôi môi xinh đẹp khê mím lại. Nàng đang đợi,đợi hắn đến tìm nàng.

Kể từ khi vào trường đến nay,hắn chưa từng chủ động tìm nàng. Cũng không nói ra mối quan hệ nực cười của cả hai. Đó gọi là tự trọng hay sự cao ngạo ngu dốt đây.

Hắn và nàng đều hiểu rõ, trong môi trường người đối ta gạt này, kẻ có tiền và quyền mới là mạnh nhất. Muốn hắn nếm đau khổ chỉ là chuyện thật dễ dàng, nhưng nó không có ý nghĩa gì cả, nàng muốn chính là đạp lên vẻ ngạo mạn kia của hắn. Để hắn phải cúi người dưới chân nàng.

Hắn biết, Gia Nguyệt không có kiên nhẫn, từ lúc vào trường, hắn tránh né gặp nàng, hắn không sợ nhưng chán ghét. Chán ghét vẻ mặt như hiểu rõ nhìn thấu của nàng. Nàng chỉ có xuất thân tốt hơn mà thôi, có gì hơn hắn chứ. Muốn hắn làm kiếm sao, không có cửa đâu. Hắn sẽ không vì bất cứ ai.

Hai người chậm chạp nhìn nhau, trong đôi mắt cả hai ánh lên những tia sáng. Đôi khi con người ta thật lạ kì, không cần phải nói, chỉ cần nhìn vào mắt nhau cũng đủ hiểu đối phương muốn gì.

Đôi chân mày xinh đẹp của Gia Nguyệt nhăn lại, đôi mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn. Nàng mím môi nhìn chằm chằm hắn.

Đây là khiêu khích sao? Khiêu chiến với nàng, thật thú vị, hắn có não nhưng không chịu dùng thì phải.

Muốn tôi quỳ gối sao, không, bản thân tôi là của chính tôi. Cô và ông ta, không ai có thể chi phối được.

Gia Nguyệt bật cười, nụ cười lạnh lùng, bàn tay với những ngón thon dài nâng lên, chạm khẽ vào gương mặt góc cạnh còn có chút non nớt của Lâm Khiêm.

“Muốn tranh sao, thử xem nhé?”

Giọng nói nhẹ như gió thoảng, hương thơm tinh tế theo cái nhấc tay của nàng bay vào khứu giác nhạy cảm của Lâm Khiêm.

Né tránh sự đụng chạm này, Lâm Khiêm quay đầu, ôm chị gái rời khỏi thư viện.

“....”

Lâm Khiêm rời đi, Gia Nguyệt vẫn đứng bất động ở bên cạnh bàn. Bàn tay vô thức nắm chặt lại. Nhưng trên mặt, vẫn là nụ cười hoàn mỹ.

... ..

“Chúng thế nào?”

Tại toà nhà Lâm gia, ông Lâm ngồi ngả người trên ghế bành thuộc da. Đằng sau ông là vị thư ký trung thành bao nhiêu năm qua của ông. Ông ta đang báo cáo cho ông Lâm về tình hình của Lâm Khiêm và Gia Nguyệt.

“Tiểu thư có vẻ không kiên nhẫn thừa ông, hôm nay tiểu thư đã tự tìm đến Lâm Khiêm thiếu gia”

Đôi mắt nâu, sâu thẳm của ông Lâm chợt loé sáng. Bàn tay với những ngón thon dài cứ nhịp nhàng gõ một giai điệu quen thuộc trên mặt bàn gỗ thượng hạng.

Thư ký Du có chút run rẩy, theo ông Lâm đã nhiều năm, ông hiểu tính của ông Lâm. Mỗi khi có chuyện gì khiến ông thấy thú vị, ông luôn gõ nhịp là giai điệu này. Nhưng giai điệu này xuất hiện, là mỗi khi có cơn bão sắp ập đến.

“Du, cậu có thấy cái vũng nước này càng lúc càng đục hay không hả?”

Thư ký Du không trả lời, bởi vì ông Lâm không cần câu trả lời từ ông. Ông Lâm hút một hơi thật sâu, rồi phun vào không khí lớp khói thuốc, làm gương mặt ông mờ ảo nhìn không thấu. Nhưng thư ký Du biết, ông Lâm đang cười, nụ cười tà mị chỉ mình ông ta có.

“Nếu đã đục thì hãy khoáy cho nó đục thêm đi nào.”

Giọng nói nhàn nhạt của ông vang lên xen lẫn với nhịp gõ đều đặn.

Hai vai thư ký Du không nhịn được run lên.

Ma quỷ....

... ..

Gia Nguyệt tức giận. Bất cứ một học sinh nào theo học tại trường đều biết mỗi khi nàng tức giận, điều đó đáng sợ đến mức nào. Nụ cười của nàng vẫn ngọt ngào đầm ấm đáng yêu như thế, lại vô hình bóp nghẹt lấy cổ những kẻ ở quanh nàng.

Những kẻ đang tơ tưởng đến nàng lại thấy đau lòng. Chúng chỉ muốn nhào qua, quỳ gối dưới chân để mặc nàng sai khiến.

Cái mà nàng cần, chính là điều này. Khi nàng cần tay sai làm việc cho mình, để sai bảo nhất chẳng phải là những kẻ cam nguyện quỳ gối dưới chân nàng sao?

Nàng muốn hấn ném đủ đau khổ khi dám thách thức nàng. Làm cho thân xác hấn rã rời, tinh thần hấn mệt mỏi, lòng tự trọng thối tha kia sụp đổ, nàng muốn chính là điều này.

Nàng là ai, nàng là tiểu công chúa, và sau này nàng sẽ là nữ hoàng. Nàng không cho phép bất cứ một ai dám khiêu khích nàng mà còn có thể sống tốt. Quyền lực ở trong tay nàng, nàng biết mình có thể làm gì.

Hấn vẫn biết, những giờ nhàn nhã ngồi học đã kết thúc. Thủ đoạn của người kia, hấn cũng biết. Muốn dẫm đạp lên tự tôn của hấn là điều nàng muốn làm. Nhưng hấn không sợ hãi, bạo hành hay nhục mạ hấn đã ném qua. Hấn, đợi. Đợi nàng đến....

Chỉ là, hấn không ngờ, hay là hấn quá non nớt khi nghĩ, nàng sẽ không chạm đến giới hạn cuối cùng của hấn?

Một góc phía sau của thư viện, Lâm Khiêm bị vây trong vòng tròn của đám học sinh năm hai năm ba, chúng vốn là mấy đứa con nhà giàu, ăn nhiều nhưng sức không được bao nhiêu. Lâm Khiêm không để chúng vào mắt.

Chúng vất vả như thế, đứa nào cũng mồ hôi nhễ nhại, say sưa dày xéo con mồi trước mắt. Ngày còn bé, ba của Lâm Khiêm khi ông còn khoẻ đã dạy hấn làm sao để tự bảo vệ mình.

Những trò đánh nhau vớ vẩn này không làm khó được hấn. Chỉ là hấn biết nếu hấn phản kháng, kết quả sẽ còn tồi tệ hơn.

Giai Hân đau lòng muốn chết, cô bé khóc nức lên. Không phải cô bé không hiểu lý do vì sao em trai mình bị đánh, cũng biết vì sao em trai mình không đánh lại. Ngoài khóc ra, nàng không biết phải làm gì, nàng rất vô dụng.

“Đừng khóc Hân Hân, không sao”

Hấn cười, khuôn mặt đầy vết thương, vậy mà nụ cười của hấn vẫn ấm áp đến thế. Giai Hân đỡ hấn đứng lên. Sau khi đánh hấn tơi tả, tụi con nhà giàu kia vút hấn ở đó. Nàng đau lòng muốn chết, nước mắt vẫn cứ rơi không ngừng lại được.

Hai đứa trẻ tựa vào nhau để bước đi, mỗi một bước thật khó khăn, nhưng lại ấm áp.

Chỉ là chúng không biết, ở một nơi khác, có đôi mắt đang bùng lửa giận, hận không thể đem hai kẻ đang chậm rãi đi về phía cổng trường.

“Gia Nguyệt à, thằng đó lý đòn lắm, bọn anh...”

“Câm miệng, đồ vô dụng”

Ngọn lửa điên tiết khiến Gia Nguyệt không thềm giữ hình tượng công chúa hoàn mỹ nữa, gương mặt xinh đẹp vạm vỡ đi. Những gã con trai dù mê mẩn nàng đến thế nào thì cũng phải rùng mình sợ hãi.

... ..

“Trời ơi, con đã làm gì vậy hả?”

Về đến nhà, Giai Hân tìm cố len lén xuống nhà bếp, ăn trộm một chút trứng gà. Nàng nghe nói trứng gà có thể làm tan máu bầm.

Vừa hay trên bếp đang luộc vài quả trứng gà.

Nhưng còn chưa kịp chạm vào quả trứng nào, cô bé đã bị bà quản gia bắt gặp. Sau khi nghe bà quát một trận nên thân. Giai Hân nước mắt lưng tròng, nói với về tội nghiệp.

“Bà quản gia,con muốn...muốn một chút...chỉ một chút trứng gà thôi”

“Để làm gì thế,còn chưa đến giờ cơm đâu.”

“Con...chỉ xin một quả thôi,được không ạ,chỉ một quả thôi.”

Trong nhà,chỉ có bà quản gia là quan tâm đến hai chị em nó,nhưng tính tình bà vốn rất nghiêm khắc. Có thể hôm nay tâm trạng bà quản gia tốt hơn mọi ngày,bà cho Giai Hân một quả trứng vừa mới được luộc xong.

Khỏi nói cũng biết Giai Hân vui cỡ nào,cô bé ôm thật chặt quả trứng vào lòng,mặc dù nóng đến bỏng da vẫn không chịu buông tay ra.

Cứ nghĩ đến gương mặt sưng húp của em trai, cô bé lại cố gắng đi nhanh hơn. Vừa chạy khỏi nhà bếp,ngay cuối hành lang. Cô bé va phải một người đi ngược lại.

“Ồi”

Tiếng hét thất thanh của một cô gái khác khiến cho Giai Hân đang ngồi bệt dưới đất hoảng sợ.

“Nóng quá,nóng chết mất,con điên nào đem trứng nóng như vậy còn chạy loạn hả,muốn chết sao,đau quá”

Người va phải Giai Hân là một trong số tiểu thư hay đến Lâm viên chơi cùng Gia Nguyệt,hôm nay tâm tình Gia Nguyệt không tốt,hạ lệnh đuổi khách không thêm nể mặt đã làm cô ta tức giận. Nhưng nghĩ đến gia thế của Gia Nguyệt nên cố nhịn. Không ngờ vừa ra khỏi hành lang lại bị va phải.

Càng nghĩ càng ức,cô ta không thềm nói trái phải,tát vào mặt Giai Hân. Làm cho gương mặt xinh xắn sưng lên.

Giai Hân không dám khóc,chỉ luôn miệng xin lỗi. Còn chưa đủ hả giận,cô ta còn nâng chân muốn đạp bẹp thứ làm cô ta bị bỏng.

Giai Hân vội dùng tay bảo vệ cho quả trứng,không để tâm gót giày cứng dẫm nát tay cô bé.

“Đáng đời”

Quảng lại câu nói vô tình, cô ta hung ác bỏ đi,để mặc Giai Hân ôm chặt thứ trong tay. Trên mặt vẫn còn vết nước mắt và dấu sưng đỏ,nhưng nụ cười lại rạng rỡ hơn nhiều lần. Vì thứ cô bé bảo vệ vẫn còn nguyên vẹn nha.....

Nhìn gương mặt bị thương của Giai Hân,Lâm Khiêm đau đớn còn hơn lúc bị đánh,ánh mắt hằn đỏ lên,khàn khàn hỏi.

“Tại sao?”

Giai Hân lặng lẽ lần lần quả trứng lên mặt cho em,chỉ cười không nói gì. Lâm Khiêm không chịu được ôm chặt lấy chị,hắn âm thầm thề.

“Đợi em Hân Hân,rất nhanh em sẽ đủ năng lực bảo vệ chúng ta”

4. Chương 4: Chương 4

“Cho dù biết anh sẽ hận em,cho dù biết anh không bao giờ yêu em,em vẫn cố chấp không buông tay anh. Tất cả đều vì em yêu anh”

Hắn đã tìm đến nàng,thật đột ngột nằm ngoài dự kiến của nàng. Sau trận đánh như tử kia,nàng những tưởng phải làm nhiều hơn thế hắn mới chịu cúi đầu trước nàng, nhưng hắn đã chịu thua? Lặng lẽ tìm đến nàng.

“... ..”

Trong căn phòng rộng lớn, trang trí thanh nhã nhưng nhìn vào cũng đủ biết giá trị của nó không nhỏ. Gần bên cửa sổ sát đất, một cái ghế quý phi được đặt ngay ngắn, hướng ra khu vườn phía bên dưới. Gia Nguyệt nằm lười biếng, ánh nắng sớm mai rọi lên cơ thể mong manh của nàng. Hấn bỗng có cảm giác nàng như được bao bọc bởi vòng sáng của thiên thần. Đôi mắt nàng nhìn hấn, phức tạp, ngạc nhiên, xen lẫn trong đó chút hiếu kì. Đôi môi luôn mỉm cười hoàn mỹ giờ mím lại, hấn đột nhiên nhận ra, lúm đồng tiền của nàng thật sâu, cho dù không cười, nó vẫn ẩn ẩn trên má trắng nõn của nàng.

Hấn chợt thất thần, nàng rất đẹp, hấn luôn biết. Những khi nàng đối mặt với người khác, luôn là vẻ mặt kiêu kỳ thanh cao như một nàng công chúa đang đứng trên cao ban phát cho kẻ hèn đứng bên dưới. Nhưng nàng không biết, mỗi khi một mình, nàng thường để lộ chút nhu hoà hiếm gặp. Ánh mắt nàng không còn cao ngạo nhìn tất cả, nó dịu dàng... có chút....

“Tại sao tôi phải đồng ý?”

Thu lại vẻ mặt nh hoà, nàng lấy lại dáng vẻ ngày thường. Nâng cao cằm, nàng đợi hấn cầu xin nàng.

Hấn hồi thần, hấn làm sao vậy, hấn điên sao. Trước mắt hấn là Gia Nguyệt. Con gái duy nhất của Lâm Gia, sao hấn lại có thể nghĩ nàng cũng như hấn. Thật vớ vẩn....

“Nếu cô làm điều đó, tôi sẽ cho cô điều mà cô muốn”

Gia Nguyệt sững sốt, điều mà nàng muốn???

Hấn đang là nói đến chuyện hấn quy phục theo ý nàng, nhưng mà vì sao, vì sao hấn đột nhiên đồng ý.

“Nói lý do, nếu làm tôi vui, biết đâu tôi sẽ đồng ý.”

“Vì cô ta đã đánh Hân Hân, tôi muốn cô ta trả giá”

Tâm, không biết vì sao, chợt nhói lên. Nàng vốn đã biết không phải sao. Lúc này đây, ngoài cô ngốc kia còn có ai có thể khiến hấn đau lòng. Hấn là vì báo thù cho chị gái hấn, mà cam nguyện theo chân nàng. Buồn cười, nàng làm nhiều việc như thế, nhưng hấn không để tâm, nay lại vì....khoan đã, này gọi là ghen tỵ sao?

Nàng hoảng hốt.

Ngờ vực

Mây đẹp nhíu chặt lại, hấn cũng vô thức nhíu mày. Đây là sao, không phải nàng luôn mong hấn đồng ý sao. vì sao lại... có vẻ mặt như thế kia.

Lâm Khiêm không biết những suy nghĩ đang cuộn xoay trong đầu nàng, nhìn chăm chăm hấn, nàng chợt bật cười. Nụ cười có chút chua chát khó phát hiện.

Nàng lạnh lùng

“Vì sao tôi phải làm điều này, tôi không hứng thú.”

Đứng lên đi về phía cửa, bàn tay nàng nắm chặt, đôi mắt lạnh lùng lại chứa cơn giận dữ to lớn.

“Khoan đã”

Hấn nắm lấy tay nàng, ngăn nàng rời đi. Bất chợt, một cảm giác mềm mại chạy thẳng vào đầu hấn, tay hấn tê liệt

Gia nguyệt sững sốt, hấn nắm tay nàng. Lần đầu tiên có người nắm lấy tay nàng, mà người đó lại là hấn.

Đôi mắt nàng trong veo, hàng mi cong cong hơi run rẩy, hấn vô thức muốn gần nàng hơn một chút. Cho đến khi nhìn thấy hình bóng trong đôi mắt nàng là chính hấn. Hấn mới nhận ra rằng mình thật kéo nàng lại gần hơn.

Da nàng rất trắng, không tỳ vết, vẫn còn nét mềm mại trẻ con. Mắt nàng rất đẹp, trong veo chứa hình ảnh của hấn. Chiếc mũi nhỏ xinh chuyển động theo nhịp thở gấp gáp, đôi môi đỏ mọng tự nhiên đang hé mở vì ngạc nhiên. Nhìn đôi môi nàng, hấn thật muốn...chạm vào.

“Anh....”

Gia Nguyệt bối rồi,nàng không ngờ hắn thật kéo nàng lại gần. Tiếp xúc gần gũi như vậy chỉ có đối với ba của nàng. Lực tay hắn rất mạnh,nàng vùng vẫy vẫn không thể lay chuyển. Hắn nhìn nàng...chăm chú...trong đôi mắt hắn nàng nhìn thấy chính nàng, bối rồi,hoang mang...nàng không biết lúc này,gò má nàng nhàn nhạt đỏ,e lệ như đoá hoa trong nắng sớm,xinh đẹp lại ngây ngô.

Hắn không thể suy nghĩ,não hắn như đã bỏ hắn đi,mắt hắn không thể rời đôi môi nàng. Thật đẹp...thật mềm...thật ngọt...

Hắn...hôn nàng.

Hắn thế nhưng hôn nàng.

Thời gian như ngạc nhiên đến nỗi quên cả chạy,hai thân hình dây dưa lấy nhau. Lâm Khiêm còn có thể cảm nhận làn môi Gia Nguyệt đang run rẩy.

Nhìn vào đôi mắt đang thất thần của nàng,tim không hiểu vì sao lại đau nhói.

Gia Nguyệt không ngờ,nàng thế nhưng bị người ta cưỡng hôn. Vì sao lại là hắn. Nếu là người khác,nàng có thể đánh có thể giết chết có thể...rất nhiều biện pháp,nhưng vì sao cổ tình lại là hắn.

Nàng không có cách, đầu nàng hỗn loạn một mảnh hoang tàn. Thân thể nàng hành động nhanh hơn suy nghĩ. Ngay khi bàn tay hắn buông thả,nàng đã xoay người bỏ chạy. Điều mà nàng chưa từng làm.

“Gia Nguyệt”

Hắn gọi nàng,không biết để làm gì, nhưng bản năng buộc hắn gọi tên nàng, là lần đầu tiên hắn gọi tên nàng,vậy mà có thể gọi thuận tiện đến thế,tưởng như hắn đã gọi tên nàng thật nhiều lần trước đây.

Cánh tay run rẩy chạm vào môi mình,ở đây,vẫn còn chút ẩm áp. Hắn đã hôn nàng.

Thật ra đó cũng chẳng thể gọi là nụ hôn đúng nghĩa,mà chỉ là cái chạm nhẹ vào môi nhau. Thế nhưng xúc cảm kia,đã theo hắn đến khi cuối đời. Cho đến sthaatj lâu sau này,mỗi khi nhớ đến nụ hôn kia,tim hắn vẫn đập những nhịp gấp gáp.

Hắn ngẩn ngơ nhìn theo hướng nàng rời đi,đôi mắt luôn trầm lặng nay lại gợn lên tầng tầng những vòng nước mỏng manh.

... ..

Gia Nguyệt trốn về phòng mình,khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng,bàn tay ôm lấy bờ môi.

Hai chân đứng không vững làm nàng ngồi bệch dưới sàn. Nếu có ai nhìn thấy hắn rất kinh ngạc về sự luống cuống này.

Hắn đi về phòng,không ngừng nghĩ về điều mình vừa làm.

Không để ý thấy Hân Hân cũng đang ngẩn người. Đến khi để ý đến thì hắn gọi mà không thấy chị gái nhìn hắn.

Lâm Khiêm đi đến bên cạnh chị,gọi lớn vài tiếng cũng không thấy chị nhìn mình. Có chút lạ,Lâm Khiêm cưỡng chế xoay người chị lại,thì bất ngờ khi thấy chị đang khóc. Nước mắt như những hạt trân châu lặng lẽ rơi.

“Hân Hân?”

Giai Hân ngược lên nhìn hắn,đôi mắt đã từng ngây ngô bỗng nhiên có chút phức tạp,nước mắt vẫn đang rơi như mưa không ngừng.

Lâm Khiêm không biết làm sao,khi hắn còn đang ngẩn người, Giai Hân đã ôm chặt lấy hắn. Bàn tay không ngừng chà xát đôi môi hắn. Làm hắn có chút đau.

“Hân Hân đừng...”

Nhưng lời hắn còn chưa kịp nói đã nghe tiếng nói tắc nghẽn của Giai Hân

“Bản...đừng Khiêm Khiêm...đừng như thế nữa,chị xin...chị xin mà.”

Lâm Khiêm chấn động, bàn tay đang muốn đẩy Giai Hân ra bất động trên không trung.

Trong phòng một mảnh vắng lặng, chỉ còn tiếng khóc nghèn nghẹn của Giai Hân vọng lại.

Sáng hôm sau, Gia Nguyệt chuẩn bị tinh thần để đối diện với Lâm Khiêm, nhưng thật không ngờ hân lại né tránh nàng.

Hân né tránh nàng, không phải vì cái chạm nhẹ kia. Hân tránh nàng là bởi vì Hân Hân khóc. Từ trước đến giờ Hân Hân rất ít khi rơi nước mắt. Nàng luôn cười, nụ cười rức rở, nước mắt không phù hợp với nàng.

Hân và chị là cặp song sinh, từ lúc nhỏ giữa hai người đã có loại thần giao cách cảm đặc biệt. Nhưng hân lại bối rối, hoặc không muốn thừa nhận lý do chị hân đã khóc hôm qua.

Hân không thể né tránh Hân Hân, nhưng Gia Nguyệt thì có thể.

“Đứng lại đó cho tôi.”

Giọng Gia Nguyệt lạnh lùng, loại bỏ ý đồ tránh đi của Lâm Khiêm.

Hân biết lần này không thoát được. Nếu đã không thể thì hân đành đối mặt với nàng. Mặc dù, chỉ cần nhìn vào đôi mắt đang chứa đựng cơn giận kia làm tim hân nhói lên.

“... ..”

Hân im lặng. Đợi nàng mắng nhiếc hay làm bất cứ điều gì nàng muốn.

Đáp lại hân, lại là sự im lặng của Gia Nguyệt. Đôi mắt nàng mênh mang, không còn tĩnh lặng cao ngạo như trước, ẩn trong đó là một chút của hy vọng.

Cả hai cứ đứng im lặng như thế, vậy mà trong ánh mắt đang giao nhau lại như có vô vàng lời nói.

Bàn tay Gia Nguyệt nắm chặt, môi mím lại...nàng không ngờ...

“Vì sao?”

Nàng hỏi, trong giọng nói có chút run rẩy, hân quay đầu đi, nhắm chặt mắt.

“Đồ ghê tởm, các người là đồ ghê tởm.”

Nàng rít lên, điên cuồng gào thét như muốn những câu nói của nàng xé toạc hân. Hân thấy rất đau, lòng ngực buốt giá không phải vì những gì nàng đang gào thét, mà vì bàn tay đang run lên của nàng.

Hân cắn môi, muốn loại bỏ ý định chạy đến bên nàng. Thôi đi, hân điên sao, cảm giác chết tiệt này là gì. Thứ đang thấp thỏm đau đớn trong lòng hân là thứ gì.

“Mẹ kiếp”

Hân chửi tục, tim hân đau quá.

Gia Nguyệt ôm chặt lấy mặt, bờ vai không ngừng run lên.

Tưởng như nàng đang khóc

Bất chợt nàng lại bật cười.

“Mẹ kiếp??? Ha ha ha ha.....”

Nàng cười, ngược mặt lên trời mà cười. Tiếng cười như chuông bạc lại phá lệ chói tai. Chúng vọng vào bốn bức tường tạo nên thứ âm thanh ma quái.

Gia Nguyệt cười, thân hình run rẩy như cành liễu gặp gió lay. Lòng ngực phập phồng theo tiếng cười. Tà váy trắng lung lay, mái tóc vốn được buộc gọn sau đầu lại bị xổ tung, đem ba ngàn sợi tơ đen nhánh buông hồ hững phía sau.

Lâm Khiêm muốn tiến lên ngăn nàng cười. Nàng dừng cười như thế nữa, dừnghân đau quá. Bên trong hân như bị hàng trăm mảnh kính cửa nát.

“Dừng lại đi”

Tiếng Giai Hân hét lên. Nàng ôm chặt lấy Lâm Khiêm ngăn hắn đi lên phía trước. Nàng không biết vì sao, nhưng lại không muốn để Lâm Khiêm đi về phía Gia Nguyệt. Giai Hân sợ....sợ cái gì, thì chính bản thân nàng cũng không biết.

“Xin cô, đừng làm Khiêm Khiêm đau, đừng lại đi”

Gia Nguyệt thôi cười, đôi mắt lạnh nhạt khi xưa bị tàn nhẫn chiếm giữ. Ẩn ẩn trong cơn người đỏ rực lửa giận là tầng nước mắt xót xa. Nàng không ngờ...tâm nàng thế nhưng có lúc lại đau vì người khác. Thì ra nàng không mạnh mẽ như mình nghĩ, nàng thật ra chỉ là con người thật buồn cười làm sao.

“Thật là tình thâm ha”

Nàng cười trào phúng, bàn tay với những ngón thon dài chỉ thẳng vào Lâm Khiêm.

“Lâm Khiêm, anh nhớ kỹ cho tôi, anh sẽ phải trả giá cho chuyện này.”

Không đợi hắn nói gì, bóng nàng đã nhanh chóng biến mất trên hành lang. Hắn đang được chị gái ôm, đã từng có lúc, cái ôm này là tất cả đối với hắn. Vậy mà sao, lúc này, hắn lại chẳng cảm thấy gì cả. Không ấm áp như hắn đã cảm nhận trước đây, vì sao?

“Hân Hân, Khiêm Khiêm thấy lạnh”

Hắn thì thầm, bàn tay buông lỏng hai bên nhưng lại không cách nào nâng lên để ôm lấy chị gái. Hân Hân khóc, nước mắt làm ướt áo hắn, hắn lặng lẽ lau đi, rồi lại đột nhiên nghĩ...có ai...liệu rằng có ai sẽ....Gia Nguyệt, có ai sẽ lau đi nước mắt cho em?

“Gia Nguyệt”

Hắn thì thầm, nhưng Hân Hân nghe rất rõ, vòng tay vô thức siết chặt hơn, nước mắt cũng thôi không còn chảy nữa. Lại không biết nàng đã cắn nát môi dưới từ lúc nào.

... ..

Gia Nguyệt đi rất nhanh, dáng vẻ thong dong thường ngày không còn làm vô số người làm ngạc nhiên ngẩn đầu nhìn. Tiếng bàn tán bay theo phía sau nàng, nhưng Gia Nguyệt không để tâm. Nàng không còn muốn để tâm đến bất cứ điều gì nữa.

“Ông chủ, tiểu thư...”

Đứng trên lầu, ông Lâm nhìn mọi việc với vẻ mặt thản nhiên, khó đọc trong đôi mắt âm tàn kia đang suy tính chuyện gì.

Gõ những ngón tay thon dài lên lan can, bất chợt ông ta mỉm cười. Đôi mắt chưa từng rời khỏi hai thân hình đang ôm nhau bên dưới.

“Rất tốt, chuyện càng lúc càng thú vị đây.”

Bỏ lại câu nói không nóng không lạnh kia, ông Lâm nhàn nhã xoay bước đi. Ông ta đến thẳng phòng bà vợ trẻ đang ở, vốn là mấy ngày không đến, ông ta cũng có chút nhớ thân hình bốc lửa ma quỷ của bà ta.

Thư ký Du nhú mày, ông chủ càng lúc càng thâm trầm, đôi khi ông không còn bắt kịp suy nghĩ của ông chủ nữa, điều ông lo lắng, chính là tiểu thư. Cô ấy còn quá nhỏ, chỉ là một chú chim còn mỏng cánh mà thôi.

5. Chương 5: Chương 5

“Người làm tôi yêu chính là em, bắt tôi từ bỏ cũng chính là em, và giờ em lại nói tôi làm em tổn thương....trong tình yêu chết tiệt này ai làm tổn thương ai”

Nhiều ngày trôi qua trong im lặng, kể từ thời điểm mọi đối trá bị bóc trần. Ngăn cách giữa hắn và Gia Nguyệt càng sâu thêm.

Nói hấn sợ hãi thì thật ra hấn thấy khó chịu nhiều hơn. Hấn thà rằng nàng mắng nhiếc, hoặc lại ra tay đánh hấn như trước. Có lẽ hấn sẽ cảm thấy tốt hơn. Nhưng nàng lại lựa chọn trầm mặc. Tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra, hấn vẫn là hấn, nàng vẫn là nàng.

Hấn đã nghĩ mình sẽ vui đến ngất nếu như nàng dừng quan tâm đến hấn, xem hấn như một kẻ vô hình. Thế mà, khi chuyện đó thực sự xảy ra, hấn biết hấn hối hận.

Nàng vẫn nhìn hấn, mỉm cười, đưa ra những mệnh lệnh sai khiến. Nhưng hấn cảm nhận được, đã không còn như trước đây nữa. Trước đây, ít ra trong đôi mắt trong veo cao ngạo kia của nàng, còn có hấn. Bây giờ thì không, không một vết tích nào trong mắt nàng nữa. Hấn trở nên hoàn toàn vô hình với nàng.

Nàng đau. Nỗi đau âm ỉ cứ kéo dài như những đôi móng tay nhọn cào xé lòng nàng.

Thế thì sao, đau như thế này có là gì. Nàng là Gia Nguyệt, nàng không sợ đau, cũng như đã quen với những đau đớn.

Có thể trong mắt nhiều người, Gia nguyệt là người sinh ra đã ngậm chìa khoá vàng. Xinh đẹp, thông minh gia thế tốt. Nàng cũng cho là như thế. Nhưng vì sao, lúc này đây lòng nàng có một khoảng không không thể lấp đầy.

Ánh mắt xa lạ nhìn về chân trời, trong lớp ánh sáng buổi chiều tà mờ nhạt càng làm hình bóng nàng trở nên cô quạnh. Bàn tay đặt lên bề cửa sổ có chút run rẩy.

Điều này không đúng, nàng là ai...nàng là người như thế nào.

Nàng có thể cô độc nhưng không ai được thấy, không ai được biết. Kìm hãm nó, dấu kín đi, tó lên mặt lớp mặt nạ hoàn mỹ. Nở nụ cười hoàn hảo. Đó mới chính là nàng.

Bên kia cánh cửa, Lâm Khiêm đã đứng thật lâu, cũng bằng khoảng thời gian Gia Nguyệt đứng ngẩn người. Đầu hấn cúi xuống, trầm tư im lặng, tựa như hoà làm một với bức tường phía sau.

Trong đầu hấn tái hiện lại những việc xảy ra sáng nay. Bàn tay vô thức nắm chặt.

Sáng nay, tại căn phòng Gia Nguyệt đang đứng kia, hấn nhìn thấy, lần đầu tiên nàng khóc. Hấn run sợ không muốn tin, nhưng sự thật là nàng đang khóc. Im lặng như thế, lạnh nhạt như thế, nhưng cũng đau đớn như thế. Hấn những tưởng khi nhìn thấy nàng khóc hấn sẽ thấy thật vui vẻ, nhưng hấn sai rồi. Vì sao thấy nàng khóc lòng hấn lại đau đến thế.

Hôm nay là ngày giỗ của mẹ nàng, hấn biết, cũng như căn phòng nàng đang đứng vốn là nơi mẹ nàng từng ở trước khi bà qua đời.

Nàng luôn đến đây vào mỗi ngày, cũng như chăm sóc căn phòng này. Nàng đã nói nàng không có tình cảm gì nhiều khi nhớ về mẹ. Nhưng mỗi việc nàng làm thật ra đang bán đứng nàng. Nàng yêu mẹ, cũng như đau lòng về cái chết của bà. Tựa như hấn, trong cõi lòng chết lặng của mình, hấn vẫn thấy ngọt ngào mỗi khi nhớ đến cha.

Gia Nguyệt đứng bất động thật lâu. Nàng muốn bình n cảm xúc đang cuộn trào trong lòng. nàng nhắm mắt rồi lại mạnh mẽ mở mắt ra. Chỉ cần nàng bước ra khỏi căn phòng này, nàng sẽ lại là Gia Nguyệt tiểu thư tôn kính.

... ..

Giai Hân rất buồn, mắt nàng gần đây giống như là đê bị vỡ, luôn luôn sẵn sàng để nước làm lũ lụt.

Thẩm An An ngồi bên cạnh cũng bất đầy không kiên nhẫn, nàng muốn ra ngoài chơi, nhưng Giai Hân Lại cứ mặt ủ mày chau thấy phát rầu. Nàng nóng nảy nói.

“Này, chung cuộc là vì cái gì mà bạn cứ cau có vậy a, nói đi, nói a”

“An An, nếu...nếu anh Thiên Tường đột nhiên thích người khác, bạn có buồn không?”

Giai Hân thì thầm, bàn tay nắm chặt lại, đôi mắt đã ngân ngấn nước làm AN An ngạc nhiên. Nàng trả lời theo bản năng.

“Anh dám”

“Hả”

“Ý mình là, Thiên Tường không dám đâu, nếu anh ấy dám thích người khác ba mình sẽ lột da của anh ấy”

“Gi, lột da, ba bạn sao lại....”

Giai Hân lo sợ đến rụt cổ lại, tính cô nàng nhất gan, nhưng An An lại thực thích. Cô nàng đang đưa chân vui vẻ nói.

“Thiên Tường là của mình, từ nhỏ mình đã nhận định anh ấy phải ở cạnh mình cả đời, không thể tơ tưởng đến cô gái khác. Mình không chịu được có người chạm vào anh ấy, nếu có kẻ dám làm điều đó thì..hừ hừ”

An An không nói rõ sẽ xử lý thế nào với những cô gái dám tư tưởng đến Thiên Tường. nhưng nhìn ánh mắt sắc bén kia cũng đủ làm Giai Hân hoảng hốt.

An An lại nói, cô nàng mỉm cười làm đường nét gương mặt nhu hoà đi rất nhiều.

“Giai Hân, mình nói thật, nếu bạn thích một ai đó, hãy giữ chặt. Bởi vì chỉ có giữ chặt thì người đó mới luôn ở bên cạnh bạn, không thể xa rời.”

Giai Hân ngẩn ngơ, những suy tư cuộn xoáy trong đầu nàng. Thích ai đó là phải giữ chặt, vậy nàng thích nhất Khiêm Khiêm, nàng nên....là vậy sao?

Thật là chỉ cần giữ chặt?

.....

Gia Nguyệt đang luyện đàn, là một tiểu thư cao quý, nàng phải học rất nhiều thứ. từ những kiến thức bài vở ở trường, nàng phải học cách giao tiếp, ứng xử sao cho khéo léo nhẹ nhàng. Những môn học như âm nhạc, múa, hát, nàng đều phải biết. May là nàng vốn là đứa trẻ thông minh, mấy môn năng khiếu không làm khó được nàng.

Mỗi khi nàng tập đàn thường không ai dám quấy rầy, họ sợ nàng phật lòng thì tai hoạ thực là không gánh nổi.

Vậy mà hôm nay lại có người không sợ chết như thế.

“Đi ra.”

Gia Nguyệt lạnh lùng nói, đôi tay nhấn lên những phím đàn nghe chói tai. Làm Giai Hân co rụt người lại, bàn tay che đậy đôi tai xinh xắn.

Tuy sợ, nhưng Giai Hân không ra ngoài, nàng nắm chặt tay, ngẩn đầu nói mạnh mẽ.

“Buông tha cho Khiêm Khiêm, đừng bắt Khiêm Khiêm làm điều mà em ấy không thích nữa.”

“Cút ngay”

Gia Nguyệt quát lên, nàng giận dữ đến muốn lao lên xé rách gương mặt lúc nào cũng ngô nghê, không biết gì nhưng lại tỏ ta biết hết. Cô ta thì biết gì chứ, chẳng gì hết.

“Cô hãy cầm miệng và cút khỏi đây.”

“Không, cô phải đáp ứng thì tôi mới đi, tôi không muốn cô đến gần Khiêm Khiêm”

Gia Nguyệt trừng mắt, nàng đã nói với chính mình không cần tức giận, không cần....nhưng mà...

“Cô không được thích Khiêm Khiêm, em ấy là của tôi, cô hãy để chúng tôi yên, có được không. Khiêm Khiêm không thích cô, em ấy sợ cô, đừng làm Khiêm Khiêm đau...”

Giai Hân thấy Gia Nguyệt không nói gì, liền vội vã túm chặt lấy tay nàng, những ngón tay mảnh dẻ siết chặt.

Khiêm Khiêm...Khiêm Khiêm...những gì cô ta lặp đi lặp lại luôn là Khiêm Khiêm. LẦm đầu hần ư, nàng làm đầu hần vậy ai đã xé nát tự tôn của nàng, dẫm đạp tâm của nàng, ai..là ai.

“Cô câm miệng”

Gia Nguyệt vùng tay, Giai Hân nắm tay nàng rất đau, nàng chỉ muốn thoát ra, nhưng không ngờ Giai Hân lại vì đứng không vững mà ngã, đầu va phải cạnh chiếc đàn piano. Máu lập tức chảy ra, làm Giai Hân choáng váng. Không chỉ có Giai Hân mà Gia Nguyệt cũng bàng hoàng trước sự việc xảy ra.

“Hân Hân”

Tiếng kêu hoảng hốt xen lẫn giận dữ của Lâm Khiêm rơi vào tai Gia Nguyệt tựa như sét đánh.

Nàng chậm chạp xoay người nhìn hân vô vàn nâng Giai Hân dậy, la hét gọi người cứu. Trong mắt hân chỉ có Hân Hân mà thôi. Nàng đã sớm biết, vậy nhưng, tại sao lại cứ dùng cách này để đả kích nàng. Nàng đau đến thế còn chưa đủ sao?

“Tại sao...”

Hân hỏi, đôi mắt nhìn chằm chằm nàng, không có gì khác ngoài tức giận. Nàng chẳng hề thấy được gì khác.

Khẽ cười trào phúng, nàng từ trên cao nhìn hân đang nửa ngồi nửa quỳ bảo hộ cho Gia Hân.

“Cô ta dám bước chân vào nơi này, hân phải biết hậu quả, không phải sao?”

“Vậy cũng đâu cần làm Hân Hân bị thương, cô... tại sao độc ác đến thế”

“Ha... độc ác” Gia Nguyệt khẽ cười, nàng nhấn tay lên một phím đàn tạo ra âm thanh chói tai.

”Biết khác nhau giữa con rồng và rắn là thế nào không.

Rồng cho dù thế nào vẫn là rồng.

Còn rắn thì mãi kiếp, cho dù có mặc đẹp thế nào nữa vẫn chỉ là thứ thấp kém.

Đừng tưởng các người vào Lâm gia thì là người Lâm gia. Muốn tra hỏi tôi, các người còn chưa đến lượt đâu.

Giờ thì rút đi.”

Nàng lạnh lùng nói, phất tay ra hiệu ấy người làm đi vào túm lấy Lâm Khiêm và Giai Hân để lôi đi. Giai Hân đã sớm vì choáng váng mà ngất đi, còn Lâm Khiêm lại lựa chọn trầm mặc, Hân theo chân mọi người ra ngoài để đưa Giai Hân đến bệnh viện, trước khi đi hân chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng quật cường nhưng thật cô quạnh của nàng.

6. Chương 6: Chương 6

“Cái chết có nghĩa lý gì khi mà tim em đã chết từ lâu. Anh muốn đi, em sẽ để anh bay đi, nhưng xin anh hãy hiểu vì sao đầu kia sợi xích dưới chân anh lại là em.”

Sau khi sự việc Giai Hân bị thương chuyển đi khắp toà nhà, mọi người lại càng e dè mỗi khi đến gần viện của Gia Nguyệt.

Nếu trước đây, nơi này vốn đông đúc người đi lại thì bây giờ lại im hơi lặng tiếng đến đáng sợ. Ai cũng cố đi nhẹ nhất có thể.

Gia Nguyệt không để tâm, mỗi ngày nàng vẫn đến trường, tham gia hoạt động. Uống trà chiều cùng mấy cô gái danh giá khác. Sau lại cùng ba xem qua văn kiện công ty cùng mấy chuyện làm ăn qua lại trên thương trường.

Ngày nói ngày, đêm nói đêm.

Nàng không còn gặp Lâm Khiêm hay Giai Hân nữa.

Không phải hân né tránh nàng, mà là nàng ra lệnh không cho phép bất cứ ai trong hai người được bén mảng đến nơi này. Từ ngày đó nàng nhận ra, mình đã quên giới hạn giữa nàng và họ.

Nàng khác họ, nàng luôn tự nhắc mình như thế.

Giai Hân rất hài lòng,nàng lại có thể theo chân Khiêm Khiêm đi khắp nơi. Không còn lo lắng bị Gia Nguyệt xen vào. Tuy không thể vào khu nhà lớn,nhưng nàng vẫn thấy thật vui.

Còn hân,hân không vui được như thế. Hân đang được nhận sự giáo dục nghiêm khắc hơn hân trước đây. Mỗi ngày đều trôi qua rất mệt mỏi.

Hân biết lý do.

Nàng muốn hân trở thành kiếm.

Trợ giúp nàng,nhưng...

Chỉ là trợ giúp,chẳng còn gì khác.

Hân hối hận,vì đã nói quá nặng lời lúc đó,chỉ là lời nói đã nói ra,làm sao có thể rút lại đây.

Hân muốn gặp nàng,nhưng không thể.

Nàng không cho phép hân lại gần,không xuất hiện nơi có hân. Ngay cả lớp học nàng cũng nghỉ. Chuyển sang học cùng gia sư ở một phòng học riêng. Đó là đãi ngộ chỉ dành cho các quý tộc có tước hiệu. Mà hân,ngay cả cơ hội đến gần cũng không có.

Giai Hân biết hân buồn,nhưng nàng tin,chỉ cần nàng cười nhiều hơn một chút,vui vẻ hơn một chút,chắc hẳn Khiêm Khiêm của nàng sẽ trở lại như trước đây.

Trong quá khứ,luôn chỉ có hai người bên nhau,nàng không muốn người thứ ba xen vào,nàng không muốn.

Vết thương trên trán đã lành,để lại vết sẹo mờ nhạt. Chỉ cần nàng để tóc mái rủ xuống là có thể che đi. Nhưng mà vết thương lòng thì không dễ dàng như thế.

Năm tháng cứ như thế đi qua,lớp bụi thời gian phủ mờ đi mọi chuyện.

Những đứa trẻ nhà Lâm gia theo thời gian cũng lớn dần. Tiến vào độ tuổi chuẩn bị bước vào thời kỳ trưởng thành.

Thật ra,thì những đứa trẻ ở Lâm gia,ở một mức độ nào đó được coi là đã trưởng thành từ rất sớm.

Giống như Gia Nguyệt,nàng đã tiếp nhận một phần công việc của ông Lâm. Nàng thường xuất hiện ở công ty,theo chân ông làm quen với các ban ngành,hoặc thay ông xử lý vài chuyện vụn vặt từ rất sớm.

Lâm Khiêm sau khi được ông Lâm đích thân kiểm tra khả năng,cũng bắt đầu theo thư ký Du để học việc. Hân tỏ ra rất cố gắng.Thông minh và biết cách nắm bắt thông tin làm cho thư ký Du rất hài lòng về hân.

Riêng chỉ có Giai Hân,cô bé vẫn chỉ ngây ngô trong trường học,nhận sự bảo hộ từ anh em nhà Thẩm gia. Học lực tuy không cao lắm như cô bé có giọng hát rất hay và ngọt ngào,điều đó làm cô giáo thanh nhạc chú ý. Bà ta có ý hướng Giai Hân theo con đường nghệ thuật chính thống.

Bà Lâm,người vợ trẻ của chúng ta. Sau nhiều năm cố gắng để được nắm quyền hành trong nhà nhưng không thành công đã bắt đầu thất vọng. Đạo gần đây người ta thấy bà thường xuyên ra vào các sòng bài casino.

Gia Nguyệt mặc kệ bà ta,chỉ cần bà ta không gây phiền toái cho nàng thì muốn tiêu tiền nàng vẫn có thể cho bà ta.

Lâm gia,cái không thiếu nhất chính là tiền.

Hôm nay,là sinh thần thứ mười lăm của Gia Nguyệt. Theo truyền thống,nàng sẽ được mở tiệc để mời bạn bè trong giới thượng lưu đến toà nhà. Chính thức tuyên bố nàng trưởng thành.

Ông Lâm rất coi trọng những bữa tiệc như thế này. Năm ngoái khi Lâm Khiêm và Giai Hân tròn mười lăm tuổi. Ông ta cũng tổ chức tiệc cho hai đứa. Tuy không ồn ào náo nhiệt như bữa tiệc của Gia Nguyệt. Nhưng với những đứa con riêng của vợ,ông làm như vậy đã là rất có tình người rồi.

Gia Nguyệt đứng trên lầu nhìn xuống đám xe cộ ra vào như nước trước cổng nhà. Những chiếc xe sang trọng,thuộc hàng danh giá và mắc tiền ra ra vào vào,làm cho cả một khoảng sân náo nhiệt ồn ào.

Phía bên trong nhà lớn.

Người ta sớm đã chuẩn bị phòng tiệc dành cho sự kiện đặc biệt này. những quý ông lịch lãm trong những bộ đồ tây trang đang đứng sánh vai nói cười. Những quý bà áo váy sắc sảo đứng chen nhau để khoe khoang những món trang sức đắt tiền, hay những chiếc váy nhập từ nước ngoài về.

Bên kia căn phòng, trong lớp ánh sáng lung linh huyền ảo từ chùm đèn neon thấp sáng trên trần nhà. Những quý cô e lệ, thanh thoát đứng xen lẫn với những thanh niên ưu tú, chuyện trò hoặc cười đùa cũng náo nhiệt không kém.

Lâm Khiêm đã ở đây từ sớm. Hắn được lệnh quản lý để bữa tiệc diễn ra êm thấm và thành công.

Hôm nay, hắn mặc bộ veston màu đen được cắt may khéo léo. Chiếc áo vest đắt tiền chạy quanh thân hình thon dài, bờ vai rộng và nghiêm nghị. Lâm hắn toát lên vẻ nam tính, trầm ổn so với độ tuổi mười sáu của hắn. Đôi mắt nâu thâm trầm, phóng tầm nhìn bao quát mọi việc, làm nét mặt hắn có chút lạnh lùng bí hiểm, thu hút vô số ánh mắt từ các quý cô tuổi mới vừa đôi mươi.

Vài người quen đến bắt chuyện với hắn, tuy hắn chỉ là con riêng của bà Lâm, nhưng suốt những năm hắn theo thư ký Du làm việc bên ngoài. Nhiều người đã rất ấn tượng với cách làm việc thông minh nhạy bén của hắn.

“Hãy, Richard. Đứng một mình ở đây làm gì vậy?”

Đi về phía hắn là vài người bạn hắn quen ở trường. Hắn mỉm cười, bắt tay họ, làm vô số thiếu nữ rung động vì nụ cười lạnh lùng lại tràn ngập huyền bí của hắn.

“Này Paul, tôi chưa yêu cầu anh gọi tôi là Lâm Khiêm sao. Đừng tự nhiên gán cho tôi một cái tên tiếng Anh như vậy.”

Paul, con trai thứ hai của Dennis Howard, ông hoàng buôn đồ cổ đến từ nước Anh xa xôi. Người ngay từ cái nhìn đầu tiên đã rất thích tính cách lạnh lùng của Lâm Khiêm, hắn cười hờn hờ.

“Ôi, thôi nào anh bạn, đừng làm tôi mất vui trong tối nay, chỉ vì không thể gọi đúng cái tên đầy âm tiết của anh ”

Lâm Khiêm bật cười, vài người đi theo phía sau cũng phụ họa. Thẩm Thiên Tường nói, hắn đảo tròn mắt khi muốn làm bẽ mặt Paul

“Đúng đó Lâm Khiêm, hãy hiểu cho Paul của chúng ta, hắn chỉ có thể đọc được tên của những cô em ngực lớn thân hình bốc lửa mà thôi. Còn tên của chúng ta ư, quá nhiều âm tiết quá vất vả đối với một người bạn rợn như Paul rồi.”

Paul la hét, hắn vung vẩy tay. Với thân hình to lớn kèm theo hành động này khiến người ta liên tưởng đến một con kinh kong đang nổi giận

“Đừng cho là tôi không biết anh bạn đang nói xấu tôi nhé Thiên Tường. Tôi chỉ là thưởng thức cái đẹp thôi, đơn thuần là như thế anh có hiểu không hả?”

Cơn giận của Paul, được đáp trả bằng một tràng cười không có ý định kiềm chế của bọn họ.

Tiếng cười khiến rất nhiều người chú ý đến góc phòng, nơi tập trung hầu như toàn những thanh niên tiếng tăm trong giới thượng gia của thành phố.

Giai Hân theo Thẩm An An đi vào, rất nhanh phát hiện nhóm người đang đứng phía bên kia phòng, trong đó có em trai của mình.

Bình thường nàng không được phép đến nhà lớn, nhưng vì nàng sẽ hát mở màn cho đêm nay theo ý của ông Lâm, nên nàng đã sớm chuẩn bị tốt và đi đến đây.

“Khiêm Khiêm”

Giọng nói ngọt ngào, đặc biệt của Giai Hân khiến nhiều người chú ý. Hôm nay nàng mặc chiếc váy liền thân dài ngang gối. Lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn, khiến nhiều người không thể dời mắt.

Lâm Khiêm cùng với mấy người bạn đều quay lại nhìn. Thẩm An An đã sớm chạy đến bên cạnh Thiên Tường, ôm chặt tay anh để biểu hiện chủ quyền không thể xâm phạm.

Đừng cho là nàng không biết,mấy cô nàng diêm dúa lẳng lơ kia đang chảy nước miếng vì gương mặt quá đẹp trai của anh. Thiên Tường bật cười vì sự bá đạo này của An An,nhưng thật ra anh rất thích khi cô tỏ ra ích kỷ cố chấp lại tùy hứng chỉ riêng với anh. Điều đó rất tuyệt.

Paul không thể rời mắt khỏi Giai Hân,hắn chưa gặp cô gái nào có gương mặt tươi sáng vừa ngọt ngào lại ngây thơ như của nàng.Gọng nói thì quá ngọt ngào,hấp dẫn hẳn.

Lâm Khiêm đưa tay ra đón bàn tay Giai Hân đưa tới,hôm nay chị của hắn rất xinh đẹp.

“Hân Hân rất đẹp”

Hắn nói thật lòng,đổi lại là gò má ửng hồng càng làm Giai Hân thêm đáng yêu kiểu diễm.

Paul không thể kiềm chế được mà xô bạn tốt ra,hắn chen ngang,nhẹ nhàng nói.

“Tiểu thư,xin tự giới thiệu tôi là Paul Howard ,tôi có thể vinh hạnh biết được quý danh của tiểu thư hay không.”

Phong thái quý ông làm Paul rất tự tin,ở nước Anh hiếm có cô gái nào cưỡng lại nét đàn ông của hắn,hắn cười thân thiện. Nhưng lại làm Giai Hân giật mình,nàng vội vã nhào về phía Lâm Khiêm trong con mắt ghe tỵ đến bốc lửa của nhiều cô gái.

Lâm Khiêm muốn ngăn cản thái độ nhiệt tình đến thái quá của Paul. Nhưng phía cửa ra vào đang có chút ồn ào,hắn biết chắc chắn có vị khách quan trọng nào đó sắp đến.

Giao phó chị gái cho anh em Thẩm gia và Paul.Hắn vội vàng đi về phía cửa,trách nhiệm đêm nay của hắn khá nặng nề.

Giai Hân tỏ ra thất vọng,nàng muốn đứng cạnh Lâm Khiêm chứ không muốn đứng bên chàng trai người nước ngoài này. Gương mặt xinh xắn liền xị xuống,nàng bĩu môi vẻ không vui. Làm tim Paul như có chiếc lông vũ nhẹ nhàng kéo vấy. Hắn nói

“Tiểu thư,tôi còn chưa biết tên em”

Giai Hân nhú mày,nàng cau gắt,tỏ ra mắt hững hờ.

“Tôi không phải là tiểu thư,tôi không biết anh”

Thẩm An An và Thẩm Thiên tường đưa mắt nhìn nhau. An An vội nói.

“Hân Hân à,đừng xị mặt như thế. Đến đây tớ giới thiệu một chút. Đây là Paul,bạn tốt của anh Thiên Tường và Lâm Khiêm,bạn đừng thấy anh ấy to xác mà sợ. Thật ra anh ấy chỉ là con cạp giấy thôi.”

“Ôi An An,bà cô của tôi,em đây là đang muốn tốt cho tôi hay lăng mạ tôi thế,gì mà cạp giấy chứ. Tôi là một thanh niên cường tráng từ một đất nước phát triển,đừng nói như thế tôi là thằng ngố được không nào”

Về mặt uất ức của Paul làm Giai Hân phải bật cười,nàng nhận ra anh chàng Paul này không tệ chút nào. Paul nhạy bén phát hiện ra thiện cảm của Giai Hân vội vã thừa thắng xông lên,trò chuyện vui vẻ với nàng.

Thẩm An An thở ra nhẹ nhõm,nàng thật không chịu nổi tính bá mồm người của Giai Hân đối với Lâm Khiêm.

Trong khi đó,Lâm Khiêm vội vàng ra đến cửa,hắn lập tức nhận ra vị khách đang đến chính là người mà ông Lâm đặc biệt đợi trong tối nay. Gọi người đi báo cho ông Lâm, Lâm Khiêm nhanh chóng bước lên tiếp đón.

“Xin chào Hoàng tiên sinh,thật vinh hạnh khi được tiếp đón ngài đến đây,tôi là Lâm Khiêm.”

Người đàn ông đã qua tuổi tứ tuần,trên mái tóc có điểm chút bạc,lại không làm mất vẻ nghiêm nghị đặt trưng của người đứng đầu. Quan sát chàng thanh niên tước mặt,Ông Hoàng cảm thấy hứng thú với vẻ bình thản thông dong,không kiêu căng lại không tỏ ra thân thiết thái quá ,khi đối diện với ông. Trên đời này mấy kẻ làm được điều này,nhất là một cậu nhóc chưa tròn hai mươi.

Gật gật đầu,ông Hoàng nói,gọng nói trầm ấm chậm rãi nhưng mạnh mẽ làm Lâm Khiêm không khỏi nhớ đến gọng nói của cha mình.

“Được rồi,ta chỉ là đến chúc mừng lão Lâm con gái trưởng thành,không có gì.”

Lâm khiêm mỉm cười. Hắn chưa kịp nói gì thì đã nghe tiếng ông Lâm vang lên hùng hậu phía sau.

“Gì mà chúc mừng tôi con gái trưởng thành. Nói vậy nếu lão Lâm tôi đây không có con gái lớn không lẽ lão Hoàng anh không đến nhà tôi sao.”

Ông Hoàng bật cười bắt tay người bạn già lâu năm, ông nói.

“Chính thế, nếu không phải vì con bé Gia Nguyệt sau này thế nào cũng thành con dâu tôi, tôi chẳng dại đi làm bia cho lão Lâm ông châm chọc đâu”

Lời nói của ông Hoàng khiến thân hình Lâm Khiêm hơi run rẩy. Một tia sáng lướt qua mắt hắn rồi tan biến nhanh như chưa từng có. Hắn lùi sang bên để ông Lâm cùng ông Hoàng vừa trò chuyện vừa đi vào phòng tiệc lớn.

“Xin chào, tôi là Hoàng Phong.”

Giọng nói cất lên, một bàn tay đưa ra trước mặt hắn, hắn nhìn người thanh niên trước mặt. Không khó để biết đây là con trai độc nhất của Hoàng Kiến Hoa, Hoàng Phong. Hắn chậm rãi đưa tay bắt.

Đây là người tương lai sẽ nắm tay em.

Sẽ đi cùng em đến cuối đời...

Gia Nguyệt...

7. Chương 7: Chương 7

“Gương mặt của em, giọng nói của em, biểu cảm của em đã khắc sâu vào nỗi nhớ trong anh. Em nói quên em đi...điều đó quá tàn nhẫn...quá độc ác...”

Khi ông Lâm và ông Hoàng đi vào phòng tiệc lớn, ngay tức khắc mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía hai con người quyền lực nhất nhì trong thành phố này.

Có lẽ đã quá quen với việc trở thành tâm điểm chú ý khiến cho hai người đàn ông vẫn thản nhiên chuyện trò như không có gì xảy ra.

“Lão Hoàng a, sao ông không thường xuyên qua đây, tôi mới nhìn trúng bộ cờ hiếm, định đợi ông sang để khai cờ đây.”

”Chà, ông nghĩ ai cũng có con ngoan tài giỏi như ông để rảnh rỗi sao, tôi đang bận tối mắt tối mũi đây.

Nếu Gia Nguyệt mà về nhà tôi làm dâu nhất định tôi sẽ có nhiều thời gian để đánh cờ với ông thôi.”

“Ông đừng đào góc vườn nhà người khác nữa đi, Gia Nguyệt sớm là bảo bối của tôi, nhà tôi đây là kén rể, kén rể đây ông hiểu không”

“Lão Lâm, có câu nói rất hay, phù sa không chảy ruộng ngoài, ông sao lại...”

“Chú Hoàng, có chuyện gì mà chú và ba con nói vui vẻ đến vậy?”

Khi hai người đàn ông còn đang nói đến quên trời quên đất thì một giọng nói nhẹ nhàng, thanh thoát vang lên từ phía sau.

Ông Hoàng cùng mọi người quay lại nhìn thì lập tức mắt đều sáng lên rực rỡ.

Gia Nguyệt trước giờ đều được coi như một viên ngọc quý trên tay Lâm gia. Không chỉ vì gia thế hiển hách mà còn vì sắc đẹp hiếm thấy của nàng.

Từ khi còn bé nàng luôn thu hút ánh mắt người khác vì sắc đẹp trời ban cho nàng. Đến bây giờ, khi nàng trở thành thiếu nữ, thì sắc đẹp kia lại càng toả sáng. Thu hút nét ngây thơ tuổi trẻ, nhiều hơn sự thành thực

tự nhiên,mỗi cái nhấc tay nhấc chân, mỗi cái nhú mày hay mỉm cười của nàng đều khiến người ta bị mê hoặc.

Hắn ngẩn ngơ,nhìn nàng trong chiếc váy trắng thanh nhã,ôm trọn dáng người thon dài,tôn thêm lên những đường cong cơ thể hoàn mỹ.

Nàng cười,nhú mày hay liếc mắt đều làm hắn ngổ ngàng. Hắn luôn biết nàng đẹp,nhưng từ nhiều năm nay,chỉ có thể nhìn nàng từ phía xa xa, đã làm hắn kinh ngạc trước vẻ đẹp của nàng.

Nàng đứng đó,sáng ngời trong mắt mọi người...mà hắn,chỉ có thể làm lớp nền cho nàng.

“Gia Nguyệt”

Ông Lâm lên tiếng,kéo tâm trí của tất cả mọi người về lại bữa tiệc. Ông hãnh diện khi nhìn thấy con gái trưởng thành và trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người.

“Vâng thưa ba,con xin lỗi,con đã xuống trễ,không kịp đón chú Hoàng tới”

Nàng cười dịu dàng,hơi nghiêng người chào ông Hoàng.

Ông Hoàng cười híp cả mắt,càng nhìn ông càng hài lòng cô con dâu tương lai này. Nhìn đi,vừa xinh đẹp,dịu dàng lại thông minh,nói năng lễ phép,lại thêm gia thế hiển hách. Người con gái như thế thì mới sánh đôi được với con trai của ông mà thôi.

”Gia Nguyệt,sao con lại khách sáo như thế,nào đến đây, đến đây.

Đây là thằng con trai của chú,Hoàng Phong,chắc cháu còn nhớ nó nhỉ.

Hồi bé hai đứa hay chơi với nhau lắm.”

Ông Hoàng cười rạng rỡ,nắm lấy tay Gia Nguyệt kéo đến trước mặt Hoàng Phong.

“Kia ba”

Hoàng Phong thấy ba mình nóng nảy có thể làm đau Gia Nguyệt,vội vàng ngăn cản. Anh dịu dàng nói với Gia Nguyệt,kiên quyết giải cứu bàn tay xinh đẹp của nàng khỏi tay ba mình.

“Gia Nguyệt,tôi nay em rất xinh đẹp.”

Đôi gò mắt trắng nõn của nàng hơi ửng đỏ,nàng mỉm cười,không nhìn Hoàng Phong. Nhưng trong mắt mọi người lại như đang e lệ ngại ngùng.

Hai người đứng cạnh nhau thật như đôi tiên đồng ngọc nữ nơi nhân gian,khiến người ta muốn ghen tị cũng không thể.

“Oa,cô tiểu thư Lâm gia thật là xinh đẹp tuyệt trần”

Paul lên tiếng khen ngợi. Hắn luôn không có sức kháng cự những cô gái đẹp.

Giai Hân nhú mày,tỏ ra không vui,nàng nhìn thấy,Khiêm Khiêm của nàng nhìn Gia Nguyệt không rời mắt.

Tiếng trò chuyện lại vang lên xen lẫn trong tiếng nhạc êm dịu,sau khi nữ chính xuất hiện. Tất nhiên đề tài đã thay đổi,không còn liên quan đến công việc hay váy áo nữa. Mà những gì người ta bàn tán đều là về cô tiểu thư danh giá đang cùng vương tử trong lòng nhiều cô gái nhảy vũ khúc đầu tiên của đêm nay.

Trong tiếng nhạc của điệu waltz,Hoàng Phong lịch lãm dìu Gia Nguyệt ra giữa sàn nhảy. Bàn tay anh nâng nhẹ tay cô đặt lên vai mình,tay còn lại nhẹ nhàng chạm vào eo nàng. Tư thế của hai người,thân mật nhưng không quá gần,sự tinh tế của Hoàng Phong khiến cho Gia Nguyệt thật sự thưởng thức.

Nàng nghiêng nhẹ đầu,duy chuyển chân,và vũ điệu bắt đầu.

Trong ánh sáng ấm áp,tiếng nhạc nhẹ nhàng,Hoàng Phong thật sự cảm thấy mình say,say trong hương thơm tự nhiên thanh mát của nàng.

Say trong tiếng cười như chuông bạc,và giọng nói không hẳn ngọt ngào,nhưng chậm rãi đi sâu vào lòng anh.

Gương mặt Gia Nguyệt hơi ửng đỏ,nàng nói.

“Sao lại nhìn em như vậy?”

Vì tư thế hai người giờ trở nên gần kề,khi Gia Nguyệt thì thắm vào tai Hoàng Phong,anh như cảm thấy một luồng điện chạy khắp thân mình.

“Bởi vì em thật sự rất xinh đẹp”

“Không phải anh luôn biết là em đẹp rồi sao,giờ còn ngạc nhiên như vậy?”

Gia Nguyệt lém lỉnh nói,má lúm đồng tiền trên má nàng càng thêm rạng rỡ. Hoàng Phong thở dài.

“Làm sao đây,anh ước gì đây không phải là sinh nhật mười lăm của em”

“Vì sao”

Gia Nguyệt ngạc nhiên.

“Nếu hôm nay là sinh nhật hai mươi của em,anh sẽ ngay lập tức cầu hôn để cưới em về nhà a”

Hoàng Phong cảm thán,anh thật sự không thể đợi lâu đến như vậy. Điều đó khiến cho Gia Nguyệt bật cười. Thu hút rất nhiều sự chú ý của mọi người cũng đang khiêu vũ gần đó.

Ông Lâm và ông Hoàng ngồi cách đó không xa,thấy hai đứa trẻ nói chuyện với nhau thân mật như vậy thì vô cùng hài lòng. Ở thành phố này,liệu còn nhà nào môn đăng hộ đối được như gia đình hai bên chứ.

Hắn cười chua chát,nhiều năm như vậy nhìn ngắm nàng từ xa,không dám đến gần nàng. Không ngờ khi có thể đường đường chính chính đứng trước mặt nàng,thì phải nhìn nàng nắm tay người con trai khác. Thấm Thiên Tường đi về phía hắn,anh có thể hiểu tâm trạng hiện giờ của Lâm Khiêm.

“Đừng suy nghĩ nhiều nữa,đây là do anh lựa chọn”

Đúng,là do hắn chọn.

Chọn làm kiếm để hỗ trợ nàng.

Nhưng còn vị trí bảo vệ nàng,lại là của người con trai khác.

Là chính hắn lựa chọn,còn có thể hối hận sao Hắn đã không còn tư cách để hối hận.

Giai Hân thấy khó chịu,nàng không thích cách Khiêm Khiêm nhìn Gia Nguyệt. Không thích thấy đau thương trong mắt hắn,không thích thấy hắn xoay người bỏ đi. Không thích....cực kỳ không thích.

“Hân Hân,nhanh,sắp đến lượt bạn lên hát rồi.”

Thẩm An An vội vả nhắc nhở Giai Hân đang đứng thất thần,ngay khi vũ điệu đầu tiên kết thúc,nàng sẽ lên hát bài hát đầu tiên chúc mừng cho ngày Gia Nguyệt trưởng thành.

Giai Hân mím môi,nàng liếc mắt về phía Lâm Khiêm,lại nhìn thấy hắn không để ý đến mình thì càng khó chịu.

Paul nghe Giai Hân sẽ lên hát thì rất hưng phấn. Hắn nắm lấy tay Giai Hân giống như để tiếp sức cho nàng, Nhưng không ngờ Giai Hân lại hất tay hắn ra đi thẳng lên sân khấu.

“Cô ấy làm sao vậy?”

Paul khó hiểu hỏi,đổi lại chỉ là tiếng thở dài của Thẩm An An.

Trên sân khấu,MC của buổi tiệc nhìn thấy vũ khúc đầu tiên đã kết thúc vội tiến lên. Nhưng trước khi anh ta kịp nói gì thì micro đã bị người ta lấy mất. Và người làm điều đó chính là Giai Hân.

“Xin chào mọi người,tôi là Lâm Giai Hân.”

Tiếng nói ngọt ngào của nàng khiến nhiều người chú ý. Họ nghe được nàng giới thiệu là họ Lâm.

Tất cả mọi người đều biết bà Lâm trước khi về Lâm gia đã có hai con riêng.Tuy được mang họ Lâm nhưng đại đa số mọi người đều không coi họ là người Lâm gia. Trong tiềm thức,mọi người đều chỉ nhận định Gia Nguyệt là tiểu thư duy nhất.

Nay việc Giai Hân đứng lên tự giới thiệu mình họ Lâm,thật khiến rất nhiều lời xì xào nổi lên.

Hoàng Phong đang định đưa Gia Nguyệt đến tiếp chuyện với ba mình,nay lại vì chuyện này mà dừng lại. Anh nghiêng đầu thì thầm hỏi ý kiến của cô.

“Chuyện này có cần anh giải quyết?”

Gia Nguyệt ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt Hoàng Phong. Nàng không đọc ra chút gì gọi là châm chọc hay hiểu kỳ trong mắt anh. Chỉ có sự quan tâm mãnh liệt dành ỉnh.

Nàng khẽ lắc đầu,mỉm cười.

Hoàng Phong đành đứng kế bên nàng nhìn lên sân khấu.

Không ai để ý khi nhìn lên sân khấu,trong mắt Gia Nguyệt chỉ có tia lạnh lùng tàn nhẫn,chẳng còn xót lại chút gì đáng về e lệ vừa rồi.

Trên sân khấu,Giai Hân tiếp tục nói.

“Hôm nay là sinh nhật mười lăm tuổi của Gia Nguyệt, chị muốn chúc em,ngày nào cũng như hôm nay,năm nào cũng có ngày này. Hy vọng em sẽ thật vui vẻ trong đêm nay. Để chúc mừng cho Gia Nguyệt,tôi xin hát một bài hát.”

Giai Hân mặc kệ việc Lâm Khiêm đang ra hiệu cho cô dừng lại. Nàng vẫn tiếp tục nói. Đôi mắt nhìn chăm chăm vào Gia Nguyệt đang đứng phía dưới.

“Bài hát đó có tên ”Hạnh phúc không nên tranh dành” xin mời mọi người lắng nghe”

Giai Hân ngồi vào đàn piano được chuẩn bị sẵn.Bàn tay ngọc nâng lên một chuỗi những âm thanh tinh tế vang lên cùng tiếng hát ngọt ngào hiếm thấy của nàng.

”Hạnh phúc của tôi xuất phát từ trái tim chân ái.

Những gương mặt xinh đẹp cùng lời nói hoa mỹ

Đang cướp dần hạnh phúc của tôi.

Hạnh phúc là không thể tranh dành

Nếu người không thể làm cho hạnh phúc nở hoa

Sao lại cố tình đánh cắp từ tay tôi

Người không thể quý trọng vậy thì xin trả lại cho tôi hạnh phúc

Hạnh phúc là không thể tranh dành.”

Giọng hát ngọt ngào của Giai Hân khiến nhiều người ngạc nhiên,tuy trong buổi sinh nhật mà hát một bài có không khí buồn như vậy là điều thất lễ. Nhưng quả thật chất giọng và gương mặt xinh xắn của nàng làm rung động không ít người.

Bài hát kết thúc,Giai Hân đứng lên,MC muốn nói gì đó thì liền bị nàng ngắt lời.

“Gia Nguyệt,bài hát này là dành riêng cho em. Người ta nói thọ tinh là lớn nhất .Vậy em có thể lên đây biểu diễn một chút để đáp lại mọi người được không?”

Tiếng xì xào lại vang lên,mọi người không giấu nổi vẻ háo hức đợi xem kịch hay.

Ông Hoàng nhíu mày về tức giận hiện trong mắt,nhưng dù sao cũng đã lặn lội nhiều năm trên thương trường,ông nhanh chóng ổn định cảm xúc.

Ông Lâm lại tỏ vẻ như không có gì,chỉ bình thản nhìn mọi chuyện diễn ra.Tựa như là đang xem một bộ phim truyền hình nhằm chán nào đó.

Hoàng Phong nhíu mày,định lên tiếng nhưng lại bị Gia Nguyệt ngăn cản. Nàng lạnh lùng nhìn cô gái đang đứng trên sân khấu để làm trò cười cho thiên hạ.

Hắn vội vả muốn đem Giai Hân xuống,nhưng chị gái hắn đột nhiên trở nên bướng bỉnh,không chịu nghe lời của hắn nữa.

Trò khôi hài này,hắn sẽ tiếp diễn nếu như Giai Hân không hét ầm lên ngăn cản Lâm Khiên giật lấy micro trên tay mình.

“Em không thể sao Lâm Gia Nguyệt?”

Cả phong tiệc lập tức rơi vào yên lặng đến đáng sợ,tựa hồ chỉ còn tiếng hít thở gấp gáp của Giai Hân.

“Tôi là tiểu thư của Lâm gia, Giai Hân,cô không có quyền gọi thẳng tên tôi,hình như cô đã quên địa vị của mình”

Gia Nguyệt lạnh lùng nói,Cầm nạng nâng lên ở góc độ hoàn mỹ,làm ọi người cảm nhận thấy có một áp lực vô hình bao trùm lấy mọi thứ dưới mắt nàng.

“Tôi là chủ nhân,không phải loại người đứng lên làm trò cười cho người khác. Có muốn biết sự khác nhau giữa người giàu và kẻ hèn không. Đó chính là tôi có thể dùng tiền mời người ta về hát mà không cần bôi tro vào mặt mình”

Gia Nguyệt không nhanh không chậm đáp,khiến cho tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào người bị coi là làm trò hề kia.

Có mấy người vừa nãy còn rít khen Giai Hân hát hay thì giờ lại nhìn nàng với vẻ xem thường.

Đôi mắt Giai Hân lập tức ứng đỏ,trong tròng mắt tầng tầng nước mắt trực rơi xuống,về thăm thương của nàng khiến nhiều cô gái vốn ghen tị,nay lại không ngại mà hả hê trước đau khổ của người ta.

Giai Hân rút cuộc chịu không nổi trước vô số lời bàn tán xì xào dị nghị,nàng bật khóc rồi chạy ra ngoài. Theo sau là tiếng cười bén nhọn của một số người.

Hắn vội vả chạy theo chị gái. Khi chạy ngang qua chỗ Gia Nguyệt đang đứng,bước chân của hắn không khống chế được mà ngập ngừng. Nhưng Gia Nguyệt lại không nhìn hắn lấy một chút,nàng kiêu ngạo nhìn thẳng về phía trước.

Hắn nhắm chặt mắt,ngăn cản sự chua chát đang trào lên. Rồi vội vàng chạy đi về phía Giai Hân biến mất.

Còn Gia Nguyệt lại mỉm cười hoàn mỹ,gọng nói dịu dàng cử chỉ thanh nhã đập vào mắt mọi người.

“Thật ngại,xin mọi người đừng vì chút vụn vặt mà làm mất nhã hứng,xin mọi người cứ tiếp tục đi.”

Ngay khi nghe Gia Nguyệt nói,phòng tiệc lại vang lên tiếng nhạc êm tai cùng những tiếng xì xào tám chuyện. Ai nhảy cứ nhảy,ai nói chuyện vẫn tiếp tục nói chuyện. tựa như nãy giờ không hề có chuyện gì xảy ra.

Bên kia phòng,ông Lâm nở nụ cười cổ quái làm cho cô hầu gái đi theo bên cạnh không nhận được rùng mình.

8. Chương 8: Chương 8

Đêm tĩnh mịch.

Gia Nguyệt ngồi một mình trên ghế bành,xoay về phía khu vườn bị bóng đêm bao vây.

Không còn âm thanh huyền ảo rộn ràng của buổi tiệc. Không còn những ánh mắt ngưỡng mộ lẫn ghen tị giả dối.

Chỉ còn lại...một mình nàng.

Thế thì có làm sao...

“Gia Nguyệt”

Hắn đến, đứng rất lâu ở phía sau. Lại ngại ngần không dám đối diện với nàng. Hắn sợ hãi.

“Ai cho phép anh vào đây?”

Nàng lạnh nhạt, không muốn nhìn thấy hắn. Nhiều năm như thế rồi.

Hắn đau đớn, cảm lạnh trong nỗi ân hận.

Nhưng đêm nay, khi thấy nàng tay cầm tay với người con trai khác, hắn không thể chịu đựng nổi. Tim như bị xé rách.

“Gia Nguyệt, đừng...”

“Đừng gì?”

Gia Nguyệt đứng lên từ ghế xoay. Bóng tối mờ nhạt của căn phòng không thể để hắn nhìn rõ khuôn mặt của nàng.

Nhưng hắn cảm nhận được ánh mắt chăm chú của nàng đang đặt trên người hắn.

“Đừng như vậy, anh không..”

“Anh không? Không gì, không muốn nhìn thấy tôi hay không muốn tôi xen vào thứ tình cảm khốn nạn của hai người. Lâm Khiêm, tôi chịu đủ rồi”

Giọng nàng cao vút, bàn tay nàng vung lên chỉ thẳng vào hắn. Nàng hiện tại như một nữ hoàng điên cuồng gào thét. Nhưng vì sao, hắn vẫn thấy nàng tuyệt đẹp đến như thế.

Không còn là cô công chúa tao nhã kiêu ngạo lúc trước. Vết đi lớp mặt nạ lạnh nhạt. Nàng hiện tại mới chân chính là nàng.

“Gia Nguyệt, nghe anh nói”

Hắn cầu xin nàng, nhẹ nhàng đi đến với hi vọng ôm lấy nàng, điều mà hắn luôn ước ao và khao khát.

Đúng hắn muốn đến gần nàng.

Chạm vào nàng.

Nắm lấy bàn tay với những ngón tay thon dài.

Hắn muốn gần như phát điên.

“Đừng, Lâm Khiêm, anh đi đi. Đi khỏi đây”

Gia Nguyệt bước lùi lại phía sau, nàng từ chối hắn.

“Hãy đi với thứ hạnh phúc không tranh dành của anh đi. Tôi sẽ để cho hai người rời khỏi đây”

Hắn chấn động, bàn tay gần như chạm được đến nàng bất động vì ngỡ ngàng.

“Sao?????”

Nàng vẫn đang nhìn hắn, chỉ là trong đôi mắt trong suốt kia, chẳng có gì, không còn hình bóng của hắn, không còn thứ cảm xúc phức tạp.... Chẳng có gì, ngoài mảnh không mênh mông

”Rời khỏi đây, đi thật xa... đó không phải là lý do anh tiếp cận tôi sao.

Lâm Khiêm.

Tôi thành đoàn cho anh”

Gia Nguyệt nói rất chậm, nhưng rõ ràng từng từ. Chỉ có nàng biết, trong bóng tối những ngón tay của nàng đang run rẩy.

... ..

Tối nay.

Khi những âm thanh ồn ào náo nhiệt còn đang vang lên trong phòng tiệc lớn. Gia Nguyệt, mệt mỏi với những dối trá lừa gạt. Nàng nâng bước đi dọc con đường lát sỏi thật sâu trong vườn.

Con đường này, mỗi đêm khi có tiệc nàng đều sẽ đi. Để vứt đi những áp lực mệt mỏi, tạm tháo xuống lớp mặt nạ hoàn mỹ để trở về đúng với con người thật của nàng.

Chỉ là, đêm nay, nàng không ngờ sẽ có người đợi nàng.

Nhiều năm qua, nàng những tưởng trái tim nàng đã được tôi luyện đến thành thép cứng rắn, nhưng những gì nàng nghe được lại lần nữa bóc trần vết thương trong nàng.

“Chúng ta rời khỏi đây đi Khiêm Khiêm, đừng ở đây nữa”

Giọng nói ngọt ngào của Giai Hân vang lên ngăn cản bước chân của nàng.

Vốn dĩ nàng sẽ phải quay lưng đi, không thể nghe lén, đó là điều nàng đã được dạy từ khi còn bé.

Nhưng, số mệnh cứ như đùa bỡn nàng. Khi nàng định rời đi, cái tên vốn là điều cấm kỵ đối với Giai Hân và Lâm Khiêm được thốt ra. Thật mỉa mai làm sao.

“Đừng để Gia Nguyệt làm em đau khổ nữa Khiêm Khiêm, hãy đi với Hân Hân đi”

“Hân Hân, bây giờ không thể, còn chưa...”

“Đừng do dự nữa Khiêm Khiêm, mẹ của chúng ta sống rất tốt, nhiều năm như thế em không phải vì việc chuẩn bị rời đi của chúng ta mà cố gắng sao.”

Chúng ta đã cố gắng nhiều như thế, chuẩn bị lâu như thế còn gì.

Giờ cô ta đã bước vào tuổi mười lăm, sắp tới sẽ là công bố quyền thừa kế.

Chẳng phải em nói phải rời đi khi cô ta đến tuổi trưởng thành sao?”

Giai Hân nóng nảy nói, nàng sẽ không để Khiêm Khiêm thay đổi, phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Lâm Khiêm im lặng, hắn đã từng hứa sẽ đưa Giai Hân rời khỏi đây khi có thể, nhưng hiện tại... còn có thể rời đi sao.

Vì sao khi nghĩ đến việc rời đi, không còn nhìn thấy nàng, cho dù chỉ là từ phía xa. Tâm thật đau đớn quá.

Gia Nguyệt đứng ở phía sau đài phun nước, từng câu từng chữ của hai người trôi đến tai nàng.

Gia Nguyệt có cảm thấy đau không.

Không

Khi trái tim đã chết lặng, thì chẳng còn cảm giác gì cả.

Đặt tay lên trái tim của mình, nó đang run rẩy rất mãnh liệt, như thể cố gắng đập nốt những nhịp cuối cùng.

Dối trá, thì ra tất cả đều là dối trá.

Chạm vào nàng, để làm nàng bối rối.

Để nàng làm Giai Hân, sẽ khiến nàng áy náy, hối hận.

Tranh cãi, thốt ra những lời xé rách tâm nàng, để nàng thôi cảnh giác.

Thì ra, tất cả, chỉ là một cú lừa.

“A”

Gia Nguyệt đè tay thật chặt lên lồng ngực buốt giá nhức nhối của mình. Đè chặt trái tim đang đập thật cuồng loạn.

Không đủ sức để đối diện với những con người kia nữa, nàng lạnh lẽo thê lương rời đi.

Những ngón tay bầu chặt lấy da thịt mềm mại, để lại những vết tích ghê người.

Đau không.

Không

Chẳng là gì cả.

Chẳng còn gì hết.

Gia Nguyệt không đủ sức để nhìn lại phía sau, mà không hề biết đôi mắt đang ngấn ngấn nước của Giai Hân thay đổi khi nhìn nàng rời đi.

Giai Hân luôn đứng một góc nhìn về phía phòng tiệc lớn thật nhiều năm. Mỗi khi có tiệc, nàng luôn ao ước được đến đó, tham gia, ca hát và trò chuyện như Gia Nguyệt.

Nhưng nàng bị ngăn cấm, khinh thường. Vì nàng chỉ là con riêng của bà Lâm.

Nàng không phục.

Nàng không đủ xinh đẹp sao?

Không đủ tài hoa sao.

Chẳng qua, nàng chỉ là có xuất thân kém cỏi mà thôi.

Gia Nguyệt có gì hơn nàng.

Vì sao Khiêm Khiêm của nàng cũng chỉ nhìn cô ta.

Không, nàng không cho phép.

Nàng biết cô ta nhất định sẽ đi trên con đường u tối này. Nàng không biết vì sao.

Nhưng đây là cơ hội của nàng, nàng sẽ hành động.

Gia Nguyệt có rất nhiều thứ, vậy thì Khiêm Khiêm chỉ có thể thuộc về nàng mà thôi.

9. Chương 9

“Rời khỏi đây, sống theo cách mà các người muốn đi”

Gia Nguyệt lạnh lẽo nói, nàng đã nghĩ rất nhiều. Tâm kế đến thế này, mưu tính sâu đến thế này, thì giữ lại bên cạnh, nàng sẽ phải hối hận, mà nàng không thể hối hận nữa.

Hắn nghe nàng nói, thật nhiều thật nhiều, nhưng sao hắn không hiểu gì hết. Hắn ngơ ngác nhìn nàng.

“Gia Nguyệt, tại sao?”

”Vì sao ư, chính anh là người rõ nhất không phải sao.

Suốt những năm qua, thấy tôi sống không thoải mái hẳn là hai người rất vui đi.

Cũng đúng, hận đến không thể giết chết tôi được kia mà.

Đi đi Lâm Khiêm, ngay khi tôi còn đủ lý trí hãy đi đi.”

Tâm hồn nàng từ lâu không còn là ngây ngô dại khờ nữa, nó đã bị cái thế giới tàn ác này ăn dần ăn mòn. Đến một lúc nào đó, nàng biết, còn sót lại chính là mảnh linh hồn vỡ nát tâm tối.

Giống như khi Pandona mở chiếc hộp mà thần linh tặng cho nàng. Đó không phải là niềm vui hay giàu có, cái thoát ra là tật bệnh, tệ nạn và những điều khủng khiếp.

May mắn cho loài người còn sót lại trong chiếc bình chính là hy vọng.

Nhưng còn nàng...sau khi tất cả qua đi, trong tuổi già đơn độc đáng sợ, nàng còn lại gì.

Hãy để lúc này, buông tha cho hấn. Để một chút gì còn sót lại trong nàng, minh chứng cho việc nàng cũng đã từng nhân từ.

“Không, Gia Nguyệt, đừng... đừng đuổi anh đi”

Hấn hèn mọn cầu xin nàng, hấn không thể rời xa nàng.

Giờ thì hấn đã hiểu, cái đang đập cuồn cuộn trong lòng ngực hấn là do đâu.

Hấn ngang ngược lao đến bên nàng.

Hấn ôm chặt lấy nàng.

Ghì chặt lấy, giữ chặt lấy.

Mặc cho nàng vùng vẫy.

Mặc cho nàng chán ghét .

Hấn cũng không buông nàng ra, hấn không làm được.

Do nàng, chính vì nàng, hấn buông tha cho ý tưởng rời đi, từ bỏ tự do của chính mình. Chỉ để cầu được ở bên cạnh nàng.

Hấn không thể chịu đựng hơn được nữa, khi mỗi ngày nhìn thấy nàng, nhưng lại không thể chạm vào nàng.

Hấn thích nàng, không hấn yêu nàng.

Mặc dù, hấn không hiểu yêu là cái quái gì, chỉ là, mỗi ngày, chỉ được nhìn nhưng không thể đến gần, làm hấn khao khát đến phát điên.

Hấn bắt kẻ cho nàng đánh, nàng chém hay là lấy đi tính mệnh của hấn, hấn vẫn sẽ để cho nàng.

Hấn đổ kị với Hoàng Phong, người có thể quang minh chính đại đứng kế bên nàng. Có thể nắm lấy tay nàng, cùng nàng khiêu vũ. Mà hấn vì sao chỉ có thể đứng nhìn.

“Không được, Gia Nguyệt, em là của tôi, tôi không rời đi, có chết cũng không đi.”

Hấn gào lên, vòng tay đang ôm ghì lấy càng lúc càng chặt, làm nàng mơ hồ cảm thấy đau.

Nàng không thể vùng vẫy thoát ra, nàng đánh hấn, cắn...cào...làm tất cả để hấn buông nàng ra đều là vô ích.

Mùi máu tươi nhàn nhạt tanh ngọt trong không khí càng kích thích hai người.

Không biết là do ai chủ động, nhưng là...đôi môi hai người lại tự tìm đến nhau.

Hấn bá đạo gặm cắn, như muốn nuốt chửng cả bản thân nàng.

Nàng đáp trả cũng dùng lực không kém.

Vốn dĩ sẽ là một nụ hôn ngọt ngào, kết cục lại là trận cắn xé giữa hai con người đang đánh mất lý trí.

Cho đến khi trên đầu lưỡi nếm thấy vị mặn, hấn bâng hoàng nhìn gương mặt đầy nước mắt của nàng.

Nàng khóc, giống như lần đầu tiên hấn bắt gặp. Cũng là lặng lẽ rơi nước mắt, bờ vai gầy không ngừng run lên.

Cô đơn, đau khổ như thế, nhưng lại chưa từng phát ra tiếng, chỉ để nước mắt lặng yên rơi, làm nhòa đi đôi mắt trong suốt của nàng.

Hấn thương tiếc, vô về. Vòng tay thế nhưng không buông lỏng. Hấn dùng đôi môi rách nát của mình, hôn lên từng giọt, từng giọt nước mắt của nàng.

Nàng, không kiềm được lao vào lòng ngực vững trãi của hấn, khóc thê lương.

” Vì cái gì, vì cái gì luôn trêu chọc tôi. Tại sao không để tôi yên, tại sao???”

Nàng nghẹn ngào nói trong nước mắt. Trong vòng tay của hấn, nàng thấy mình thật yếu đuối, nhỏ bé và đáng thương. Nàng không muốn, nhưng lại không có cách nào dừng lại được.

“Cút ra ngoài,cút ra ngoài”

Cô hầu gái không dám nằng nã,vừa như bò vừa như chạy nhanh ra khỏi phòng,ngay cả nhìn cũng không dám.

Bên trong,Gia hân với khuôn mặt vì tức giận điên cuồng mà vặn vẹo đến ghê sợ.

Bàn tay vừa bóp nát ly thủy tinh đã nhuộm đầy máu.

Trên sàn,vô số mảnh vỡ nằm rải rác. Bằng chứng cho cơn giận đang cuộn trào trong lòng nàng.

Chẳng còn có chút gì của nét ngọt ngào dịu dàng ngày thường, Gia Hân cắn phần,đem đôi mắt đang bốc lửa hừng hực như muốn thiêu đốt mọi thứ về phía nhà lớn.

“Gia Nguyệt,cô dám cướp đi Khiêm Khiêm của tôi,cô nhất định phải trả giá thật đắt.”

Bên ngoài,ông Lâm và thư ký Du đứng yên lặng. Thư ký Du nôn nóng muốn đi vào giải quyết mọi chuyện,nhưng lại bị ông Lâm ngăn cản.

Nhìn sắc trời,ông ta nhà nhả bỏ đi,về toan tính hiện lên trong đáy mắt.

“Càng lúc càng thú vị ha ha ha ha ha”

Thư ký Du nghe ông Lâm buông ra câu nói vô tâm,không khỏi thương tiếc cho tiểu thư của mình.

Vì cái gì cô ấy lại là con gái của Lâm Hách,nếu không phải biết đâu mọi chuyện đã không...

“Hazzzz”

trong lớp không khí mát mẻ hiếm hoi của ngày hè,văng vẳng lại tiếng thở dài của thư ký Du.

10. Chương 10

“Hân Hân,em...”

“Đừng nói nữa,chị hiểu rồi.”

“Hân thật ra thì em không...”

“Chị đã nói chị hiểu rồi mà.”

Giai Hân ngồi trên xích đu,quay lưng lại với Lâm Khiêm. Ngay khi hắn nắm tay cô ta đi ra,nàng đã biết lựa chọn của hắn.

Nhưng như thế thì sao,nàng chưa có chịu thua đâu.

Lâm Khiêm thở dài,hắn quay người bước trở vô nhà,hắn biết,nên cho chị hắn chút thời gian để thích ứng. Hắn cũng không ngờ hắn có thể công khai đứng bên cạnh Gia Nguyệt.

Sáng nay khi nàng nắm tay hắn đi ra phòng lớn,hắn nhìn thấy được vẻ mặt bàng hoàng hốt hoảng cùng ngờ vực của nhiều người.

Nhiều tiếng xì xào bàn tán làm hắn không được tự nhiên,tay vô thức siết chặt tay nàng hơn.

Nàng không nói gì,chỉ nhẹ nhàng vỗ về tay hắn. Hắn thấy mình thật mất mặt,đáng lý người được an ủi phải là nàng mới đúng.

Nhưng nàng không nói gì,chỉ lẳng lặng tuyên bố người nàng chọn là hắn,rồi lại yên lặng cùng hắn ăn sáng,tựa hồ nhưng không có chuyện gì lạ cả.

Chỉ là,hắn không quen ngồi ăn trong nha lớn,nhất là trước mắt ông Lâm và nhiều người đang nhìn chăm chăm vào hắn.

Chỉ là,hắn càng lo ắng hơn khi nhìn vẻ mặt như không có gì lạ của ông Lâm. Hắn tưởng ông hắn sẽ ném vào đầu hắn một cái gì đó. Rồi mắng hắn là đồ không biết liêm sỉ hay đại loại thế.

Chỉ là...

Chỉ là.....không có gì hết.....chẳng có gì cả....

“Lâm Khiêm....Lâm Khiêm”

“Hả...A...cái gì...”

Gia Nguyệt gọi hắn ba lần hắn cũng không nghe,chỉ khi nàng chạm vào tay hắn thì hắn mới giật mình vội vàng vàng lên tiếng.

“Anh sao vậy sao lại ngẩn người như thế”

Gia Nguyệt mỉm cười,đưa cho hắn khăn để hắn lau tay. Thật là,ngay cả rửa tay mà cũng ngẩn người được. Sao trước giờ nàng không biết hắn cũng có lúc đáng yêu như thế này nhỉ.

Nhìn hắn ngớ ngẩn lau tay qua loa,nàng nhún mày không hài lòng. nàng lấy một chiếc khăn khác. Nắm lấy tay hắn kéo qua,rồi dùng khăn mềm lau thật kỹ.

“Lau tay cũng giống như rửa tay,phải thật nhẹ nhàng,lau thật kỹ. Đừng giống như trẻ em như thế.”

Hắn lại ngẩn người nhìn nàng lau tay ình. Mái tóc nàng rất đẹp,đen bóng trơn mềm xỏa xuống vai khi nàng cúi đầu lau tay cho hắn.

Đột nhiên,hắn thấy tim rất ảm áp,ngọt ngào như là ngâm trong mật.

“Gia Nguyệt”

Hắn khe khẽ gọi,rồi vội vã ôm nàng thật chặt.

Người con gái này,luôn kiêu ngạo như chim khổng tước,nay lại hạ mình lau tay cho hắn. Lại rất dịu dàng,tình cảm đến mức tim hắn muốn tan chảy.

“Gia Nguyệt,anh thật rất thích...rất thích em”

Gia Nguyệt mỉm cười,yên lặng dựa vào lòng hắn.

Cứ thế này đi,ai biết tương lai như thế nào,chỉ cần lúc này em và anh bên nhau mà thôi.

... ..

Cùng lúc đó,bên nhà ông Hoàng thì lại như bão tố cuồng phong. Ông Hoàng gào thét.

“Cái thằng ranh chết tiệt kia”

“Ba à”

Hoàng Phong ngao ngán lắc đầu,sáng sớm không biết ba anh bị cái gì,lại cứ gào thét lên.

“Lão Hoàng kia,ông muốn tim vỡ ra mà chết hay sao mà hét hả,hét cái gì mà hét,muốn chết sao.”

Tiếng bà Hoàng thét lên làm cả căn phòng lớn rung rinh. Ông Hoàng vội vội vàng vàng nín bật. Gì chứ bà vợ ông đã lên tiếng ai dám nói gì chứ.

“Hét cái gì mà hét,sáng sớm không để tôi yên sao,ông muốn tạo phản hả.”

Bà Hoàng,một người phụ nữ tuy đã có tuổi nhưng nhan sắc vẫn rất mặn mà. Vóc dáng mảnh mai nhưng lại có dung lượng âm thanh cực lớn. Mỗi khi ông Hoàng nổi bão,chỉ cần bà lên tiếng thì có cho vàng ông cũng không dám lên tiếng nữa lời.

“Mẹ,hôm nay người thật đẹp”

Hoàng phong ra sức lấy lòng,anh ôm hôn lên má bà,mặc cho ánh mắt giết người của ba anh đang bắn tới đây.

Được con trai yêu lấy lòng, bà Hoàng dẹp ngay cơn giận. Bà yêu thương vỗ về con trai bảo bối của mình.

“A Phong, con coi đó, ba con đã có tuổi nhưng không nên nết, trong nhà lại cứ la hét”

“Em à, anh đâu có la hét, chỉ hơi...ờ...to tiếng chút thôi mà”

Ông Hoàng thở thê, ông tức muốn chết, ông thế nhưng thua thằng con trai không ra gì của ông.

“Em à, em xem xem, con bé bên kia cũng đã mười lăm rồi, xinh đẹp lại thông minh như thế mà thằng con mình không chịu bắt lấy, thật là làm anh tức chết, Hừ.”

Ông Hoàng vội vàng kể tội con trai, cầu mong cho vợ yêu của ông quay sang an ủi tâm hồn non nớt của ông.

Không ngờ bà Hoàng nghe xong lại không hứng thú, bà nói.

“Thôi đi, ông đừng có coi như tôi mù mắt nhé. Tôi không đi sang bên ấy không có nghĩa là tôi không biết nhé.”

Rồi bà quay sang nói với con trai. Nắm lấy tay con.

“A Phong à, mẹ không phải là nói con, nhưng con phải biết mẹ không yêu cầu con dâu phải thông minh xinh đẹp, hay gia cảnh tốt nhất. Chỉ cần hai con thật lòng yêu thương thì được rồi.”

Ông Hoàng dấy nẩy lên.

“Gì chứ, con dâu họ Hoàng chúng ta sao có thể tầm thường, anh nói em nếu...”

Bà Hoàng quắc mắt, nhìn chồng.

“Nếu sao, ông dám mở miệng ra nói thì tối nay đừng có vào phòng tôi ngủ nữa, đi mà ôm cái danh nhà họ Hoàng của ông ngủ đi”

Ông Hoàng nghe vợ nói thế lập tức nín bật. Nói đùa sao, vợ ông nghiêm khắc như thế, chỉ có tối mới cho ôm một chút, hôm nay không cho vào phòng, vậy ông phải làm sao.

Hoàng Phong bật cười, chuyện ba mẹ hấn ân ái hấn đã sớm chứng kiến nhiều. Hấn thật mong ba mẹ sẽ cứ như vậy mãi. Máy ai trong thế giới này tìm được chân tình như thế chứ.

Trong đầu không hiểu sao bỗng nhớ đến gương mặt xinh đẹp thanh cao của nàng.

“Gia Nguyệt”

... ..

“Hân Hân à, bạn thôi đừng rầu rĩ nữa”

Thắm An An nói, nàng thật không chịu được vẻ mặt muốn khóc này của nàng.

“Tở buồn lắm, vì sao em ấy không nhìn tớ, tại sao cứ phải là cô ta?”

Thắm An An thở dài, ánh mắt nàng nhìn vào hai người đang nắm tay nhau đi trong ánh nắng ngày hè rạng rỡ. Nụ cười của cả hai là nàng thấy chói mắt.

“Gia Nguyệt, nếu thật là phía bên ấy đáp ứng yêu cầu của chúng ta thì tốt quá.”

Lâm Khiêm nói, hấn dạo này đang bắt đầu tự xử lý công việc liên quan đến mảng tài chính của tập đoàn.

“Sẽ mà, anh đừng lo.”

Gia Nguyệt nói, nhìn bàn tay nàng được tay hấn bao bọc lấy, tâm thật ấm áp.

“Ừ, anh không lo.”

Vì anh đã có em bên cạnh.

11. Chương 11

Sáng sớm, trời còn chưa thật sáng rõ, Gia Nguyệt đã bị đánh thức. Mà cái người to gan lớn mật đó lại là Lâm Khiêm.

“Lâm Khiêm à, còn chưa sáng mà”

Gia Nguyệt mắt chưa mở hết, còn xoay người lẩn trốn cánh tay của Lâm Khiêm.

Hắn không nhịn được bật cười. Không ngờ nàng lại có lúc đáng yêu như thế.

Nhưng nhớ đến lý do hắn đến gọi nàng, đành vội vàng gọi nàng dậy.

“Gia Nguyệt, nhanh chút, anh đưa em đến xem cái này, để chút nữa sẽ không kịp.”

Gia Nguyệt không tình nguyện bị ai đó lôi ra từ chăn ấm, lại bị quần lên người tầng tầng áo khoác dày, làm nàng xem chút trở thành quả bóng. Còn chưa hiểu chuyện gì đã bị kéo thẳng ra vườn, hướng nhà kính trồng hoa mà chạy thẳng.

Lâm Khiêm mở cửa nhà kính trồng hoa, đây vốn là nơi trước kia mẹ nàng hay đến vào buổi sáng, sau khi bà qua đời, thì ngoại trừ người làm vườn phải chăm sóc cây cảnh, thì chẳng mấy ai đến đây. Đây có thể gọi là người đi trà cũng lạnh sao.

Lâm Khiêm một tay che mắt nàng, một tay dắt tay nàng đi, thật chậm rãi tiến về phía trước.

Cho đến khi Gia Nguyệt cảm thấy chân mình đã phải vật gì thì hắn mới để nàng dừng lại.

Lâm Khiêm buông tay đang che mắt Gia Nguyệt ra, mắt nàng phải mất một lúc mới thích ứng được ánh sáng. Cho đến khi có thể nhìn thấy vật trước mắt, trong một thoáng, Gia Nguyệt cứng đờ người.

(Gia Nguyệt thương yêu)

Những chữ cái xếp liền nhau bằng những bông hoa lưu ly xanh biếc. Loài hoa mộc mạc nhỏ bé lại ẩn chứa tình yêu thương vô hạn. Gia Nguyệt thấy hốc mắt nàng cay cay.

Hắn cười, ôm chặt lấy nàng từ phía sau, nhỏ giọng thăm thì.

”Đây là do mẹ em trồng trước khi bà qua đời, nhiều năm như thế em không đến nên cũng không biết, cây bà trồng đã nở hoa.

Gia Nguyệt, mẹ em thật rất yêu thương em.

Bà chắc luôn hi vọng em hạnh phúc.”

Gia Nguyệt ôm chặt khuôn mặt đã đầy nước mắt. Làm sao không khóc khi mà nỗi đau nhiều năm trước cứ thế bị xé rách ra. Tưởng là sẽ không đau, tưởng như là hết tình cảm.

Nhưng chỉ cần nhìn lại những vật kỉ niệm, đau đớn cứ thế lan ra, không thể kìm hãm, không thể che giấu.

Đừng khóc Gia Nguyệt, anh muốn em biết mẹ đã yêu em nhiều như thế nào, tình yêu sẽ là mãi mãi cho dù bà đã mất”

“Lâm Khiêm, cảm ơn anh”

Gia Nguyệt khóc, nghẹn ngào nói. Nàng nhớ mẹ biết bao nhiêu, có thể trí nhớ về mẹ sẽ dần dần bị thời gian cũng những dối trá lọc lừa tẩy xóa, nhưng tình yêu của bà dành cho nàng sẽ không bao giờ tan biến. Cũng giống như những cánh hoa lưu ly nhỏ nhắn, im lặng nở ở đây. Bà sẽ ngự trị ở trong tim nàng vĩnh viễn.

Hắn mỉm cười lau đi nước mắt cho nàng. Hắn muốn cho nàng hạnh phúc, cũng giống như điều mà mẹ nàng đã hi vọng.

... ..

Những ngày gần đây, có thể nói Gia Nguyệt như được sống trong mật ngọt. Có Lâm Khiêm bên cạnh, công việc lại phi thường thuận lợi. Nhưng với bản tính lạnh nhạt, người ta chỉ có thể thấy nụ cười hoàn mỹ trên

môi nàng như ngày thường. Cho dù trong lòng nàng đang reo hò mãnh liệt. Nàng đã yêu, và được đáp lại, điều đó quá tuyệt vời.

“Gia Nguyệt”

Tiếng gọi từ phía sau làm bước chân đang muốn nhanh chóng đến chỗ hẹn với Lâm Khiêm của Gia Nguyệt dừng lại. Nàng nghiêng đầu nhìn Hoàng Phong đang đi đến.

Trong lớp ánh sáng có chút chói mắt, nụ cười của anh lại càng thêm nóng bỏng. Anh tựa như vị hoàng tử xuất hiện trong hào quang rực rỡ. Tuy không cười bạch mã nhưng thật khiến cho nhiều trái tim thiếu nữ phải dậy sóng.

Gia Nguyệt lịch sự mỉm cười, đợi anh đi đến bên cạnh. Nàng không ghét Hoàng Phong. Thật ra nếu không có sự xuất hiện của Lâm Khiêm thì anh chính là đối tượng tốt nhất để nàng đi đến hôn nhân sau này.

Từ bé anh đã luôn dịu dàng, chăm sóc vào bao dung nàng, nhưng người ta thường nói thân thích khó thành, chính là nói vì quá thân thiết nên giữa nàng và anh luôn thiếu... một chút để thành tình cảm nam nữ.

“Hôm nay tan lớp sớm sao, anh định tìm em một chút”

“Không, chiều em đến chỗ ba, chút nữa còn có tiết.”

Nàng nhẹ nhàng nói, rồi cùng anh sánh vai đi chung. Tựa như nhiều năm về trước, nhìn bên cạnh Gia Nguyệt luôn có thể thấy anh đang đi cùng mình. Chỉ cho đến khi anh ra nước ngoài thì mới tạm chia cách.

“Anh nghe nói, em muốn cùng anh trai em ở chung một chỗ”

Anh nói rất khẽ, nhưng nàng có thể nghe được rõ ràng. Giọng anh trầm ấm lại thật tình cảm.

Có lúc nàng bị sốt cao, ba lại đi công tác xa nhà, ai cũng không đỡ được nàng ngủ.

Chỉ khi anh đến dùng chính giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng lại ấm áp dỗ dành nàng mới chịu ngủ.

Nhớ lúc đó anh đã kể thật lâu thật lâu, đến nỗi cổ họng hôm sau bị đau đến không thể nói chuyện, nhưng vẫn cười rất ấm áp với nàng.

“Vâng”

Nàng không nói nhiều, chỉ khẽ gật đầu. Nàng biết ba và chú Hoàng có ý tác thành cho cả hai. Nàng cũng không chối bỏ. Chỉ là nàng vẫn không được tìm mình.

“Không hối hận?”

Anh lại hỏi, mà nàng lại kiên định lắc đầu.

Hoàng Phong chỉ có thể nuốt những câu muốn nói vào trong lòng. Anh hôm nay đến là để hỏi rõ tình cảm của nàng.

Chỉ là khi nhìn vào mắt nàng, anh biết mình không cần hỏi nữa.

Đôi mắt nàng vẫn trong suốt như thế, nhưng từ giờ sẽ không còn hình bóng của anh nữa, mà sẽ là một người khác.

Bảo anh không giận là lừa dối, nhưng bảo anh hận thì anh không làm được.

Chăm sóc, bảo hộ nàng nhiều năm như thế, anh sớm đem tim đưa cho nàng, nhưng là anh quay lại quá trễ rồi.

Nhiều năm như thế ngây ngốc ở nước ngoài, chỉ vì mong mình trở nên xuất chúng để hợp với nàng. Quang minh chính đại mà đi cùng nàng. Nhưng vô tình lại làm cho cái gã không làm gì lại được lợi.

Anh thật muốn điên.

“Hoàng Phong, thật ra em...”

Sao nàng không biết anh đang nghĩ cái gì, nhưng tình yêu thật kỳ lạ. Cố tình không mong muốn nó lại cứ tìm đến, còn càng mong chờ thì nó lại trốn biệt đi.

Nhưng khi nàng còn chưa kịp nói gì thì Hoàng Phong đã ôm chặt lấy nàng, nhẩy sang một bên.

Gia Nguyệt cứng đờ người, nàng hoàng toàn không ngờ Hoàng Phong lại ôm nàng. Hành động của anh quá đột ngột làm nàng không kịp lý giải.

Nhưng cho đến khi nhìn xác cái chậu hoa rơi từ trên cao xuống, ngay tại nơi nàng vừa rời đi một giây trước, thì tim nàng hoàn toàn lạnh băng.

“Hai người đang làm cái gì”

Tiếng thét lên đột ngột làm nàng và Hoàng Phong sực tỉnh. Nàng có chút ngượng ngùng khi cả hai còn trong tư thế thân mật như thế. Nhất là khi bị Lâm Khiêm bắt gặp.

Gia Nguyệt vội giải thích, nàng nắm chặt lấy tay hắn để sẻ chia những ám ức trong lòng.

“Lâm Khiêm, ban nãy một chậu hoa rơi xuống ngay chỗ em đứng, nếu anh Hoàng Phong không kéo đi kịp, chắc chắn là em đã bị thương nghiêm trọng rồi.”

Vốn sắc mặt Lâm Khiêm đã tái mét, hắn không ngờ khi vừa hết tiết vội vã đi tìm nàng. Lại nhìn thấy một màn ôm ấp như thế. Nhất là gã ôm nàng lại là người trước đây ít ngày trước vốn là đối tượng qua lại của nàng.

Thế nhưng nhìn xác chậu hoa vỡ nằm lán lóc, tim hắn lại nhói lên, bàn tay vô thức siết chặt lấy nàng.

Hắn không muốn nghĩ đến kết cục nếu chậu hoa này đập trúng người nàng thì sẽ như thế nào.

Hắn ôm chặt lấy nàng, nhẹ giọng an ủi. Rồi lại lạnh nhạt nói câu cảm ơn với Hoàng Phong trước khi kéo nàng đi mất.

Để lại ánh mắt nghiền ngẫm có chút phức tạp của Hoàng Phong.

Anh nhìn xác chậu hoa, rồi lại ngẩn đầu nhìn lên tầng ba của tòa nhà, anh hờ hững khi nãy vô thức nhìn lên cao.

Đã nhìn thấy cái gì đó trước khi chậu hoa rớt xuống.

Nhưng không ai biết, phía trên tầng ba của tòa nhà, một bóng dáng đang ngồi bệch xuống sàn, bàn tay vẫn còn có chút run rẩy.

“Trượt mất rồi....không sao...lần sau...lần sau...”

Giai Hân tự lẩm bẩm như một người điên.

Thân người co lại làm một khối, ánh mắt đen láy nhìn chằm chằm về phía trước, trong mắt hiện lên tia tàn ác ghê người.

Khóe miệng cong lên, không còn nhìn ra chút nào à một Giai Hân ngọt ngào dịu dàng nữa.

12. Chương 12

Gia Nguyệt im lặng theo chân Lâm Khiêm, tuy nàng không hiểu vì sao hắn lại giận dữ. Nhưng nàng lại cảm thấy vui vẻ khi bàn tay hắn luôn nắm chặt lấy tay nàng, chưa từng buông ra.

“Lâm Khiêm, anh đi chậm một chút có được không”

Gia Nguyệt lên tiếng, nàng quả thật không theo kịp bước chân vội vã của hắn.

Lâm Khiêm bị giọng nói có chút nũng nịu dịu dàng của nàng làm cho giật mình, bước chân vô thức mà ngừng lại.

“Gia Nguyệt???”

Gia Nguyệt bật cười nhìn vẻ mặt ngờ nghệch của hắn. Bình thường nàng luôn kiêu ngạo như công chúa,sao có thể bắt chước người ta nũng nịu chứ.

Chỉ là,lúc này,khi nàng ở bên Lâm Khiêm,nàng cũng muốn được làm nũng,cũng muốn mè nheo,hoặc giận dỗi như những cặp đôi khác.

Bởi vì nàng muốn,chính là yêu và được yêu’

“Sao,thấy lạ? Có phải anh cho rằng em không biết làm nũng a”

Nàng tùy hứng cong khóe môi lên,nhìn nàng lúc này tựa như một cô gái mới lớn,có nét nào giống Lâm Gia Nguyệt ngày thường chứ.

Lâm Khiêm bất chợt bật cười,hắn ôm chặt lấy nàng,mặc kệ mấy ánh mắt tò mò xen lẫn muốn giết người đang ném về phía hắn.

Hắn kiếp trước đã thấp bao nhiêu tấn hương,để kiếp này tìm được nàng. Yêu nàng,rồi được nàng đáp lại hắn còn mong ước gì hơn thế nữa chứ.

Chỉ là,ban này nhìn một màn kia,tim hắn vẫn đập như nổi trống trong lòng.

Nói hắn tự ty cũng được.

Nói hắn ghen tuông không có lý cũng xong.

Chỉ là hắn sợ...sợ hãi mất đi nàng.

Nếu lúc đầu nàng không đồng ý bên hắn,thì hắn sẽ yên lặng đứng bên nàng. Nhưng hiện tại nàng đã ở bên hắn,hắn lại càng sợ hãi.

Người ta nói,nếm được mật ngon,khó trách càng sợ mất,không phải là không có đạo lý.

“Gia Nguyệt”

“Hửm”

“Gia Nguyệt”

“Sao”

“Gia Nguyệt”

“”

“Anh thật rất yêu rất yêu em”

“Em biết”

Trong không khí nóng ẩm khô hanh của mùa hè,nhưng Gia Nguyệt và Lâm Khiêm đều thấy trời hôm nay thật đẹp,thời tiết thật tốt. Bởi vì có người kia ở bên cạnh làm bạn,lúc nào,ở đâu chắc chắn cũng sẽ như thiên đường.

Lâm Khiêm nhìn thấy Gia Nguyệt cười,nụ cười sáng rực lên,còn ấm áp và chói mắt hơn cả mặt trời đang tỏa nhiệt trên đầu.

... ..

“Khiêm Khiêm”

Sau bữa tối,bởi vì Gia Nguyệt phải đi dự tiệc với ông Lâm,nên Lâm Khiêm tự mình đến thư phòng,vùi đầu vào mớ công văn ngày mai cần đến.

Giai Hân đi vào phòng,nàng hôm nay cũng mặc chiếc váy màu trắng tinh khôi như Gia Nguyệt. Nhưng loại khí chất cao quý từ trong xương của Gia Nguyệt thì nàng lại không có,chỉ có chút ngọt ngào dịu dàng mà thôi.

Lâm Khiêm ngẩn đầu,nhìn thoáng qua nàng,hơi chút nhúu mày.

Ban này không nhìn lên khuôn mặt, chỉ nhìn chiếc váy, xiu chút hân đã nghĩ là Gia Nguyệt trở về.

“Sao vậy Hân Hân”

Giai Hân cắn môi, từ khi nào hân bắt đầu không kiên nhẫn với nàng rồi. Trước đây, mỗi khi nàng không đến tìm hân, hân cũng sẽ chạy đi tìm nàng. Nhưng bây giờ ngay cả cơ hội nói chuyện hân cũng không rảnh.

Nuốt nước mắt đang trực trào ra, Giai Hân nói.

“Hân Hân sợ tối, Khiêm Khiêm theo giúp Hân Hân được không?”

Lâm Khiêm nhìn đồng đồng vẫn trên bàn với vẻ bất đắc dĩ. Hôm nay quả thực hân không rảnh để tìm Hân Hân, hân đang bận đến sức đầu mẻ trán.

Giai Hân nhìn vẻ mặt không tình nguyện của Lâm Khiêm thì bật khóc, nước mắt cứ không ngừng không ngừng mà rơi trên mặt nàng.

“Khiêm Khiêm theo giúp Hân Hân đi mà, Hân Hân sợ tối lắm”

Lâm Khiêm thở dài. Thôi đành vậy, nếu đêm nay hân không ngủ, chắc làm có thể làm xong đi.

Hân đứng lên đưa Giai Hân về phòng. Khuôn mặt Giai Hân lập tức sáng bừng lên, vội vàng nắm chặt tay hân. Rút rít kể hân nghe rất nhiều rất nhiều chuyện nàng gặp trong mấy ngày qua.

Nhưng hân không có tâm trạng theo nàng nói chuyện. Đầu hân đang quay cuồng trong mớ công việc còn nằm trên bàn đợi hân. Hân thật có chút, muốn quay lại làm việc. Nhưng nhìn nước mắt của Giai Hân đang chuẩn bị trào ra, hân chỉ có thể âm thầm thở dài.

Vất vả lắm Giai Hân mới chịu đi ngủ, hân nhanh chóng quay lại thư phòng, trong lòng thầm cầu ỉnh nhanh chóng xử lý hết công việc.

Cứ như thế, cho đến khi Gia Nguyệt trở về, vẫn nhìn thấy đèn phòng hân bật sáng. Nàng nhẹ nhàng mở cửa bước vào, thấy hân đang vui đùa làm việc, may chầu lại đến mức có thể kẹp chết cả ruồi.

Nàng mỉm cười, đi vòng về đằng sau ghế hân ngồi, dùng đôi tay chưa từng làm việc nặng của mình xoa bóp bả vai đang căng cứng của hân.

“Làm sao, công việc xảy ra tình huống khó khăn”

Hân thở dài thỏa mãn khi được nàng xoa bóp vai. Bàn tay nàng thật mềm, làm dịu đi cơn nhức mỏi hành hạ hân. Mùi hương trên người nàng lại rất thơm, làm cho tinh thần hân tự nhiên mà thả lỏng không ít.

“Không có gì khó khăn, chỉ là chút phiền toái phải kiểm tra một chút. Hôm nay thế nào, vừa về sao không nghỉ ngơi lại chạy đến đây?”

Hân kéo tay để nàng thuận theo mà ngồi lên đùi hân. Vui mặt vào hóm vai thơm ngát trơn mịn như men sứ của nàng, hân không nhận được thở dài thỏa mãn.

Nàng để mặc hân muốn làm cái gì, chỉ cầm bàn tay với những ngón thon dài của hân lên vuốt ve. Trong lòng bàn tay của hân có những vết chai làm nàng luôn thấy đau lòng.

“Em vừa về, thấy đèn phòng anh còn sáng nên đi qua, không hoan nghênh em sao?”

“Làm sao dám chứ, anh còn cầu không được nữa là”

Nàng cười, chủ động hôn lên má hân. Nhìn những tài liệu bày đầy bàn làm việc, may khẽ nhíu.

“Nhiều như vậy, em nhớ lúc chiều anh đã bắt đầu, sao giờ còn chưa có xem xong?”

Hân cười khổ, nhưng chỉ có thể nói.

“Hân Hân xảy ra chút chuyện, anh phải qua bên đó một chút.”

Gia Nguyệt không nói gì, chỉ đứng lên đi qua góc phòng lấy một cái ghế khác. Nàng nói

“Em giúp anh, hai người sẽ nhanh hơn một chút rồi”

Lâm Khiêm cười,hắn ôm chặt lấy nàng,hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng,ra sức gặm cắn,cho đến khi nàng kháng nghị mới chịu buông ra. Hắn cười nham nhở.

“Vợ anh thật ngoan quá.”

Gia Nguyệt thể nhưng đỏ mặt,khẽ lườm hắn.

“Ai là vợ anh chứ,nói nhảm thôi,làm việc đi kìa,nếu không ngày mai chú Du sẽ khiến anh đẹp mặt đấy”

Nhắc đến thư ký Du,Lâm Khiêm vội thu lại vẻ cợt nhả của mình,chuyên tâm vào mớ công văn cần kiểm tra. Gia Nguyệt bật cười,rồi cũng chú tâm vào công việc.

Bên ngoài phòng,mặt trăng thật tròn phát tán lớp ánh sáng bạc mỏng manh lên vạn vật.

Chỉ là,phía bên kia cánh cửa,một bóng người đứng lặng nghe những âm thanh ngọt ngào bên trong phòng với bàn tay nắm chặt đến run rẩy.

“Đáng chết...thật là đáng chết....”

13. Chương 13

Vì tối qua ngủ trễ nên đương nhiên là sáng hôm sau Lâm Khiêm dậy trễ. Dù sao hắn cũng mới mười sáu tuổi thôi. Thư ký Du nhìn vẻ mặt còn chút ngái ngủ của hắn khi đang đứng trước thang máy. Ông bỗng nhớ lại chính mình của ngày xưa.

Trước kia ông cũng đã từng liêu mạng làm việc đến mất ăn mất ngủ như thế. Ngay cả khi vợ ông bệnh qua đời,ông cũng không làm tròn trách nhiệm của người chồng,may mà con trai ông đã thông cảm và hiểu cho nỗi khổ tâm của ông.

“Nếu mệt thì nghỉ ngơi một chút đi,khi nào cần tôi sẽ gọi cậu”

Thư ký Du nói,hiếm có lúc ông nhân từ đến thế.

Lâm Khiêm giật mình,thu hồi vẻ mặt ngơ ngẩn và cơn buồn ngủ,hắn nghiêm túc từ chối sự nhân nhượng của ông Du.

Hắn đến để học việc,cho nên không thể lười biếng a.

... ..

“Tìm thấy gì không?”

“Không thấy gì khả nghi,vì là tầng thượng nên không ai ở trên đó vào lúc ấy.”

Bên trong phòng làm việc riêng của mình. Gia Nguyệt đang lắng nghe báo cáo của người do nàng đưa đi điều tra việc chậu hoa ngày hôm qua. Bản năng nhạy cảm cho nàng biết đây không thể là tai nạn trùng hợp được. Chỉ là ai? Và vì sao?Đó là điều mà nàng quan tâm.

“Ra ngoài đi,đừng có hé răng với bất kỳ ai ngay cả ba tôi về chuyện này”

“Vâng thưa tiểu thư.”

Người được phái đi lui ra ngoài. Để lại mình Gia Nguyệt trong phòng,nàng xoay ghế đối diện với cửa sổ sát đất. Từ tầng mười lăm này,khung cảnh nhìn thấy chỉ là một mảng trời mây âm u đơn độc.

“Hãy cầu mong là cô không dính đến vụ này,Giai Hân,hãy mong là như thế”

... ..

“Bạn điên rồi,sao bạn lại từ chối đi Milan để học thanh nhạc. Không phải bạn luôn ước mơ điều này sao,hả?”

Thẩm An An nóng nảy đến phát điên rồi,khi không Giai Hân lại từ chối cơ hội học cao hơn,làm nàng thật tức giận mà.

Giai Hân im lặng, nhìn bầu trời xám xịt ngoài cửa, này có là gì, chỉ là trò hát hò vớ vẩn. Nàng còn có điều khát khao hơn cần thực hiện kia.

“Tớ không điên đâu, An An, tớ thậm trí còn sáng suốt hơn bao giờ hết. Bây giờ thì tớ thật sự nhận ra, tớ cần điều gì rồi.”

Thắm An An bỗng nhiên có cảm giác, nàng thay đổi, mọi thứ đang lặng lẽ thay đổi. Chỉ là sự thay đổi này là tốt hay xấu đây.

... ..

Hoàng Phong đang họp cùng với các trưởng quản trong tập đoàn. Nhìn thì như đang tập trung lắng nghe báo cáo, thật ra tâm tư anh sớm bay ra khỏi lớp tường dày, trôi về nơi đang có người mà anh thương yêu.

Anh không cố gắng quên nàng hay hận nàng như những kẻ yêu thương khác. Anh đau nhói khi nhìn nàng bên người khác, nhưng tim anh vẫn ngọt ngào khi bất cứ nàng nhìn anh.

Thật ra anh rất dễ thỏa mãn, chỉ một ánh mắt, một nụ cười của nàng đối với anh thế là đủ.

Đôi khi anh cũng tự hỏi, vốn dĩ tình yêu của anh là như thế nào.

Anh biết anh yêu nàng.

Nhưng không muốn ép nàng đến bên mình.

Yên lặng thủ hộ cho nàng.

Chờ đợi nàng nhìn đến anh.

Cái tình yêu như thế này gọi là cao thượng à.

Hay là vị tha đây?

Cũng có thể gọi là bác ái?

Vứt mẹ đi cái bác ái này. Anh thật sự muốn chửi bậy.

Vì sao anh dễ dàng thỏa mãn đến như vậy.

Vì sao lại lý trí đến như vậy.

Anh thật muốn một lần thử phóng túng, ôm chặt nàng và nhét nàng dưới đôi cánh của mình.

Nhưng anh không làm được, vì anh biết nàng không muốn.

Nàng đã yêu một người khác.

Mà anh lại trở về vai trò thiên sứ hộ mệnh nụ cười này.

... ..

Có đôi lúc, ông tự hỏi bản thân, vì sao tồn tại.

Có những lúc ông sống phóng túng, tung hoành ngang dọc. Trêu đùa bốn cột khắp nơi, gây họa rồi lại tự mình giải quyết.

Nó giống như một cuộc chơi không bao giờ kết thúc, tôi lừa anh gạt luẩn quẩn trong cái vòng tròn gọi là số mệnh và cuộc đời.

Giống như một vị vua đứng trên đỉnh cao của quyền lực, ông chẳng hề sợ ai, cũng không cần bất cứ ai.

Cho đến thời điểm ông gặp bà. Bà xinh đẹp như một vị nữ thần. Dịu dàng, nhẵn nại kiên nhẫn nhưng đôi khi lại cứng rắn, lời ông ra cái vòng tròn vô định ấy.

Chỉ cho ông thấy, ái tình là như thế nào.

Không phải là những mối quan hệ thể xác đầy nhục dục. Mà là sự vui vẻ từ nội tâm. Ông yêu bà, từ ánh mắt, bờ môi đến nụ cười mềm mại.

Bà yêu ông, bao dung và chăm sóc cho ông mọi thứ.

Giống như một con thuyền vô định lại cập được bến đỗ, ông ngây ngất sống trong tình yêu của bà.

Thế nhưng bà lại đi, rồi bỏ ông cùng đứa con do bà sinh ra. Bà gọi đó là thiên thần, nhưng với ông đó chỉ là giống nòi cần tồn tại. Ông không cần ai, chỉ cần bà.

Vậy tại sao bà lại chết

Vì sao bà lại bỏ ông đi.

Ông không cần ai, không cần bất cứ thứ gì.

Ông chỉ cần bà.

Bà luôn ngăn cản mỗi khi ông sai lầm, luôn trách mắng những khi ông sai.

Vậy thì ông sai, ông không đúng, ông phóng túng. Nhưng vì sao bà không quay trở lại bên ông.

Ngay cả là trong giấc mơ ngắn ngủi nhất.

Chỉ có ông và đứa bé. Sống trong tòa nhà âm u. Từ khi nào ông không coi đó là nhà. Có lẽ là do bà rời đi, với ông đó chẳng phải là nhà nữa rồi.

”Nguyệt Nguyệt....em thấy không, bây giờ đứa trẻ kia đang hạnh phúc, giống như chúng ta đã từng như thế.

Nhưng Nguyệt Nguyệt à, anh làm tốt em cũng không còn khen anh....

Vậy anh sai lắm em sẽ tìm anh chứ.

Nguyệt Nguyệt....con sắp chết, em sẽ tìm anh chứ.

Sẽ kêu anh cứu con bé chứ.

Đến tìm anh đi Nguyệt Nguyệt.

Đến cầu xin anh đi nào, anh nhớ em quá....Nguyệt Nguyệt

Nguyệt Nguyệt”

Ở nơi phòng làm việc vắng lặng này, chỉ mình ông Lâm cùng tấm hình vợ cũ là tồn tại, ông đang ôm chặt bức hình bà chụp vào ngày cưới. Xinh đẹp như thế, nụ cười rực rỡ như thế...

14. Chương 14

“Cô không xứng với Lâm Khiêm”

Gia Nguyệt ngay cả đầu cũng không ngẩng lên nhìn người vừa chạy vào phòng nàng và làm loạn lên.

Nàng luôn biết Giai Hân không ưa nàng, cũng như nàng không thích cô ta. Nhưng chân chính chạy đến đối mặt với nàng, thì đây là lần đầu tiên cô ta làm được.

Nên nói là cô ta đã trưởng thành, hay nên nói là cô ta càng lúc càng ngu ngốc đây.

“Cô nghe thấy không, tôi nói cô không xứng với Lâm Khiêm. Hãy rời đi ”

“Giai Hân, tôi sẽ xem như cô không nói gì, cho nên đừng lãng phí tính nhẫn nại của tôi.”

Gia Nguyệt nhàn nhạt trả lời, bàn tay lật tài liệu chưa từng dừng lại. Có lẽ nàng không biết, chính vì thái độ lạnh nhạt này của nàng, đã làm ngọn lửa trong lòng Giai Hân bốc lên cao.

Không kịp suy nghĩ, Giai Hân vung tay, hất toàn bộ tài liệu của Gia Nguyệt rơi xuống đất.

Gia Nguyệt nắm chặt tay, ngăn mình xúc động mà bóp chết cô ta, nàng không ngờ càng lúc cô ta càng không có lý trí.

Nàng lạnh lùng nhìn Giai Hân, thật có chút mong chờ xem màn kịch của cô ta sẽ diễn như thế nào.

“Lâm Khiêm không thể bị loại người như cô mê hoặc,Lâm Khiêm là của tôi”

Giai Hân có chút điên cuồng mà gào thét. Còn Gia Nguyệt lại càng lúc càng cảm thấy nực cười.

Đến khi nghe được bước chân ngoài hành lang,giống như đang hướng đến đây. Tiếng gào thét của Giai hân mới ngừng lại. Cô ta đảo tròn mắt,rồi ngay khi Gia Nguyệt chưa kịp làm gì cô ta đã nâng tay tát thẳng vào mặt mình.

“Cô???”

Gia Nguyệt quả thật có hơi ngạc nhiên,người luôn nhận sự bảo hộ của người khác,chưa từng phải chịu thương tổn,nay lại tự đánh chính mình. Đây gọi là gì đây hả.

Nên nói cô ta vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn hay nên gọi là kẻ ngu ngốc mới đi thương tổn chính mình.

Nhưng không thể nói,cách làm của cô ta không phải là không có hiệu quả,chỉ là....

Khi cánh cửa được mở ra,đập vào mắt người vào là hình ảnh Giai Hân ngồi bệch dưới sàn nhà. nước mắt lưng tròng,tay ôm má phải của mình,ngước đôi mắt đáng thương lên nhìn Gia Nguyệt.

Mà Gia Nguyệt lúc này lại điềm tĩnh ngồi trên ghế,tài liệu vút tứ tán khắp nơi trong phòng. Gương mặt nàng lạnh nhạt hờ hững nhìn người vừa bước vào.

“Khiêm Khiêm,chị không cố ý làm rớt tài...”

Ngay khi Giai hân định xoay lại,tìm sự an ủi của Lâm Khiêm,cô ta biết rằng,hàng ngày vào thời điểm sau khi từ công ty trở về,hắn nhất định đến tìm Gia Nguyệt.

Cho nên cô ta sắp xếp kế hoạch. Vừa chọc điên được Gia Nguyệt,vừa đổ tội cho nàng,lại còn tranh thủ được tình cảm của Lâm Khiêm.

Một mũi tên trúng ba đích,tiện như thế cơ sao không làm.

Nhưng cô ta vạn lần không ngờ tới...

“Xin lỗi,làm cô thất vọng rồi,tôi không phải là Lâm thiếu gia.”

Al, người được phái đi theo Gia Nguyệt hôm nay được lệnh đến báo cáo tin tức,bất ngờ lại được chứng kiến một màn vu oan giá họa hay xuất hiện trên truyền hình.

Hắn đang suy nghĩ có nên cấm bạn gái hắn coi mấy bộ phim tình cảm rẻ tiền trên ti vi hay không đây.

Giai Hân ngây ngốc,vì sao không phải là Lâm Khiêm,như thế nào lại là....

”Chúc mừng cô Giai Hân,cô cuối cùng cũng đứng vào hàng ngũ những kẻ dối trá lọc lừa rồi.

Nói thật,trước đây tôi thật ghét mỗi khi thấy nụ cười giả dối của cô,nay thì thật hay.

Cái gì mà hiền lành dịu dàng,Giai hân tôi thật mong đợi Lâm Khiêm nhìn thấy sự thảm hại của cô lúc này.”

Khi Giai Hân còn đang ngây ngốc đứng một chỗ,thì Gia Nguyệt đã đứng lên,vỗ tay vài cái. Một cơ hội bóp chết cái vẻ mặt đạo đức giả của cô ta,vì sao nàng phải bỏ qua chứ.

Cô ta lên án nàng là giả dối,vậy thì bây giờ cô ta lại như thế nào.

Cô ta sao có thể biết,những chuyện tranh dành như thế này nàng đã nhìn đến nhàm chán. Cô ta đủ sáng suốt để sắp đặt một vở kịch,nhưng lại không đủ thông minh để tìm hiểu xem Lâm Khiêm có đến xem cô ta diễn hay không.

“Hình ảnh khóc hoa lê đài vũ của cô khi này,thật là đủ xinh đẹp a.”

Gia Nguyệt mỉa mai nói, nàng nâng gương mặt tái nhợt của Giai Hân lên,nhìn vết thương đang sưng đỏ,nhẹ giọng nói.

“Thật đáng thương,gương mặt xinh đẹp đến thế cơ mà,chắc là đau lắm nhỉ”

Giai Hân cảm hận lắc đầu ý muốn thoát khỏi bàn tay của Gia Nguyệt, ai biết bàn tay tưởng như non mềm của nàng lại như gọng kiềm xiết chặt lại, làm nàng đau.

“Cô còn non lắm Giai Hân, đừng có diễn mấy trò làm tôi ngứa mắt nữa. Nếu không cô không gánh nổi kết quả đâu.”

Nàng mạnh tay xô ngã Giai Hân, lạnh lùng ra lệnh cho Al đem cô ta đi, càng nhìn cô ta nàng càng thấy khó chịu.

Khi Giai Hân bị lôi đi, Gia Nguyệt có chút cảm thấy mình may mắn vì hôm nay Lâm Khiêm bị thư ký Du đưa đi.

Nàng không thể chắc chắn hắn sẽ làm gì khi chứng kiến việc này.

Hắn sẽ tin nàng sao?

Hay là hắn cũng cho rằng nàng là loài rắn rết đây.

”Lâm Khiêm, tình yêu anh dành cho em, có thể sâu đến đâu hả?”

Trong căn phòng làm việc lạnh lẽo, chỉ mình Gia Nguyệt đứng cô đơn yên lặng, đó là câu hỏi nàng luôn muốn hỏi, nhưng chưa bao giờ nàng đủ dũng khí để lên tiếng.

15. Chương 15

“Cô không xứng với Lâm Khiêm”

Gia Nguyệt ngay cả đầu cũng không ngẩng lên nhìn người vừa chạy vào phòng nàng và làm loạn lên.

Nàng luôn biết Giai Hân không ưa nàng, cũng như nàng không thích cô ta. Nhưng chân chính chạy đến đối mặt với nàng, thì đây là lần đầu tiên cô ta làm được.

Nên nói là cô ta đã trưởng thành, hay nên nói là cô ta càng lúc càng ngu ngốc đây.

“Cô nghe thấy không, tôi nói cô không xứng với Lâm Khiêm. Hãy rời đi ”

“Giai Hân, tôi sẽ xem như cô không nói gì, cho nên đừng lãng phí tính nhẫn nại của tôi.”

Gia Nguyệt nhàn nhạt trả lời, bàn tay lật tài liệu chưa từng dừng lại. Có lẽ nàng không biết, chính vì thái độ lạnh nhạt này của nàng, đã làm ngọn lửa trong lòng Giai Hân bốc lên cao.

Không kịp suy nghĩ, Giai Hân vung tay, hất toàn bộ tài liệu của Gia Nguyệt rơi xuống đất.

Gia Nguyệt nắm chặt tay, ngăn mình xúc động mà bóp chết cô ta, nàng không ngờ càng lúc cô ta càng không có lý trí.

Nàng lạnh lùng nhìn Giai Hân, thật có chút mong chờ xem màn kịch của cô ta sẽ diễn như thế nào.

“Lâm Khiêm không thể bị loại người như cô mê hoặc, Lâm Khiêm là của tôi”

Giai Hân có chút điên cuồng mà gào thét. Còn Gia Nguyệt lại càng lúc càng cảm thấy nực cười.

Đến khi nghe được bước chân ngoài hành lang, giống như đang hướng đến đây. Tiếng gào thét của Giai Hân mới ngừng lại. Cô ta đảo tròn mắt, rồi ngay khi Gia Nguyệt chưa kịp làm gì cô ta đã nâng tay tát thẳng vào mặt mình.

“Cô???”

Gia Nguyệt quả thật có hơi ngạc nhiên, người luôn nhận sự bảo hộ của người khác, chưa từng phải chịu thương tổn, nay lại tự đánh chính mình. Đây gọi là gì đây hả.

Nên nói cô ta vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn hay nên gọi là kẻ ngu ngốc mới đi thương tổn chính mình.

Nhưng không thể nói, cách làm của cô ta không phải là không có hiệu quả, chỉ là.....

Khi cánh cửa được mở ra, đập vào mắt người vào là hình ảnh Giai Hân ngồi bệch dưới sàn nhà. nước mắt lưng tròng, tay ôm má phải của mình, ngược đôi mắt đáng thương lên nhìn Gia Nguyệt.

Mà Gia Nguyệt lúc này lại điềm tĩnh ngồi trên ghế, tài liệu vút tứ tán khắp nơi trong phòng. Gương mặt nàng lạnh nhạt hờ hững nhìn người vừa bước vào.

“Khiêm Khiêm, chị không cố ý làm rớt tài...”

Ngay khi Giai hân định xoay lại, tìm sự an ủi của Lâm Khiêm, cô ta biết rằng, hằng ngày vào thời điểm sau khi từ công ty trở về, hần nhất định đến tìm Gia Nguyệt.

Cho nên cô ta sắp xếp kế hoạch. Vừa chọc điên được Gia Nguyệt, vừa đổ tội cho nàng, lại còn tranh thủ được tình cảm của Lâm Khiêm.

Một mũi tên trúng ba đích, tiện như thế cơ sao không làm.

Nhưng cô ta vạn lần không ngờ tới....

“Xin lỗi, làm cô thất vọng rồi, tôi không phải là Lâm thiếu gia.”

Al, người được phái đi theo Gia Nguyệt hôm nay được lệnh đến báo cáo tin tức, bất ngờ lại được chứng kiến một màn vu oan giá họa hay xuất hiện trên truyền hình.

Hần đang suy nghĩ có nên cấm bạn gái hần coi mấy bộ phim tình cảm rẻ tiền trên ti vi hay không đây.

Giai Hân ngây ngốc, vì sao không phải là Lâm Khiêm, như thế nào lại là....

”Chúc mừng cô Giai Hân, cô cuối cùng cũng đứng vào hàng ngũ những kẻ dối trá lừa rồi.

Nói thật, trước đây tôi thật ghét mỗi khi thấy nụ cười giả dối của cô, nay thì thật hay.

Cái gì mà hiền lành dịu dàng, Giai hân tôi thật mong đợi Lâm Khiêm nhìn thấy sự thảm hại của cô lúc này.”

Khi Giai Hân còn đang ngây ngốc đứng một chỗ, thì Gia Nguyệt đã đứng lên, vỗ tay vài cái. Một cơ hội bóp chết cái vẻ mặt đạo đức giả của cô ta, vì sao nàng phải bỏ qua chứ.

Cô ta lên án nàng là giả dối, vậy thì bây giờ cô ta lại như thế nào.

Cô ta sao có thể biết, những chuyện tranh dành như thế này nàng đã nhìn đến nhàm chán. Cô ta đủ sáng suốt để sắp đặt một vở kịch, nhưng lại không đủ thông minh để tìm hiểu xem Lâm Khiêm có đến xem cô ta diễn hay không.

“Hình ảnh khóc hoa lê đài vũ của cô khi nãy, thật là đủ xinh đẹp a.”

Gia Nguyệt mỉa mai nói, nàng nâng gương mặt tái nhợt của Giai Hân lên, nhìn vết thương đang sưng đỏ, nhẹ giọng nói.

“Thật đáng thương, gương mặt xinh đẹp đến thế cơ mà, chắc là đau lắm nhỉ”

Giai Hân cắn hận lắc đầu ý muốn thoát khỏi bàn tay của Gia Nguyệt, ai biết bàn tay tưởng như non mềm của nàng lại như gọng kiềm xiết chặt lại, làm nàng đau.

“Cô còn non lắm Giai Hân, đừng có diễn mấy trò làm tôi ngứa mắt nữa. Nếu không cô không gánh nổi kết quả đâu.”

Nàng mạnh tay xô ngã Giai Hân, lạnh lùng ra lệnh cho Al đem cô ta đi, càng nhìn cô ta nàng càng thấy khó chịu.

Khi Giai Hân bị lôi đi, Gia Nguyệt có chút cảm thấy mình may mắn vì hôm nay Lâm Khiêm bị thư ký Du đưa đi.

Nàng không thể chắc chắn hần sẽ làm gì khi chứng kiến việc này.

Hần sẽ tin nàng sao?

Hay là hần cũng cho rằng nàng là loài rắn rết đây.

”Lâm Khiêm,tình yêu anh dành cho em,có thể sâu đến đâu hả?”

Trong căn phòng làm việc lạnh lẽo,chỉ mình Gia Nguyệt đứng cô đơn yên lặng,đó là câu hỏi nàng luôn muốn hỏi,nhưng chưa bao giờ nàng đủ dũng khí để lên tiếng.

16. Chương 16

Giai Hân chạy như điên đại về phía phòng mình,cô ta tức giận,hận không thể cắn nuốt con người đã nhục nhã cô ta. Vì cái gì,mà người thất bại lại chính là cô ta.

“Đáng chết”

Giai Hân không ngờ mình lại đâm sầm vào một bức tường thịt đứng chắn trước mặt. Điều đó làm cô ta càng như phát điên. Quên mất đáng về ngọt ngào ngày thường,cô ta mặc nhiên mà rít gào.

“Đáng chết,không có mắt nhìn à,mù à”

Lâm Khiêm hoàn toàn sững sốt,hắn không ngờ,chị gái hắn có lúc lại thốt ra những lời cay nghiệt như thế. Hắn nhúu chặt mày,nhàn nhạt nói.

“Là em”

Giai Hân im lặng,nàng ta không biết nên làm gì khi bị Lâm Khiêm bắt gặp mình đang chửi rủa. Cô ta càng gấp hơn khi mà nhìn về mặt không kiên nhẫn của hắn.

Nhưng rất nhanh cô ta lấy lại bình tĩnh,nước mắt lại rơi nhanh như mưa trên gương mặt tỉnh táo,trên má vẫn còn vết thương ửng đỏ ghê người,chứng tỏ người người ra tay lực đạo không hề nhẹ.

“Khiêm Khiêm,chị đau”

Lâm Khiêm nhúu chặt mày hơn khi nhìn vết thương trên mặt Giai Hân,lòng hắn đau nhói.

“Vì sao?”

Giai Hân ôm chặt lấy hắn,dựa đầu vào lòng ngực vững vàng của hắn.

“Là do lỗi của chị thôi,chị không nên làm rớt đồ của Gia Nguyệt nên...”

Cô ta rất biết điểm nên dừng lại,không nói rõ là do Gia Nguyệt đánh,nhưng hiệu quả còn hơn thế nhiều. Nếu như sau này bị Lâm Khiêm phát hiện ra là nói dối,cô ta có thể chối bay chối biến là không có nói ai làm mình bị thương.

Điều đó không tuyệt sao,những tưởng kế hoạch đã thất bại,nhưng giờ thì tốt rồi,Lâm Khiêm đã quay lại và nhìn thấy vết thương của cô ta. Với tính khí của em ấy,nhất định sẽ không tìm Gia Nguyệt đối chất. Mà sẽ ngầm nhăm chán ghét,ngghi ngờ.

Đó mới chính là điều mà cô ta nhắm đến. Từ từ chán ghét,từ từ nghi ngờ rồi kết thúc sẽ là căm hận.

Lâm Khiêm đã có một ngày rất tồi tệ,công việc của hắn đã không đạt như hắn mong đợi. Chỉ thiếu một chút nhưng lại làm hắn thất bại trong nháy mắt.

Nhìn thấy sự thất vọng trong mắt thư ký Du,hắn thật chỉ muốn giết chính mình. Hắn muốn gặp Gia Nguyệt,thật hi vọng sự dịu dàng của nàng sẽ làm khóa lấp đi lỗ hổng bên trong hắn. Nhưng tình cảnh này,càng làm hắn thấy phiền lòng thêm.

Hắn không nói gì,chỉ khuyên Giai Hân nên đi xử lý vết thương. Nhìn bóng dáng chị mình đi khuất,hắn vốn muốn đến phòng Gia Nguyệt,nhưng bàn chân lại không bước tiếp. Một mối,hắn nghĩ mình nên về phòng,tâm trạng hắn lúc này,vẫn không nên gặp nàng.

Nhưng hắn không biết,chính vì cái xoay người tưởng như vô hại kia,đã đặt thêm một tảng đá cho bức tường ngăn cách hắn và Gia Nguyệt.

Hắn không hề biết,cho đến khi mọi chuyện đã xảy ra,hắn hối hận.

Nhưng trên đời này không có ai bán thuốc hối hận.

Trong phòng làm việc, Gia Nguyệt vẫn ngồi xoay lưng về phía cửa ra vào, đôi mắt trong veo sau thâm thẳm nhìn bất định ra vườn nhà tối đen như mực. Không ánh sáng, không ánh trăng, chỉ có một mảnh yên tĩnh chết chóc.

“Lâm thiếu đã về phòng, trước đó có gặp qua Giai Hân tiểu thư.”

Lời báo cáo của thuộc hạ vẫn văng vẳng bên tai nàng, giống như một bàn tay ma quái cứ kéo lên những tiếng thê lương ảo não, làm đầu nàng chỉ còn mảnh trống rỗng.

Nàng đã biết trước không phải sao. Lựa chọn của hắn, không phải đã nói lên nhiều điều sao?

Hắn không tin nàng.

Tình yêu hắn dành cho nàng có bao nhiêu sâu, nhưng hình như lòng nàng....thì đã không còn khả năng quay trở lại mất rồi.

... ..

Ngày mới lại đến, giống như mặt trời vẫn mọc vào mỗi ngày.

Tâm trạng của nhiều người vào buổi sáng nay không được tốt.

Gia Nguyệt, im lặng ăn sáng, vẫn đáng vẻ thanh nhã hoàn mỹ được giáo dục từ bé. Thanh cao tao nhã, loại khí chất cao quý đó ẩn chứa từ trong xương tủy, mà không ai có thể bắt trước được.

Hình ảnh ấy đối chọi mãnh liệt với dáng vẻ non nớt trẻ con của Giai Hân đang ngồi cách đó một vài dãy ghế. Lâm Khiêm ngồi bên cạnh nàng. Làm nàng ta thấy mừng khôn tả.

Đây là biểu hiện cho điều gì, chính là thể hiện cho việc hắn tin nàng mà không hề tin Gia Nguyệt.

Thật tốt, thật tốt lắm.

“Gia Nguyệt, tối nay có tiệc, có thể đi cùng anh không.”

Ngay lúc Gia Hân đang đắm chìm trong vui vẻ của mình, Lâm Khiêm lại lên tiếng, hắn đem đôi mắt mong chờ hướng về Gia Nguyệt.

Hắn không biết sáng nay vì sao, nhưng hắn cảm nhận được sự xa cách giống như vô hình của Gia Nguyệt. Điều đó làm hắn lo lắng, hắn sợ hãi mất đi nàng.

Đêm qua hắn đã tự hỏi bản thân hắn rất nhiều lần, có lẽ là hắn nên đến gặp nàng, nhưng lại sợ tâm tình không vui của hắn khiến nàng lo lắng. Hắn nghĩ hay là thôi đi, sáng mai hắn sẽ tìm nàng, cùng nàng đến trường. Hắn không muốn nàng suy nghĩ nhiều cho hắn.

Gia Nguyệt ngừng lại động tác uống nước. Liếc mắt nhìn thuộc hạ bên cạnh.

Al rất nhanh trí tiến lên nói nhỏ.

“Tối nay không có lịch trình gì thưa tiểu thư”

Gia Nguyệt mím môi như thể cần suy nghĩ một vấn đề khó giải quyết. Đặt ly nước trái cây còn chưa uống xuống bàn. Nàng lạnh nhạt nói.

“Bận rồi”

Chỉ để lại hai từ đơn giản đến lạnh lùng, Gia Nguyệt đứng lên. Phân phó cho người gọi xe chuẩn bị, nàng không đợi Lâm Khiêm nói gì. Chỉ đơn giản xoay người bỏ đi trong ánh mắt khó hiểu của Al.

Hắn ném cái nhìn phức tạp về phía Lâm Khiêm rồi vội vàng đi theo Gia Nguyệt.

Lâm Khiêm yên lặng ăn xong bữa sáng, nhưng thật ra trong lòng hắn đang như sóng dữ cuộn trào. Nàng từ chối hắn, lạnh lùng như thế, làm hắn hoảng hốt.

Gia Nguyệt ảo não, tâm trạng của nàng luôn dấu kín đến nỗi điểm cũng không lọt. Nhưng hôm nay, Al nhận thấy tâm trạng nàng không vui rất rõ ràng.

Đây nên gọi là khi yêu ai cũng là đồ ngốc sao.

Đúng,Gia Nguyệt đang giận dữ,nàng chán ghét hẳn không tin nàng. Chán ghét hẳn không đến tìm nàng,nàng thậm trí đã ở thư phòng cả đêm để đợi hẳn.

Hắn không đến,thậm trí còn không gọi điện. Một cái tin nhắn sẽ khiến hẳn chết sao.

Muốn nàng đi cùng hẳn,không có đâu,nàng đâu có dễ dàng đến mức hẳn muốn thì đến không muốn thì đi. Nàng không cần.

“Cho anh tức chết đi”

Al ngồi bên cạnh vô tình nghe được câu Gia Nguyệt lầm bầm,không kìm chế được mà run rẩy.

Ai....tâm trạng người đang yêu aaaaaaa.

17. Chương 17

“Tâm trạng không tốt,uống chút nước đi,kể cho anh nghe xem ai làm em không vui nào.”

Hoàng Phong rót nước cho Gia Nguyệt,nhẹ giọng dỗ dành tựa như thời điểm anh còn ở bên nàng lúc bé.

Gia Nguyệt thật sự cười không nổi,nàng ủ rũ cuộn tròn người lại trên ghế da,đôi bàn chân trắng trẻo xinh xắn thoát ẩn thoát hiện dưới tà váy,làm Hoàng Phong có chút không rời được mắt.

Hoàng Phong không gặng hỏi nàng,chỉ dịu dàng ở bên an ủi. Thật ra Gia Nguyệt không phải là không biết phần tâm ý kia,chỉ là nàng không đành lòng nhìn Hoàng Phong khổ sở. Nàng luôn cự tuyệt anh,cố tỏ ra cả hai chỉ là bạn. Vạch sẵn một ranh giới vô hình cho cả hai.

Hoàng Phong cũng hiểu,Gia Nguyệt là người cố chấp,nếu đã nhận định thì đó sẽ là cả đời,nhưng mà anh thì có khác gì đâu.

Anh chạm nhẹ vào mái tóc mềm mại kia,điều anh có thể làm trong lúc này,là yên lặng bảo hộ bên cạnh nàng.

... ..

Thẩm An An rất không vui,dạo này,Giai Hân như kẻ mất hồn,không có tâm tình chơi cùng nàng. Nàng nhận ra Giai Hân càng lúc càng khó hiểu,cứ ẩn ẩn hiện hiện,không biết đang làm cái gì.

“Hazzzzzz”

“Sao lại thở dài nữa rồi?”

Thiên Tường đang ngồi đọc sách bên cạnh cũng bị tiếng thở dài liên tiếp của An An làm cho phân tâm. Anh đặt sách lên bàn,không để An An phản kháng kéo nàng ngồi lên đùi mình.

An An dầy dụa không được nên thuận theo dựa hẳn vào lòng anh,nàng bĩu môi giận hơn nói.

“Thiên Tường bạn rộn,Giai Hân cũng bạn rộn. Không có ai chơi cùng An An nữa rồi.”

“Sao vậy,An An của anh rất buồn sao,vậy anh không đến công ty nữa,ở nhà với em nhé”

“Hừ,Thiên Tường nói vậy,ông sẽ đánh anh đấy,anh phải làm việc,kiếm thật nhiều tiền để nuôi An An,không có được lười biếng đâu”

Thiên Tường bật cười,yêu thương hôn lên đôi môi đang bĩu ra của nàng. An An rất ngây ngô,lại thiện lương,luôn làm anh yêu thích đến không muốn buông.

An An chán ghét đẩy gương mặt đang nhào tới của Thiên Tường,anh sao cứ thích gặm cắn nàng như vậy hả,bộ kiếp trước anh là con chó nhỏ sao.

“Nhưng mà anh Thiên Tường,sao dạo này Giai Hân không tới tìm An An nữa,bạn rộn cái gì không biết nữa”

Thiên Tường trầm mặt, anh không biết cô ta đang làm gì, nhưng vụ việc Gia Nguyệt thiếu chút bị chậu cây rơi trúng, anh không nghĩ là do trùng hợp. Bởi vì trước đó không lâu, chính anh là người đã đi cùng vài nhân viên cây xanh lên trông coi việc chăm sóc cây xanh ở đó.

An An hay thích leo lên sân thượng, anh luôn lo lắng mấy chậu cây nếu không được ràng buộc kỹ sẽ khiến nàng bị thương. Cho nên đã yêu cầu người ta buộc kỹ.

Hôm xảy ra vụ việc anh không có mặt, nhưng hôm sau anh đã lên sân thượng cùng với An An, nhìn những dây buộc bị cắt bện như thế, không thể có chuyện nó tự đứt.

Chỉ là, người thông minh như Gia Nguyệt, sao có thể không nhìn ra. Tuy anh không thân thiết với Gia Nguyệt. Nhưng tính cách của nàng anh vốn rất thường thức. Là hòn ngọc quý trên tay của Lâm gia, nhưng anh nhận thấy nàng còn khiêm tốn hơn rất nhiều cô nàng khác. Tính cách ngạo mạn lạnh lùng, chẳng qua chỉ là diễn cho người ta xem, không phải sao.

“An An, sau này nên ít gặp Giai Hân đi, nếu buồn có thể theo giúp anh được không?”

“Vì sao không cho gặp Giai Hân chứ?”

AN AN không vui nhíu mày, bàn tay không yên phận nhéo nhéo cánh tay đang ôm eo mình của Thiên Tường. Thiên Tường mặc kệ cho nàng trườn móng vuốt tiểu miêu trên tay mình, anh khẽ hôn lên môi xinh vài cái.

“Anh ghen tị đó có biết không, sau này không cho phép tìm người khác, chỉ cho phép theo giúp anh, nghe không hả?”

AN AN bĩu môi, những cựa gật đầu đồng ý, đừng đùa, Thiên Tường nhìn thì thấy cực sủng nàng, nhưng khi nổi giận thì bá đạo không ai chịu nổi, nàng còn muốn giữ lại cái mạng nhỏ a.

“Giai Hân, tôi không biết cô định làm gì, nhưng dám đánh chủ ý lên trên người An An, tôi sẽ làm cô hối hận đến chết”

Thiên Tường ác độc nghĩ trong lòng, bàn tay ôm chặt người yêu bé nhỏ hơn. Anh sẽ không tha cho bất kỳ ai khiến cho nàng chịu chút đau khổ nào.

... ..

Hắn sàu sàu, ử rử đi qua đi lại trong phòng. Gia Nguyệt không chịu gặp hắn, mà hắn thì lại không thể đến khu nàng học nếu không được phép.

Ban này nhìn Hoàng Phong ngang nhiên đi qua hắn, để gặp nàng, lòng hắn như có lửa đốt. Hắn sắp phải đến công ty để giải quyết những việc tồn đọng sau khi thất bại gói thầu hắn được giao phó.

Việc thất bại này, thật ra không gây ảnh hưởng lớn đến tập đoàn Lâm gia, nhưng lại là vết thương đánh vào lòng tin của thư ký Du dành cho hắn.

Bản thân hắn cũng thật thất vọng và xấu hổ khi dự án kia hắn và Gia Nguyệt đã thức trắng đêm chuẩn bị. Nhưng ngày mở thầu, lại vì bị Giai Hân nháo mà hắn ghi sai số liệu. Hắn thật không trách chị gái, chỉ trách mình không đủ trầm ổn, cẩn thận. Để tất cả thất bại chỉ trong một giây.

Giai Hân ghen ghét đến tức ngực, rõ ràng kế hoạch của nàng rất tốt, Gia Nguyệt đã tức giận không nhìn mặt Lâm Khiêm, mà Lâm Khiêm của nàng cũng không có đi tìm nàng ta. Nhưng nhìn hắn đi qua đi lại trong phòng vì sốt ruột vì lo lắng cho Gia Nguyệt. Nàng lại không kiềm chế được.

“Khiêm Khiêm đừng đi lại nữa, đầu Hân Hân đau a”

Nàng dùng giọng điệu nũng nịu mềm mỏng nói. Giống như từ xưa đến nay, mỗi khi nàng làm nũng, Lâm Khiêm chắc chắn sẽ thuận theo nàng.

Chỉ là lần này mọi chuyện đã khác...

“Hân Hân, sao cô ấy không chịu gặp em, sao cô ấy lại từ chối em, vì sao?”

Lâm Khiêm tóm chặt lấy vai Giai Hân mà không hề để tâm đến chuyện sẽ làm cô ta đau. Giai Hân vì bị đau mà mặt mày tái nhợt, cô ta vạn lần không nghĩ có lúc Lâm Khiêm sẽ mất kiểm soát đến thế.

“Khiêm Khiêm đau,Hân Hân đau quá”

Lần này không phải cô ta giả vờ,mà là thật sự đau. Co ta vùng vẫy để thoát khỏi tay Lâm Khiêm nhưng hân khô để tâm,hân buông cô ta ra rồi lại tiếp tục lăm bằm tự hỏi mình.

Giai Hân hận. Thật sự hận chết Gia Nguyệt,cô ta thật muốn ngay lúc này giết chết nàng ta. Nhưng cô ta biết cô ta không có khả năng làm điều đó.

Uất ức,Giai Hân chạy khỏi phòng,nước mắt không kiềm chế được mà rơi xuống.

... ..

“Tiểu thư,Tạ tiên sinh gọi điện mong được nói chuyện với cô”

Al đi vào phòng,cắt ngang hình ảnh ấm áp giữa Hoàng Phong và Gia Nguyệt. Hoàng Phong lặng lẽ rút tay về,anh hỏi.

“Hân tìm em để làm gì?”

Gia Nguyệt nhú mày, nàng không định nói cho Hoàng Phong biết việc mình định làm,nhưng làm sao qua khỏi ánh mắt của anh. Anh thở dài.

“Là vì gói thầu của Lâm Khiêm?”

Gia Nguyệt không nói gì,nàng yên lặng coi như ngầm đồng ý. Nàng biết không thể dấu Hoàng Phong,nhưng trực tiếp thừa nhận cũng giống như nàng thừa nhận thất bại của Lâm Khiêm. Nàng không làm được.

“Gia Nguyệt em không cần phải....”

“Hoàng Phong,anh đừng nói gì cả,em tự biết việc gì em nên làm”

Gia Nguyệt cắt đứt lời anh nói. Ánh mắt nàng kiên định làm anh thoáng thấy đau lòng.

Kết cuộc,là do anh đã đến muộn đúng không,cho nên người nàng quan tâm đến mức bỏ cả mặt mũi lại không phải là anh.

“Gia Nguyệt,nếu em đã khẳng khẳng như thế thì....hãy để anh đi cùng em đi,được không?”

Gia Nguyệt mím môi,nàng thấy buồn vì phần tình cảm này nàng không có cách nào đáp lại.

Mà nàng cũng không cách nào lạnh lùng hờ hững với anh.

Vì vậy,Gia Nguyệt gật đầu.

Trong khi hai người đang đi đến một khách sạn nổi tiếng nhất nhì của thành phố,Thẩm Thiên Tường và Thẩm An An cũng đang ăn trưa ở nhà hàng thuộc khách sạn này.

Cho nên thời điểm Hoàng Phong và Gia Nguyệt đi đến cửa khách sạn lại vừa lúc gặp phải Thẩm An An và Thẩm Thiên Tường.

An An ngạc nhiên khi nhìn thấy Gia Nguyệt vào lúc này,tuy nhiên do không thân quen nên nàng chỉ đứng yên cạnh bên,trong khi Thiên Tường lên tiếng chào hỏi cả hai.

”Anh Phong,hai người cũng đến đây ăn trưa sao?”

Thời điểm Hoàng Phong còn ở trong nước có tham gia câu lạc bộ võ thuật do thành phố phối hợp với nhà trường tổ chức. Khi đó anh đã rất thân với Thiên Tường,người được coi như kỳ tài trong võ thuật. Nhưng không ngờ sau này cậu ta không tham gia thi đấu chuyên nghiệp mà yên lặng quay về làm việc cho Thẩm gia.

Anh còn nhớ khi đó mình đã lấy làm nuối tiếc cho cậu ta thế nào. Cho nên khi quay về nước,Hoàng Phong nếu không có việc gì cũng sẽ cùng Thiên Tường đấu vài hiệp cho khỏi ngứa ngáy tay chân.

Anh cười,lắc đầu.

“Anh cùng Gia Nguyệt hẹn gặp một đối tác ở đây,khi nào rảnh chúng ta làm vài hiệp chứ”

Thiên tường bắt lấy tay anh, cười rạng rỡ.

“Tất nhiên, em sẽ không để anh bỏ về nhà nổi a”

Khi Thiên Tường đang trò chuyện với Hoàng Phong, An An cũng đang lặng lẽ quan sát Gia Nguyệt. Thật ra đối với toàn bộ nữ sinh trong trường thì Gia Nguyệt giống như là đại thần vậy.

Nàng vừa xinh đẹp, thông minh, gia thế tốt, tuy cao ngạo nhưng lại không kiêu căng càn rỡ như mấy tiểu thư khác. Nàng hay tham gia từ thiện lại không rêu rao khắp nơi, chỉ yên lặng làm việc tốt. Cho nên người ta sùng bái nàng như thế cũng là có lý do của nó.

“Chào!”

An An lấy can đảm lên tiếng, bàn tay nàng nắm chặt lấy tay áo Thiên Tường, đứng trước thần tượng, nàng cũng có chút khấn trương nha.

Gia Nguyệt có chút ngạc nhiên, nàng biết cô gái này là bạn tốt duy nhất trong trường của Giai Hân, không ít lần nàng bắt gặp nàng ta giúp Giai Hân lấy lại công bằng. Nàng không nghĩ nàng ấy lại dùng ánh mắt lấp lánh như thế để nhìn nàng.

“Chào”

Gia Nguyệt mỉm cười đáp lại khiến Thẩm An An càng thêm bối rối, nàng khấn trương làm Gia Nguyệt thấy càng đáng yêu, bất chợt mà bật cười.

Nụ cười của Gia Nguyệt sáng rực làm cho Thẩm An An nhìn ngây ngẩn, bất giác mà lên tiếng.

“Oa thật xinh đẹp nha”

Lời thốt ra rồi Thẩm An An mới sực tỉnh, hai gò má nàng nóng lên khi thấy tất cả mọi người đang nhìn mình chằm chằm. Nàng thẹn thùng xấu hổ trốn sau lưng của Thiên Tường.

Càng xấu hổ hơn khi tất cả bọn họ đều cười không ngừng trước vẻ trẻ con đáng yêu của Thẩm An An, làm nàng mất hứng, bĩu môi dậm chân kháng nghị.

Thiên Tường sợ nàng dẫm đến đau chặn vội vàng nói.

“Được không cười em, ai cũng không cười em. Chúng ta về để họ đi bàn chuyện có được không”

Thẩm An An gạt nhẹ đầu, màu hồng trên má còn chưa có rút đi, nàng thẹn thùng chào Gia Nguyệt, rồi nhận được nụ cười đáp lại khiến nàng có chút hụt chân lão đạo sắp ngã, Thiên Tường lại phải đỡ lấy nàng.

Thẩm An An chưa bao giờ muốn tìm một cái động mà nhảy vào như lúc này.

“Cô ấy rất đáng yêu.”

Gia Nguyệt nói với Hoàng Phong khi hai người bấm thang máy đi lên nhà hàng ở tầng cao nhất của khách sạn.

18. Chương 18

Gia Nguyệt đã ngăn người ở chỗ này rất lâu, lâu đến mức nàng không cảm thấy sống lưng tê dại của mình nữa. Có lẽ cơn đau đến một khi nào đó sẽ tự hết, hoặc là cơ thể đã quen thuộc đến nỗi mặc kệ chúng.

Nàng không còn đợi Lâm Khiêm nữa, không đợi bất kỳ ai, nàng chỉ đơn giản là ngăn người.

Có tiếng ai đó quát mắng, la hét rất lớn, nàng không quan tâm, nàng không để ý đến bất cứ điều gì nữa.

Đột nhiên, nàng bị người ta nắm tóc, lôi xuống giường.

Đau...

Trên mặt bỗng đau rát, có mùi máu nhàn nhạt trong miệng nàng.

“Tiện nhân”

Ai đó mắng chửi, rồi những cây roi cứ thế đập lên người nàng.

Nàng không phản ứng, tim nàng đã chết... mà nàng cũng sẽ sớm chết.

Nàng ngơ ngẩn, những hình ảnh vụt qua trong não nàng, nàng là ai, là cái gì, kết cục là vì sao mà nàng tồn tại.

... ..

Lâm Viên, ba ngày trước.

Gia Nguyệt mở mắt, nàng ngạc nhiên khi thấy mình không còn ở bệnh viện nữa. Đây là đâu?

Nàng nhìn thứ ánh sáng mỏng manh rơi từ khe hẹp từ cánh cửa sổ đóng kín. Trong không khí có một thứ mùi nhớp nháp ẩm thấp như nhà hoang. Nhưng nàng nghe thấy, tiếng nước chảy, tiếng trò chuyện và tiếng bước chân đi lại khe khẽ.

Nàng cố cử động thân mình, từng chút một khi nhận ra nàng bị xích.

Sợi dây xích hoen ố củ kỹ dính chặt vào tường, đầu kia sợi dây giam cầm chính là bàn tay và đôi chân trần của nàng. Nàng đang ngồi trên miếng đệm cũ và bốc mùi ẩm mốc hôi hám.

Nàng đang ở đâu, đây là đâu.

Nàng muốn hét lên, nhưng vô ích, miệng nàng bị bịt kín, nàng hoảng hốt sợ hãi thật sự.

Chuyện gì đang xảy ra, ba nàng đâu, anh Hoàng Phong, và cả Lâm Khiêm nữa, mọi người đang ở đâu.

Nàng dấy dựa, vùng vẫy như một chú chim én nhỏ bị người ta tàn nhẫn bẻ gãy cánh. Nàng bắt lực lắng nghe âm thanh đi lại kia từng chút từng chút rồi xa nàng.

Nàng không thể thoát ra, không thể kêu cứu, nàng bắt lực đổ sập xuống miếng đệm bẩn thỉu.

Nàng không khóc, chỉ nhắm chặt mắt với hi vọng nhỏ bé, đây không phải là sự thật, chỉ là trò đùa, một cơn ác mộng hay thứ gì đó sẽ sớm tan biến. Rồi nàng sẽ lại là Gia Nguyệt của Lâm gia.

“Thế nào, hoảng sợ?”

Trong bóng tối, âm thanh ma quái cứ thế vang lên, đánh thức bộ não đang hỗn loạn của nàng. Gia Nguyệt nheo mắt cố thích ứng để nhìn người đang đến. Nhưng quá tối, nàng không thể nhìn rõ, chỉ biết đó là một cô gái

Đến khi người đó đi vào vùng sáng, nàng mới giật mình nhận ra người đang đến là Giai Hân. Vẻ mặt nửa tối nửa sáng khiến cô ta trông hung tợn và tàn ác.

“Ư ư ư ư”

Nàng vùng vẫy muốn đứng lên, nhưng sợi xích trói buộc khiến nàng ngã sập xuống. Giai Hân cười phá lên, chất giọng của cô ta nghe thật chói tai.

“Ngạc nhiên không Gia Nguyệt tiểu thư, không ngờ có lúc đại tiểu thư rớt vào tay tôi nhỉ”

Gia Nguyệt lạnh nhạt nhìn cô ta, trước khi cô ta xuất hiện quả thật nàng đã rất lo sợ, lo sợ không biết mình đang ở đâu và rơi vào tay ai.

Nếu là bọn bất cóc, nàng không lo lắng, ba và Al sẽ cứu nàng. Nhưng nếu là bọn người muốn uy hiếp Lâm gia, có lẽ sẽ khó khăn hơn rất nhiều. Bởi bọn chúng rất liêu lĩnh. Còn Giai Hân, nàng chỉ ngạc nhiên một chút, nàng không nghĩ cô ta dám làm gì nàng.

Giai Hân đọc được trong mắt nàng sự khinh thường, điều đó làm cô ta giận điên lên, không kìm chế được, cô ta thẳng tay tát vào mặt Gia Nguyệt.

Tiếng tát tai vang vọng trong căn phòng kín bưng, lập lều leo loét ánh đèn yếu ớt, Gia Nguyệt nghiêng đầu sang một bên, trong miệng có mùi máu nhân nhát. Nàng lại cắn phải môi. Gia Nguyệt không khỏi nhớ đến vài ngày trước, hân cũng đã...

“Đau không, tao nói ày biết, đừng có lại nhìn tao với ánh mắt đó”

Giai Hân bóp chặt lấy cằm của nàng, ngang ngạnh bắt nàng nhìn thẳng vào khuôn mặt đang méo mó đi vì giận dữ.

Gia Nguyệt nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ ngầu của Giai Hân, nàng không sợ ả ta, nếu không vì người kia, nàng đã sớm ra tay. Cũng vì người kia, nên nàng đã thu tay lại.

Chỉ là nàng chưa từng hối hận.

“Mày nghĩ mày còn là tiểu thư sao hả, tao nói ày biết hết rồi, kết thúc rồi.”

Giai Hân gào lên, cô ta như con thú hoang lên cơn khát máu, nhào về phía Gia Nguyệt mà đánh đập, cắn xé.

Cô ta đã muốn làm điều này từ rất lâu rồi, cô ta hận, hận vì sao trên đời này lại có một kẻ như Gia Nguyệt.

Tại sao cô ta phải sống như nhớp bị người ta khinh bỉ, còn nàng thì lại được cung phụng.

Cho dù đã vào cửa Lâm gia, nhưng tại người hầu không thèm coi cô ta là chủ nhân, chúng thay phiên nhau nói xấu cô ta, lấy mất những món cô ta thích. Thậm trí chúng còn đánh đập cô ta. Vì cái gì mà cô ta phải chịu đựng chứ.

Những móng tay bén nhọn cào rách da thịt vốn non mềm của nàng, nàng đau đến chết lặn. Tiếng vải vóc bị xé rách, tiếng da bóc thịt bong, mùi máu thoang thoảng trong không khí.

Gia Nguyệt không rên lên cho dù chỉ một tiếng. Điều đó càng khiến Giai Hân căm thù.

Trận đòn cứ tiếp diễn cho đến khi tay cô ta run lên vì mệt. Thản nhiên vứt cây roi da xuống đất, hả hê nhìn thân thể rách bươm của Gia Nguyệt, máu huyết mơ hồ, tóc tai tán loạn che phủ đi gương mặt nàng.

Hài lòng và vui sướng trước vẻ thảm hại của Gia Nguyệt, Giai Hân dùng chân nâng gương mặt đang trắng bệch đi vì đau đớn, môi bị nàng cắn chặt đến bật máu. Nhưng thật là là nàng càng xinh đẹp đến chói mắt.

“Mày...”

Giai Hân căm phẫn, cô ta lại giáng lên mặt Gia Nguyệt thêm một tát, lòng cô ta phẫn nộ đến như bốc hỏa.

Nhưng cô ta vội định thần lại, nham hiểm nói.

”Mày ương ngạnh như thế vì nghĩ sẽ có người đến cứu mày phải không...”

Không đâu, Gia Nguyệt, sẽ không ai cứu mày... không ai quan tâm mày đang ở đâu, không ai chú ý đến mày, mà ba mày... Gia Nguyệt... ông ấy chính là muốn tao đánh chết mày đó.”

Tiếng cười nham hiểm sắc lạnh của Giai Hân vang lên, Gia Nguyệt mở lớn đôi mắt trong veo nhìn cô ta. Nàng không tin, nàng không tin ba nàng lại như thế... không chắc chắn là cô ta nói láo.

“Không tin đúng không, tao biết là mày không tin. Nhưng yên tâm đi, tao rồi sẽ ày gặp cha của chúng ta. Trước khi tao giết chết mày...”

Quảng lại câu nói, Giai Hân cong chân đạp lên lưng Gia Nguyệt làm nàng ngã sấp xuống nệm, vết thương ứa máu không được xử lý rất buốt đau đớn khiến nàng choáng váng.

Nàng luôn nói với chính mình.

Đừng tin cô ta, cô ta nói láo... cô ta nói láo....

... ..

“Tại sao lại đuổi tôi đi”

Lâm Khiêm nhận quyết định từ thư ký Du mà đầu hân đau đớn hỗn loạn. Hân không ngờ hân còn chưa kịp gặp nàng, đã nhận quyết định đưa hân sang Chicago.

Thư ký Du lạnh nhạt nhìn qua đôi mắt kính, ông không còn thấy thương xót gì cái kẻ dám đánh tiểu thư bé nhỏ của ông. Ông tự đồng ý đem hấn đuổi ra ngoài, cách xa cô chủ của ông ra. Ông không muốn cô chủ bận lòng vì một gã không ra gì.

“Cậu nên biết lý do, hãy giữ lại chút tôn nghiêm mà rời khỏi đây trong danh dự đi”

Lâm Khiêm nghe mọi thứ đổ vỡ bên trong lòng mình.

Nàng đuổi hấn đi....

Nàng không còn cần hấn....

Sau mọi chuyện nàng lại nhấn tâm vứt bỏ hấn....

Bàn tay hấn siết chặt tấm vé máy bay... tâm hấn lạnh lẽo chưa từng có.

Hấn lao như điên về Lâm gia, hấn cần gặp nàng, hấn không thể cứ đi trong yên lặng như thế. Sao nàng có thể nhấn tâm vứt bỏ hấn, chỉ vì sai lầm đó mà nàng ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho sao.

Hấn không can tâm.

Nhưng cái đợi hấn lại khiến tim hấn đau triệt để. Hấn nhìn thấy ông Lâm đang nói chuyện cùng với Hoàng Phong. Mà điều họ đang nói đâm thật sâu vào tim hấn.

“Chú Lâm, cảm ơn chú, cháu sẽ bảo hộ cho Gia Nguyệt”

Ông Lâm thần nhiên nhận sự cảm kích của Hoàng Phong, ông nhìn thẳng về phía gương mặt xám xịt như tro tàn của Lâm Khiêm, nói rõ từng từ.

“Lâm Khiêm sẽ theo ý của con bé rời khỏi Lâm gia, mọi chuyện còn lại chúng ta sẽ từ từ tính tiếp”

Hoàng Phong không hiểu lắm lời ông Lâm nói, vốn dĩ anh đang xin phép đưa Gia Nguyệt ra nước ngoài tịnh dưỡng, ở lại Lâm gia quá ngột ngạt rồi. Đột nhiên ông Lâm nhắc đến Lâm Khiêm, anh thấy lạ nhưng cũng không hỏi lại, chỉ mỉm cười.

Chỉ là, anh không biết, câu nói kia đã đẩy Lâm Khiêm xuống tận cùng của địa ngục, tim hấn vì thế mà băng giá, hấn cần môi lạnh lùng rời đi.

Như thế là quá đủ rồi...

Hấn bước từng bước rời khỏi nhà lớn. Trong vô thức hấn đi theo con đường nhỏ trong vườn. Đến tận khu nhà kính trồng hoa, nơi chứa những kỷ niệm ngọt ngào của hấn và nàng.

Nàng đã từng nói yêu hấn, khóc với hấn rồi ôm lấy hấn, thì ra đó chỉ là những lời giả dối. Nhưng mà hấn đã tin lời nàng đến thế, yêu sâu nặng đến thế... để cuối cùng chỉ còn lại vết thương chồng chất.

“Ôi. Khiêm Khiêm... sao ... sao em lại ở đây?”

Còn đang ngập trong đau đớn đan xen những hồi ức ngọt ngào, Lâm Khiêm bị tiếng nói ngạc nhiên xen lẫn hoảng hốt của Giai Hân cắt ngang.

Nhưng có lẽ hấn quá đau khổ nên không nhận ra điều gì khác lạ. Hoặc là do hấn đã trở nên ngây dại vì tổn thương.

... ..

“Không có gì, sao chị lại ở đây?”

“Hi... em cũng biết đó, chị... chị phải quét dọn nơi này mà...”

Tiếng nói chuyện khe khẽ vọng vào phía trong căn nhà kho cũ nát phía sau nhà kính. Thân hình co ro rách rưới tả tơi nằm bẹp dưới sàn nhà vẫn còn đang run rẩy. Hàng mi dày cong cong đã từng đẹp đến nao lòng người giờ thì bết lại vì nước mắt khe khẽ mở ra. Ánh mắt từng trong veo sáng ngời giờ lại mù mịt không còn ánh sáng. Đôi môi khô nứt nẻ còn rớm máu nhìn đến ghê người không thể thốt ra được một tiếng nào.

Đã hai ngày nay bị giam cầm,và hành hạ,Gia Nguyệt đau đớn đến không muốn sống nữa. Giai Hân dùng đòn roi đánh đập nàng thật tàn nhẫn. Dùng kéo cắt đi mái tóc dài của nàng,rồi lại dùng chính những sợi tóc đen mượt đẹp để ăy nhét vào miệng nàng.

Cổ họng nàng khô rát như cháy bỏng,những niêm mạc khô cong dính vào nhau đau xót. Đã hai ngày nay nàng không được uống nước,không được ăn cơm. Chỉ có những trận đòn càng lúc càng tàn nhẫn hơn là không thay đổi.

Nàng nghe thấy tiếng của Lâm Khiêm,Gia Nguyệt cố nâng thân người lên để bò ra ngoài,nàng muốn gặp hắn. Nàng đợi hắn đến cứu nàng... lâu quá...

“Lâm...Khiêm...cứu...em”

Nàng thoi thóp gọi,nhưng những lời thoi thóp kia làm sao vượt qua khỏi bức tường dày của nhà kho. Nàng nhìn thấy bóng hắn qua khe hở của cửa ra vào. Hắn đang ở ngoài kia,chỉ cách nàng một cánh cửa mỏng manh.

Vốn là một tiểu thư chưa từng chịu đựng qua đau đớn. Vậy mà trong suốt hai ngày qua,sau những hành hạ như bị đối xử như súc vật kia,đã sớm rút cạn sinh lực của nàng.

Gia Nguyệt không còn hơi sức để nâng người dậy nữa,nàng cố hết sức để bò thậm trí để lết ra gần cửa hơn. Nhưng sợi xích sắt kia không cho nàng làm thế.Chúng càng lúc càng siết chặt hơn vào hai cẳng chân đã bị thương tổn đến không còn nguyên vẹn của nàng.

Nàng nhìn chằm chằm về phía cửa,hắn ở đó,rất gần nàng,vì sao không thể nghe thấy tiếng nàng...

“Cứu e...em...cứu em...vớ...Lâm Khiêm....làm ơn...”

Trong khi đó,hắn đang đau xót cho chị gái của mình,hắn ôm chị gái vào lòng.

“Em xin lỗi Hân Hân”

Giai Hân được ôm vào lòng mà kinh ngạc,nhưng cô ta nhanh chóng ổn định lại tâm tình,cô ta cũng vòng tay ôm chặt lấy Lâm Khiêm. Cô ta dĩ nhiên biết Gia Nguyệt có thể nhìn thấy mọi chuyện. Như thế càng hợp ý cô ta hơn.

Lâm Khiêm nói khi buông chị gái ra.

“Hân Hân...đi cùng em đi,em phải đến Chicago rồi.”

Giai Hân kinh ngạc,cô ta tròn mắt nói.

“Sao lại là Chicago?”

Lâm Khiêm cười khổ đáp.

“Em quyết định rồi...Khi đến đó,em sẽ quên sạch về Gia Nguyệt”

Gia Nguyệt bàng hoàng,nàng nghe nhầm ư,sao Lâm Khiêm lại muốn quên nàng,không hắn không thể làm thế.

“Đừng,đừng mà...”

Từ khi bị nhốt và bị đánh đến giờ nàng chưa từng khóc trước mặt Giai Hân,nàng kiên cường cắn răng chịu đựng. Nhưng giờ nàng không thể kiềm nén được nữa mà bật khóc. Nước mắt chảy dài trên mặt nàng. Nàng vùng vẫy dấy dựa để thoát ra,nàng muốn gặp hắn,cầu xin hắn đừng đi.

“Lâm ...Khiêm...đừng mà...làm...làm ơn”

Nhưng sức lực của nàng nhanh chóng bị rút cạn,nàng thoi thóp không ra hơi nữa,đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào bóng dáng dưới khe cửa của hắn. Nước mắt chưa từng ngừng rơi trên mặt nàng.

“Làm ơn...cứu e...m...K...Khiêm...”

Trong nhà kho phía sau vang ra tiếng lạch cạch làm Lâm Khiêm chú ý,hắn hỏi,nghe người muốn đi vào xem.

“Tiếng gì vậy?”

Giai Hân hốt hoảng,nhưng ngay lập tức vội vàng nói. Vòng tay ôm chặt lấy tay Lâm Khiêm,ngang ngược lôi hắn đi.

“Có gì đâu,em không phải không biết trong ấy có chuột đấy,chị rất sợ,chúng ta đi đi,nhanh về nói ẹ biết việc em phải rời đi”

Nhắc đến mẹ,Lâm Khiêm liền bị giới đi sự chú ý,hắn thuận theo ý muốn của Giai Hân,rời đi...

“Đừng..cứu em...đừng đi Lâm Khiêm...đừng mà...làm ơn...làm ơn ”

Gia Nguyệt đẩy dựa vùng vẫy kịch liệt hơn khi thấy bóng dáng hắn muốn rời đi,nàng thật muốn gào lên để hắn biết nàng đang ở đây.

Để hắn đừng đi,khi mà nàng cần hắn nhất....

Nhưng hắn vẫn đi...Gia Nguyệt chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng hắn dần khuất. Khe cửa hẹp bé tẹo kia...nàng không thể nhìn thấy gì nữa rồi....hắn thế nhưng...

“Lâm Khiêm...vì sao không tìm em...em ở đây...Lâm Khiêm...”

Gia Nguyệt bắt lực buông lỏng cánh tay,mặc cho nó rơi trên nền nhà bẩn thỉu. Nước mắt nàng chảy thật nhiều,nhưng không đủ để xoa dịu trái tim đau đớn của nàng.

Cánh cửa lại một lần nữa mở ra,nàng vội ngẩng đầu lên hi vọng mong manh rằng hắn quay lại

Nhưng người đến lại là Giai Hân, trên tay cô ta là chiếc roi da đã tẩm nước muối đậm đặc. Nụ cười ác độc nở trên môi,Giai Hân tàn ác nói.

”Muốn để em ấy biết mày đang ở đây sao,em ấy chẳng thèm quan tâm mày nữa rồi,nhìn thấy không em ấy không đi tìm mày.

Mày đã bị vứt bỏ như chiếc giày cũ..ha ha ha...ha ha ha ...”

Tiếng roi vụt và tiếng vang của da thịt bị bong tróc xen lẫn tiếng cười đầy khoái cảm của Giai Hân.

Mỗi khi roi vụt xuống,là thêm một tầng vết thương trên thân thể Gia Nguyệt,nước muối ngấm vào vết thương bong tróc đang lở loét của nàng. Nhưng nàng không thấy đau...chẳng còn thấy gì nữa rồi.

“Lâm Khiêm....cứu em...cứu em với”

Suốt đêm đó,trong căn phòng tối tăm,chỉ còn lại tiếng thở thoi thóp của một hình hài người không ra người ma không ra ma. Thân thể yếu đuối ấy chỉ khe khẽ lập đi lập lại câu nói....

“Cứu em...Lâm Khiêm,làm ơn”

19. Chương 19

Thiên Tường ngây dại tức tưng cạnh bên Thẩm An An đã là ngày thứ tư,nàng chưa từng tỉnh lại,thậm trí một chút dấu hiệu cũng không.

Nhưng anh tin,nàng sẽ không rời bỏ anh,anh biết nàng nhất định tỉnh lại.

“An An à,em còn định ngủ bao lâu vậy,ngủ nhiều quá sẽ rất xấu đó. Em xem,anh còn mang theo rất nhiều hoa hồng và chocolate mà em thích,nếu không ăn nhanh sẽ bị hư mất đấy.”

Anh vẫn luôn thì thào trò chuyện cùng với nàng,anh luôn thấy thời gian có nàng bên cạnh là điều hiển nhiên. Nhưng khi nàng cứ như vậy mà rời đi anh,tim anh rất đau. Gần như chẳng còn thở nổi.

“Thiên Tường”

Cánh cửa phòng bệnh đột ngột mở ra, Giai Hân cùng với Lâm Khiêm đi vào. Sau khi nghe nói An An còn chưa có tỉnh lại. Cô ta rất muốn biết tình trạng của Thẩm An An như thế nào. Nhưng cô ta sợ hãi phải đến đây một mình, cho nên mới lôi kéo Lâm Khiêm đi cùng.

Về phần Lâm Khiêm. Hắn chẳng còn tâm trạng đâu mà lo lắng cho người khác, hắn hiện tại đang muốn hoàn tất các thủ tục để nhanh chóng rời khỏi mảnh đất nhiều dối trá này.

Nhưng hắn không thể khước từ lời khẩn cầu từ chị gái của hắn.

“Cô đến đây làm gì?”

Thiên Tường thu hồi vẻ mặt dịu dàng yêu thương, vẻ lạnh lùng tàn nhẫn chỉ vì sự xuất hiện của Giai Hân. Anh không phải là kẻ thiếu đầu óc, những lời An An của anh muốn nói trước khi bất tỉnh đã nói lên rất nhiều điều.

Thứ nhất, kẻ thủ ác đã đẩy An An của anh xuống rất có thể chính là Giai Hân, trong trường hợp An An hay tùy hứng, nhưng sẽ không có ai muốn hại nàng.

Thứ hai, người mà An An muốn gặp chắc chắn là Lâm Khiêm, nhưng mà vì sao???? để làm gì????

“Tôi đến thăm An An, cô ấy thế nào rồi.”

Lâm Khiêm nói, hắn nhìn cô gái nằm bất động không có dấu hiệu nào là sắp tỉnh lại. Hắn hiểu nỗi đau của Thiên Tường, đã từng hắn cũng có một người để quý trọng như sinh mệnh. Nhưng giờ thì...

“Không có gì, bác sĩ nói, cô ấy chỉ là ngủ lâu một chút thôi, rất nhanh sẽ tỉnh lại...”

Thiên Tường nhìn chăm chú vào gương mặt đang tái xanh của Giai Hân, tuy cô ta đã cố trấn an bản thân, nhưng đôi mắt lạnh như băng của Thiên Tường làm cô ta sợ hãi.

Có được thứ mình muốn, Thiên Tường nắm chặt tay lại để ngăn chính mình không lao đến xé nát đứa con gái ác độc kia. Anh cần câu trả lời chắc chắn. Anh cần đáp án cho việc vì sao cô ta đẩy An An xuống dưới, vì sao An An lại tìm gặp Lâm Khiêm. Anh quyết mắt nhìn Lâm Khiêm, lạnh giọng nói.

“Gia Nguyệt đâu, sao cô ấy không đi cùng cậu?”

Giai Hân giật thót khi nghe đến tên Gia Nguyệt, cô ta lo lắng nhìn về phía Lâm Khiêm, nhưng thấy vẻ mặt đau khổ của hắn, lòng cô ta lại bùng lên lửa giận. Nắm chặt tay đến trắng bệch, cô ta ác độc nghĩ đến những hình phạt mà cô ta sẽ làm khi về đến nhà.

Lâm Khiêm không muốn nhắc đến người ấy nữa, không muốn nghĩ đến không muốn nhìn thấy... nhưng càng như thế tim anh lại càng đau nhức.

“Tôi sắp đi Chicago, hôm nay đến để thăm An An, chúc cô ấy mau bình phục”

Lâm Khiêm nhàn nhạt nói, hắn để giỏ hoa quả và bó hoa bách hợp lên bàn. Thiên Tường nheo mắt nhìn hắn nghiền ngẫm, anh nói.

“Còn Gia Nguyệt, cô ấy sẽ đi cùng sao?”

“Không”

Lâm Khiêm chỉ đáp một từ như thế, rồi không đợi Thiên Tường tiếp tục nói đến người kia nữa, hắn lên tiếng tạm biệt rồi rời đi vội vã như trốn chạy.

Cong môi cười mỉa mai, Thiên Tường cảm thấy Gia Nguyệt thật đáng thương, cô ta đã yêu một gã hèn nhát. Anh có nghe việc lão Tạ nhà anh tính kế Lâm gia, cũng như hiểu rõ lý do vì sao Gia Nguyệt lại làm như thế, cô ta bỏ ra nhiều như vậy nhưng người cô ta để ý lại quay lưng bỏ trốn. Thật mỉa mai cho cái gọi là tình cảm chân thành của cô ta.

“An An, chỉ cần em tỉnh lại, anh sẽ cho em câu trả lời thuyết phục, anh sẽ bắt cô ta trả giá gấp trăm ngàn lần điều cô ta đã làm với em.”

Nhẹ nhàng hôn lên đôi môi có chút khô của Thẩm An An, Thiên Tường dịu dàng nói.

... ..

Không biết Gia Nguyệt đã nằm như thế bao nhiêu lâu,cũng không biết đây là ngày tháng năm nào.

Ánh sáng leo lét xuyên qua những khe hở cứ chợt sáng rồi chợt tắt...Trên thân thể tầng tầng lớp lớp vết thương,nhưng đau đớn kia cũng không thể lấp đầy khoảng trống không trong lòng ngực.

Ở nơi đó vẫn còn nhịp đập,nhanh đến mức gần như hồi hải,thật là kì...giống như cái vật đang đập kia hiểu rằng nó sắp không còn có thể đập nữa,nên cứ cố hết sức mình...

Gia Nguyệt hướng đôi mắt mờ mịt không còn chút tia sáng nào về phía trước,đôi đồng tử từng xinh đẹp hút hồn người giờ sưng tấy,nhìn rõ những vết máu phía bên trong. Mái tóc bị cắt xén nham nhở và bộ quần áo bệnh nhân rách nát. Nàng bây giờ trông như một con búp bê bị tàn phá đến không còn nguyên dạng.

Chỉ là khuôn mặt biến dạng kia,vẫn trong trẻo lạnh nhạt như thế...

Nàng không còn đợi chờ bất kỳ ai...chỉ đang đếm thời gian...đến khi nào thứ đang đập trong lòng ngực kia dừng lại...

Kết.....

Cánh cửa lại được mở ra,tiếng bước chân nhịp nhàng,nhún nhảy kèm theo tiếng kéo lê của chiếc roi da tẩm nước muối. Gia Nguyệt không nhúc nhích,không để tâm đến.

Vút...vút...vút....

Những vết roi quất lên thân thể nàng,cơ thể nàng run lên theo quán tính,nhưng nàng vẫn nằm đó,yên lặng như một con búp bê không có linh hồn.

Giai Hân hả hê đem những bức dọc của ngày hôm nay trút lên đầu nàng. Thế thì có làm sao,một lần rồi lại một lần bị đánh,nàng đã sớm chết lặng.

Có lẽ chán với trò quất người không còn đủ kích thích nữa,Giai Hân ném cái roi đi,cô ta nắm lấy mái tóc nham nhở của Gia Nguyệt kéo lê trên đất.

“Càng lúc mày càng biết nghe lời nhỉ,sao không kêu...kêu đi..kêu Khiêm Khiêm cứu mày đi”

Cô ta cứ thế đem Gia Nguyệt đánh đập và hành hạ,nhưng nàng không kêu,cũng không khóc,nàng cứ nhìn về một nơi,mặc cho thân thể rên siết.

Những ngón tay bị thương tổn nghiêm trọng đến không còn móng tay đang rỉ máu vẫn thả lỏng nằm ngây đại bên cạnh chân cũng dầy đặc vết thương như thế.

Bàn tay ấy từng muốn đưa ra để cầu cứu,nhưng vô ích....

... ..

Những tiếng rên siết vang vọng ra từ khu nhà kho cũ,ông Lâm ôm tấm hình của vợ trong lòng,ông hướng đôi mắt nhìn về phía ấy,miệng thì thầm.

”Con đang bị đau đấy Nguyệt Nguyệt....đến cầu xin anh đi...đến cầu xin anh cứu con đi

Đến gặp anh đi Nguyệt Nguyệt.....

Vì cái gì em không chịu gặp anh...vì cái gì hả....

Sao em tàn nhẫn như thế....sao lại ác độc như thế....

Nguyệt Nguyệt....

Con sẽ chết....

Em không đến gặp anh thì con sẽ chết đấy Nguyệt Nguyệt....”

Nhưng cho dù ông ta năn nỉ cầu khẩn đến như thế nào,thì vợ ông ta cũng không xuất hiện,chỉ còn ông ta cùng với tấm hình vô tri vô giác.

Trong cơn giận dữ, ông ta ném tấm hình đi vào gào lên.

”Cô không chịu gặp tôi...được ...được...cô sẽ hối hận....sẽ phải hối hận.

AA”

... ..

Gia Nguyệt run rẩy, nàng nghe tiếng gào lên của ba mình, giống như là chiếc phai cứu sinh cuối cùng, nàng trông ngóng về phía cửa, cổ lết ra hướng có tiếng của ba nàng. Mặc cho trận mưa đòn vẫn nện lên lưng nàng như trước.

”Mày bỏ đi đâu..mày định đi đâu hả....

Tao bảo mày đứng lại...đứng lại cho tao.”

Ba nàng đang ở ngoài kia...cho dù cô ta nói ba nàng muốn giết nàng, nhưng nàng không tin, ba sẽ không như thế...ba yêu thương nàng nhất không phải sao.

“Ba...ba..ơi”

Nàng nặng nhọc bó ra cửa, mỗi một cái nhấc người toàn thân nàng lại đau đớn đến phát điên, nàng cắn chặt môi, từng chút từng chút về phía cửa.

Cánh cửa lạnh lùng mở ra...một bóng người cao lớn đứng khuất sáng, nhưng chưa khi nào Gia Nguyệt mong ngóng than ảnh ấy đến thế, nàng mỉm cười, vẫn bò về phía ấy, sợi xích kéo dặt nàng lại. Nàng vươn tay nắm lấy gấu quần của người ấy, nước mắt tuôn rơi.

”Ba...cứu con với”

Nàng thoi thóp nói, chỉ một câu vài từ đơn giản, nhưng cũng rút cạn sinh lực của nàng...

Rút gấu quần ra khỏi bàn tay nắm chặt của nàng, người đó ngồi xuống, nâng gương mặt đã biến dạng của nàng. Vuốt ve rất nhẹ nhàng, như thể sợ nàng đau. Đôi mắt nhìn nàng thật chăm chú.

Gia Nguyệt nhắm chặt mắt, nước mắt từng giọt từng giọt chảy vào lòng bàn tay của người kia. Cuối cùng thì nàng đã đúng phải không...nàng sẽ thoát khỏi cơn ác mộng đáng sợ này.

Người đó đứng lên, tháo sợi xích giam cầm nàng.

Gia Nguyệt nghe tiếng xích rơi trên sàn, nhưng cổ chân của nàng vẫn còn chưa được giải phóng.

Nàng nghi hoặc mở mắt ngược lên nhìn người đó, nhưng người đó vẫn đứng yên, lạnh lùng nhìn nàng từ trên cao, Gia Nguyệt khẽ gọi, giọng nàng yếu đến mức không thể nghe rõ nữa.

“Ba???”

“Vì cái gì...người chết đi lại là cô ấy, Gia Nguyệt, vì sao cô ấy lại chết.”

“Ba??”

Cả Gia Nguyệt và Giai Hân đều ngẩn người nhìn ông Lâm, người đàn ông luôn nhàn nhạt nhìn đời, tựa hồ như không qua tâm đến chuyện thế gian, nay trong mắt lại hiện lên vẻ điên cuồng đến gần như mất kiểm soát.

”Vì sao Nguyệt Nguyệt của ta lại mất, mà con...một đứa bé không quan trọng lại sống dai dẳng đến như thế hả...vì sao ta lại phải mất đi cô ấy.

Ta chỉ cần gặp cô ấy một lần thôi...Gia Nguyệt...con gọi mẹ đến cứu con đi...gọi cô ấy ra cho ta đi...”

“Ba..người sao vậy...mẹ đã mất rồi mà”

Gia Nguyệt khó nhọc nói, nàng gần như không còn nhìn rõ gương mặt gần như điên dại của ba mình, mắt nàng mơ hồ, đầu nàng rất đau.

“Không đúng...”

Giáng cho Gia Nguyệt một tát làm nàng văng về phía vách tường, Giai Hân há hốc mồm, nàng không ngờ ông ta lại ra tay đánh Gia Nguyệt. Tuy từ đầu là ông ta chỉ đường cho nàng hành hạ Gia Nguyệt, nhưng nàng không ngờ ông ta thế nhưng...

“Nói dối, cô ấy không chết biết không, cô ấy không chết... gọi đi... mau gọi cô ấy ra đây.... nếu không ta sẽ giết con.”

Ông ta gào lên, túm lấy cổ Gia Nguyệt mà bóp chặt. Gia Nguyệt như một con búp bê rách để mặc người ta lấy lấc. Nước mắt nàng rơi rất nhiều, nàng thì thảo với ba mình.

“Mẹ đi rồi... ba...”

Quăng mạnh Gia Nguyệt trên nền đất, đầu nàng đập vào tường khiến nàng xụi lơ, nằm bất động trong tiếng rít gào điên dại của ông Lâm. Giai Hân hoảng hốt cô ta không ngờ ông Lâm lại điên cuồng như thế, cô ta đang nghĩ có nên rời khỏi đây không, thì ông Lâm dừng cười, ông ta đi ra ngoài sau khi vứt lại câu nói.

“Nếu đã vô dụng thì giữ lại làm gì nữa”

Nhìn Gia Nguyệt nằm bất động, máu từ vầng trán nàng không ngừng chảy tràn ra đất. Giai Hân lại thấy vui sướng khi người ta gặp họa. Cô ta co chân đạp thêm vài cái lên thân thể bất động của Gia Nguyệt.

“Ngay cả ba mày cũng không cần mày, Gia Nguyệt, mày là đồ bỏ.... đồ bỏ a”

Nhưng ngay khi cô ta còn đang nghĩ đến trò hành hạ nào khác thì chợt nghe tiếng khóa cửa.

Không sai, chính là tiếng khóa cửa, đứng bên ngoài, ông Lâm đã khóa cửa nhà kho củ lại. Gương mặt ông ta lạnh lùng tàn ác, không chút biểu cảm.

Bàn tay ấm áp đã từng bảo bọc Gia Nguyệt nay lại không chút ngập ngừng rướn xẵng lên toàn bộ khu vực xung quanh và trên trường căn nhà kho.

Giai Hân ngửi thấy mùi xẵng, cô ta hoảng sợ thật sự, gào thét điên cuồng. Cô ta không ngờ rằng ông Lâm lại muốn giết cô ta.

“Cha thả con ra... thả con ra...”

Ông Lâm lan lùng nhìn cửa nhà kho, bật lửa trên tay ông như một vũ công nhảy múa quanh những ngón tay thon dài. Ông ta đốt một điếu thuốc, rít một hơi dài, lặng lẽ nhả vào không khí.

Lắng nghe tiếng gào khóc vang xin của Giai Hân, ông thấy tự hào, con gái ông cho đến khi chết, vẫn ngang bướng như ông.... Đáng tiếc nó lại là con ông và Nguyệt.... kiếp sau mong rằng nó không phải chịu đau đớn như thế nữa.

Lạnh lùng vứt bật lửa đang cháy vào can xẵng... ngay lập tức ngọn lửa bùng lên dữ dội.

Quay người bước đi, ông Lâm không nhìn lại căn nhà kho dù chỉ một lần. Cúi người muốn nhặt tấm hình vợ ông lên, tim ông đột nhiên đau nhói.

“A...”

Ông Lâm ngã vật ra đất, mặt ông ta tím tái lại. người ông ta co giật vài cái, nhưng bàn tay vẫn nắm chặt lấy tấm hình của vợ... đến khi ngất đi rồi vẫn chưa từng buông tay.

.....

Gia Nguyệt tỉnh lại, cổ họng và lòng ngực của nàng đau buốt như bị kim châm, nàng bị khói làm ngạt thở. Gia Nguyệt nhìn xung quanh để đánh giá tình hình.

Khói ngạt bao phủ khắp căn nhà, hơi nóng bốc vấy lấy nàng, nàng nhìn thấy Giai Hân đang gào thét kêu cứu, còn có tiếng ai đó ở bên ngoài đang phá cửa. Khi nàng còn chưa thể nhất được thân mình lên, cánh cửa nhà kho đã bị người ta phá tung.

Nàng nhìn thấy, bằng đôi mắt mờ mịt của mình. Lâm Khiêm... người nói yêu nàng hơn cả sinh mạng đang ôm chầm lấy Giai Hân... hai thân hình quấn chặt lấy nhau, ấm áp và đẹp đẽ đến như thế.

Hắn không ngờ, chỉ vì muốn đi xem lại vườn hoa lưu ly kia, vô tình lại phát hiện chị gái hắn bị kẹt trong nhà kho đang cháy, và ông Lâm thì nằm ngất trên đất cạnh đó không xa.

Hắn gần như không còn bình tĩnh, hắn gào thét kêu cứu nhưng nơi hoang vắng này vốn dĩ không có ai nghe thấy.

Hắn chỉ kịp nghĩ phải phá cửa để cứu chị mình, không để tâm đến lửa lớn đang hùng hực cháy, hắn lao vào đập tung cánh cửa.

Thư ký Du đang đi quanh tìm ông Lâm, lại vô tình nhìn thấy khói bốc lên từ phía kia của khu vườn. Dựa cảm chẳng lành khiến ông nhắc máy gọi ngay cho cứu hỏa và cấp cứu.

Thật may là ông đã làm thế, bởi vì khi ông cùng người làm chạy đến thì cảnh tượng trước mắt làm sắc mặt ai cũng tái xanh.

Ông Lâm nằm bất động trên đất, mà căn nhà kho lại cháy hùng hực, thấp thoáng trong đó là bóng của Lâm Khiêm.

Tiếng la hét dập lửa, tiếng bước chân chạy gấp gáp... một khung cảnh hỗn loạn.

Trái ngược với bên ngoài, bên trong lại vô cùng yên lặng. Gia Nguyệt nhìn hai bóng dáng đang ôm chặt lấy nhau kia, bàn tay muốn đưa lên rồi lại thả xuống. Nàng nhìn họ ôm lấy nhau... đưa nhau đi... tình cảm và ấm áp...

Không có chỗ cho người thứ ba.

Không có chỗ cho nàng.

“Hi hi...”

Gia Nguyệt bật cười khe khẽ... để rồi tiếng cười ấy lớn hơn, đến khi tiếng cười đó phá lệ chói tai, vượt qua lớp tường dày đang bốc cháy.

“Ha ha ha....ha ha ha”

Ngày hôm ấy, mỗi khi nhớ lại thời khắc rời khỏi đó, Lâm Khiêm luôn muốn giết chết chính mình, rõ ràng hắn cảm nhận được trong góc tối kia có gì đó, nhưng khói ngạt và bóng tối khiến hắn không thấy gì cả. Giai Hân đã muốn ngất khiến hắn vội vàng rời đi... hắn đã quay lưng đi.

Cũng ngày hôm đó, khi những người lính cứu hỏa làm nhiệm vụ và những người có mặt lúc ấy, đã không thể tin được. Một giây trước khi căn nhà sụp đổ. Một thân hình rách bươm với những vết thương, trên lưng lại đang bốc cháy, đang cố gắng lết từng chút từng chút ra khỏi hiện trường.

Họ thề rằng, chưa khi nào thấy một cảnh tượng ghê rợn đến như thế. Cái thân thể cháy đen nham nhở kia với tầng lửa rực cháy trên lưng, đang bò, đang nhích tới từng chút. Thấp thoáng thấy lớp áo bệnh nhân còn đầm máu.

Đến khi lính cứu hỏa dập tắt lửa trên lưng người đó, họ mới nhận ra đó là một cô gái.

Cô ta cười, nụ cười nở trên gương mặt không biết vì sao lại biến dạng đến ghê rợn.

Nụ cười ma quái đó lại phá lệ nghe như tiếng chuông bạc ngân lên trong khung cảnh hỗn loạn, tan thương.

“Ha ha ha....ha ha ha.....”

Thư ký Du ngã ngồi trên đất. Ai không nhận ra, chứ ông thì không. Ông lấp bắp..

“Tiểu...tiểu ...thư”

20. Chương 20

“Mọi vật vẫn như thế, ngày qua ngày, đêm nối đêm.... Nhưng chúng ta đã không còn là chính chúng ta.... hận thù.... em và anh... chính là hai con đường không nên gặp nhau.”

Lâm Gia....

Một thân hình đang dẫy dựa trên giường nệm lớn. Cánh tay không ngừng vùng vẫy như cố nắm lấy thứ gì đó. Nhưng có vẻ thứ gì đó quá xa,khiến đôi tay ấy cứ với tới như không cách nào nắm lấy được.

“A”

Giật mình thức giấc,chủ nhân của đôi tay ấy vẫn giữ nó chơi vơi trên không trung. Toàn thân run rẩy như bị sốt,không biết trong giấc mơ kia có gì,lại làm cho đôi mắt của người ấy ướt nhoà.

Ôm lấy mình,người ấy khóc,yên lặng rơi lệ,không âm thanh,chỉ có những hạt lệ như trân châu không ngừng rơi xuống.

Tích...tắt...tích...tắt...

Đồng hồ quả lắc treo trên tường vẫn đang không ngừng đếm thời gian... Tia sáng cuối chân trời đang nhuộm hồng mảnh trời xa tắp. Ngày mới sắp sang....lại là một ngày nữa...

Có tiếng gõ cửa...gấp gáp và vội vã...người trên giường không muốn để tâm,nhưng tiếng gõ cửa ấy vẫn cứ vang lên...giục dã và phiền toái.

Lau nước mắt,thu lại vẻ bi thương. Người trên giường khoác lên mặt tấm mặt nạ lạnh nhạt.

Nhìn mình trong gương...thêm một ngày....thêm hai mươi tư tiếng dối trá...vẫn mỉm cười.....vẫn lạnh nhạt nhìn mọi thứ....nhìn chính mình đang chết dần...

Có sao đâu,tim không còn,thì hãy để trí não thay thế...

Không buồn...không đau..không vui...và cả hạnh phúc.

Khoá lại...kiềm chế chúng...lấp đầy khoảng không trống rỗng kia bằng công việc...bằng dối trá...bằng tàn nhẫn...vứt chìa khoá đi...bản thân sẽ là cỗ máy.

Có làm sao...khi để bản thân thành một cỗ máy....

Mở cánh cửa,bản thân sẽ là một người khác.

Được tôn vinh.

Được sùng bái.

Được ngưỡng mộ....

Đứng trên đỉnh cao nhìn xuống mọi thứ,không phải đó là điều tất cả con người ham muốn sao...thế là đủ rồi.

Ta vẫn là ta....

Kẻ nắm trong tay quyền sinh sát của kẻ khác...ai cần quan tâm.

Trong lòng ngực kia là khoảng không trống rỗng...ai sẽ quan tâm.

Ai?

... ..

Sau khi chuyện Tố Tâm cùng Tiểu Mẫn đánh nhau cho đến kẻ tàn phế người thương tật ở trước viện của đại tiểu thư.

Một bầu không khí quý dị bao trùm lấy mọi thứ. Bọn người làm len lén nhìn nhau,không dám ngay cả thở mạnh.

(Tố Tâm với Tiểu Mẫn chính là hai cô gái oánh nhau ở chương một á nha mọi người)

Trong khuôn viên quanh nhà lớn,không ai dám đi nhanh,mọi người cẩn thận đến từng chút một,giống như sợ nếu gây ra tiếng động,một hồi bão tố sẽ đổ lên đầu họ.

Đại tiểu thư đang ngồi uống trà,dưới tán cây anh đào cổ thụ. Hình ảnh nên thơ xinh đẹp như thế,lại khiến người ta rét run khi nhìn hai thân hình tả tơi đang quỳ một bên.

Đại tiểu thư,nghe người,chuyển tư thế trên ghế dài,lập tức có người tiến lên chèn thêm sau lưng nàng cái gối làm từ lông ngỗng mềm mại.

Trong không gian tĩnh lặng,một cơn gió mùa hè nhẹ nhàng thổi lướt qua mái tóc dài đen bóng đang buông thả tự nhiên trên gối. Đại tiểu thư mỉm cười,ngón tay gõ nhẹ lên thành ghế,ánh nắng xuyên qua tán cây,giống như thêu hoa lên tóc nàng.

“Thôi,đứng lên đi,đừng làm như oan ức thấu trời thế.”

Đại tiểu thư lên tiếng,hai thân hình đang quỳ gối,lập tức run rẩy,muốn đứng lên nhưng không còn hơi sức.

Hơi hơi nghiêng đầu,mấy người đang đứng gần hốt hoảng túm hai kẻ ấy mà lùi lên,cố dựng thẳng thân người chúng. Đại tiểu thư lại ngả người lên gối dựa. Đôi mắt nhắm lại,nụ cười lại chưa từng tắt trên môi.

Mấy người đang đứng thấy lưng áo lạnh ngắt,mồ hôi tuôn ra như tắm.

Họ len lén nhìn nhau,rồi lại lắc nhẹ đầu,cổ nén tiếng thở dài vào bụng. Ai dám làm đại tiểu thư không vui vì tiếng thở dài chứ.

Dường như đã phôi đủ nắng,đại tiểu thư duỗi thẳng lưng,như một chú mèo lười. Nàng nhẹ giọng nói.

“Thôi,đi đi thôi..đã đến thế thì giữ lại làm gì.”

Vừa nghe đại tiểu thư nói thế,hai kẻ đang bị người ta túm lấy giống như không còn hơi sức nữa,ngã vật ra đất. Miệng không thốt ra được lời nào. Mấy người đứng gần ấy,vội vội vàng vàng túm họ lùi lên như cũ,không có lệnh của đại tiểu thư,họ không dám thả người a.

Nhẹ phát tay,đại tiểu thư lại mở miệng vàng.

“Đi đi,đưa cho ông Du,hôm nay nắng rất đẹp đừng làm mất hứng của ta.”

Ngay tức khắc,bốn bề nhón nháo như chạy trốn,mang hai kẻ xui xẻo và ngu ngốc ấy đi,ngay cả để họ phản kháng cũng không có.

Đại tiểu thư lại nhắm mắt,đem một miếng bánh ngọt đến bên môi. Khẽ nếm,vị ngọt mát ấy làm nàng thích thú....

“Không tồi...”

Đại tiểu thư nói khẽ,lại cắn thêm một miếng bánh nữa để nhắm nháp.

“Tiểu thư.”

Al đến,anh nghiêng người chào nàng,trong Lâm gia,chỉ anh và ông Du có quyền cất ngang nhả hứng của nàng mà không hứng chịu cơn thịnh nộ nào.

Không trả lời,đại tiểu thư chỉ nhàn nhạt đưa bánh lên môi. Động tác nàng rất đẹp,giống như một con khổng tước kiêu ngạo mà rực rỡ. Thanh ta nhưng lạnh giá,khiến người ta luôn mơ ước và khao khát. Nhưng chỉ có thể đứng nhìn mà không thể lại gần.

“Lâm thiếu đã quay về”

Al nói,có trời mới biết,mồ hôi anh đang chảy ròng,lòng anh như con nai nháy loạn. Ngoài mặt giống như không có chuyện gì,nhưng thật ra anh đang nghĩ có nên bỏ trốn hay không.

Bánh đang đưa đến bên miệng,vì câu nói của Al mà dừng lại.

Al đứng phía sau nên không rõ biểu tình của đại tiểu thư như thế nào,nhưng anh cảm nhận được.

Không khí như bị bao phủ bởi tầng tầng băng giá,khiến cho người ta khó thở và sợ hãi.

Thời gian tưởng như dừng lại ở đó mãi,Al sắp không thể chịu nổi. Thì đại tiểu thư lại lên tiếng.

Bàn tay với những ngón tay thon dài trắng nõn,đặt chiếc bánh ngọt xuống đĩa.

“Vậy sao...cũng tốt...hắn là nên trở về rồi.”

Chỉ buông ra lời nói không nóng không lạnh ấy,đại tiểu thư cho AI lui ra. Đôi mắt chưa từng mở ra...bình thản như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chỉ là,khi không ai nhìn thấy,bàn tay đặt hồ hững trên thành ghế đang run lên khe khẽ...

Là sợ...

Hay là hận.....

“Bánh ngọt,vốn không nên ăn nhiều a”

Đại tiểu thư nói,chiếc bánh ngọt mới chỉ ăn một miếng nhỏ,nằm chơ chọi trên đĩa....

Phía trên cao,nắng vẫn đang chiếu sáng rực rỡ,lại không cách nàng hâm nóng trái tim đã giá băng của nàng.

21. Chương 21

Chiếc phi cơ mang số hiệu MH720 đang trên đường từ Chicago đến thành phố A,cắt ngang nền trời nhiều mây xám xịt. Thời tiết xấu khiến chiếc phi cơ không ngừng rung lắc,làm cho nhiều người không dấu nổi lo lắng trong ánh mắt.

Bên trong phi cơ,trong khoang hạng sang dành cho doanh nhân. Chỉ có hai ghế là có người ngồi. Một trong số đó là một cô gái vô cùng xinh đẹp với dáng người khiến người ta mê mẩn.

Nàng ta ngồi gác chéo chân,khiến cái váy màu đỏ ôm sát người bị kéo lên quá nửa đùi,càng tôn lên vòng một dễ khiến người ta phạm tội. Cô ta đang đưa chân,cố tình lại như vô ý chạm vào chân người đàn ông đang ngồi bên cạnh.

“Richard,em rất cô đơn”

Mỹ nữ lên tiếng,giọng nói kiều mị,đôi mắt câu hồn,bờ môi no đủ cố tình lại gặm nhẹ vào vành tai của người bên cạnh. Rất hấp dẫn,nếu là một gã đàn ông khác,chắc đã sớm quỳ gối trước cô ta.

Chỉ là người ngồi cạnh,không thêm để tâm đến cô ta,hất nhẹ tay,người đó lạnh nhạt nói.

“Linh...cô nên biến giới hạn của mình.”

Bữa môi tỏ ra mất hứng,mỹ nữ ngồi trở lại trên ghế,cẩn nhẹ môi nói.

“Toàn lạnh lùng,chắc chắn sẽ chẳng có cô gái nào khiến cho anh dịu dàng nổi nhĩ,hử”

Câu nói vô tâm nhưng người nghe lại có ý,bàn tay đang lật những trang tài liệu dày đặc tiếng Anh thoáng ngừng lại.

Hắn thất thần...dịu dàng của hắn,đã từng chỉ dành cho người con gái đó...

... ..

Bước chân xuống khỏi phi cơ,nhiều người thở phào nhẹ nhõm,chuyến bay quá dài,quá mệt mỏi. Hắn nhìn dòng người hối hả đi về phía cửa ra,ai cũng mong sớm trở về nhà.

Nhưng còn hắn.....

“Richard,sao còn chưa đi.”

“Cô đến khách sạn trước đi,sáng mai chúng ta sẽ gặp ở công ty.”

Linh lúc lắc đầu,làm mái tóc xoăn bồng bênh như mây lay động,thu hút không ý ánh nhìn thèm thuồn của bọn đàn ông.

“Người ta muốn đi với anh cơ,vì cái gì em không thể đến nhà anh mà phải ở khách sạn chứ.”

Hắn nhúu chặt mày,lạnh lùng nói.

“Hãy thu hồi trò chơi của cô đi Linh,chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác,hi vọng tôi không phải nhắc cô điều đó.”

Linh giật mình,cô ta vội bầy ra dáng vẻ nghiêm túc trăm năm khó gặp.

“Vâng,thưa Lâm Tổng”

Không muốn đôi co cùng cô ta,hắn lạnh lùng đi về phía cửa,dáng người cao lớn,phong thái ung dung nhưng đậm chất lạnh lùng thần bí,khiến vô số cô gái phải đỏ mắt khi nhìn hắn đi ngang qua.

.....

Tài xế taxi quan sát vị khách mình chở qua gương chiếu hậu,ông ho khan vài tiếng rồi bắt chuyện cùng với vị khách của mình.

“Cậu là từ nước ngoài mới về lại đây sao?”

Hắn ngẩng đầu,cong môi cười.

“Sao anh lại cho là như vậy?”

Tài xế cười hiền hậu,ông nói.

“Tôi lái xe đã hơn ba chục năm,loại khách nào mà chưa trở qua,nhìn một cái là tôi biết ngay.”

Hắn cười,rồi nhìn ra ngoài cửa xe,hình ảnh bên ngoài như những gam màu hỗn loạn chạy quá mắt hắn.

Phải, hắn đã trở về.

Từ nơi đất khách giá lạnh.

Suốt mười năm ròng rã.

Đã có lúc hắn gần như phát điên...nhưng hắn đợi được.

Đợi cho đến lúc hắn có thể quay trở về...

Bây giờ thì...chẳng còn ai...chẳng còn thứ gì...ngăn nổi hắn.

“Gia Nguyệt”

Hắn lẩm nhẩm tên người kia,trong đôi mắt đang hờ hững của hắn,ánh lên tia lạnh lẽo và âm u.

.....

Tối nay,Lâm gia phá lệ phi thường náo nhiệt.

Có người nói là do đại tiểu thư quá tinh mịch.

Có người cho rằng là do Lâm thiếu trở về.

Lại thêm vài kẻ cho rằng,chẳng qua đây là diễn cho người ta xem. Ai lại đi chào mừng kẻ không cùng máu mủ,lại ngang nhiên nhúng tay vào tài sản kết xù của mình cơ chứ.

Nhưng,nói thì nói,ai cũng không mong muốn chính mình bỏ lỡ trò hay.

Thế nên mới nói,tối nay,Lâm gia phi thường náo nhiệt a.

Trong phòng tiệc lớn,đông đúc vào náo nhiệt. Vô số những quý bà và quý cô thanh lịch đang duyên dáng chuyện trò,hoặc cười,hoặc nói,im lặng hay ồn ào. Họ giống như vô số hoa trong vườn đang cố khoe hết sắc lẫn hương của mình.

Các quý ông trong những bộ vest mắc tiền,đang đứng hay ngồi,nâng ly chúc tụng nhau hoặc pha trò giữa đám đông,nhưng mắt lại chưa từng rời khỏi những khoảng da thịt nõn nà,do cố ý hay vô tình lộ ra của các quý cô được coi là thanh lịch.

Trong góc phòng,một đôi nam nữ ngồi tách biệt với mọi người. Nam nhân tuấn mỹ làm người ta đỏ mắt,lại rất nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài,trơn mềm của cô gái đang ngồi yên lặng trong lòng anh.

Cô gái có đôi mắt to tròn,trong sáng,làn da trắng như loại men sứ thượng hạn. Nhưng cô lại yên lặng,giống như một con búp bê được bày trong tủ kính.

“Một sao,An An”

Thiên Tường hỏi,anh nâng gương mặt vô hồn của An An lên,yêu thương hôn lên khóe môi non mềm của nàng.

An An nhú nhú mày,không nhìn hấn,chỉ nhìn chăm chăm về phía trước. Thiên Tường thở dài.

Sau khi tỉnh lại từ sáu năm trước,An An chỉ ngây ngốc như thế,không khóc không cười...như con búp bê sứ...

Đột nhiên có tiếng ồn ào,Thiên Tường nhú mày,liếc mắt nhìn ra phía cửa.

Mọi người đang hào hứng trông ngóng nhân vật chính đêm nay,sắp không đợi được. Thì từ bên ngoài tiến vào,một người đàn ông cao lớn,lạnh lùng,thâm trầm.

Đôi mắt anh ta liếc về phía mọi người đang đứng,cong khóe môi ngạo mạn. Hấn cười,nhàn nhả dứt một tay vào túi quần đi vào phòng tiệc lớn.

Không sai,chính hấn....Lâm Khiêm đã quay trở lại.

... ..

Hấn đứng đó,giữa đám người,nhưng lại nổi bật lên như một ông hoàng. Hấn cao lớn mạnh mẽ...và cũng là..lạnh giá hơn năm xưa.

Tất cả thay đổi,hấn cũng thay đổi....

“Lâu rồi không gặp,Lâm Khiêm.”

Khi mọi người còn đang ngơ ngẩn và si dại nhìn hấn,Thiên Tường đã đưa An An đến chào hỏi. Đôi mắt lạnh lùng thoáng mềm mại,hấn cười,bắt tay với Thiên Tường.

“Lâu không gặp,cô ấy thế nào rồi.”

Thiên Tường nhếch môi,vuốt mái tóc An An.

“Cũng thế thôi,nhưng may là cô ấy đã tỉnh lại...không phải sao?”

Lâm Khiêm,cười,đôi mắt lại âm u.

Đúng,đó là may mắn của Thiên Tường...còn hấn..hấn có thể may mắn như thế sao.?

Hấn nhìn xung quanh,nhưng những người hấn thấy,không phải là Hấn cười u ám.

Thiên Tường đỡ An An ngồi xuống,lạnh nhạt nói mà không nhìn hấn.

“Cô ấy ở trên lầu. Đến đó đi.”

Lâm Khiêm nắm chặt tay,hấn nhàn nhạt nhìn Thiên Tường chăm lo cho An An như thể đã làm ngàn vạn lần...thời gian quả thật khiến mọi thứ thay đổi đến đáng sợ.

Trong cái nhìn soi mói và vô số lời xì xầm,hấn đi lên lầu,mỗi một bước,tim hấn lại đập nhanh một nhịp.

Thật lạ,những ngày tháng ở bên kia,đối mặt với sống chết,cũng không khiến hấn liếc nhìn. Vậy mà...nắm chặt tay,hấn lạnh lùng ổn định lại trái tim của hấn. Lớp sương giá lại phủ đầy quanh hấn,như một bức tường vô hình.Bảo hộ hấn,không để cho trái tim ngổn ngang vết sẹo lại hứng chịu thêm bi thương.

Đẩy cánh cửa ra,hấn khó hiểu nhìn bóng tối của căn phòng. Trong phòng yên lặng giống như không có người.

Nhíu mày,hắn định rời đi,thì nghe giọng nói vang lên,làm rung động tận tâm hồn vốn khô cằn buốt giá của hắn.

“Chào mừng trở về Lâm gia,Lâm Khiêm thiếu gia.”

Đèn bật lên,ánh sáng phát tán ra xung quanh,hắn nheo mắt làm quen với ánh sáng. Đến khi nhìn rõ người trước mắt,hắn nhận ra...mình chưa khi nào quên....

Gia Nguyệt đứng giữa phòng,xinh đẹp trong bộ váy dài màu trắng tinh khiết. Kiểu dáng mang hơi hướng giống sườn xám ngày xưa càng làm tôn lên dáng người mảnh mai của nàng.

Nàng đứng đó,nở nụ cười với hắn,nụ cười rực rỡ đến chói mắt.

Phải...nàng đang cười với hắn.

Mà hắn,chỉ có thể ngu ngốc mà tham lam ngắm nhìn nàng.

Hắn si ngốc nhìn nàng. Nàng vẫn đẹp như trước,nhưng không có vẻ thanh cao và diễm lệ như công chúa của hắn.

Nó ngọt ngào....đến làm người ta hoa mắt.

Có lẽ nụ cười của nàng quá đẹp khiến hắn có chút thất thần,mà nàng thì vẫn yên lặng đợi hắn.

Hắn thu lại tầm mắt,bàn tay đang nắm chặt cũng buông lỏng,hắn cười. Nụ cười không lên đến tầm mắt đang nhìn nàng.

“Lâu quá không gặp...đại tiểu thư”

Hắn nhìn chằm chằm nàng,hi vọng nhìn thấy chút gì đó khác biệt trong nụ cười hoàn hảo kia,nhưng hắn thất vọng. Nàng chỉ nghiêng nhẹ đầu,giống như chào đáp lại hắn. Nàng nhấn nút trên điện thoại,lập tức có tiếng trả lời vang lên.

“Vâng,đại tiểu thư.”

“Nói với Al,tối nay tôi không xuống dưới. Mang cho tôi bánh ngọt và sữa nhé.”

Giọng nói đáp trả lại lời nàng,rồi im lặng. Không khí trong phòng như bị thu hẹp lại,khiến người ta có chút khó thở.

“Đừng đứng đó nữa,mời ngồi,Lâm thiếu.”

Nàng nói,cánh tay đeo găng vung lên,còn nàng lại nhàn nhã ngồi trở lại ghế bành xoay êm ái.

Nàng ngồi gác chéo chân,trong chiếc váy dài qua gót chân màu trắng,nhìn nàng như một vị nữ hoàng trên ngôi cao. Hắn cười u ám.

Lâm thiếu...danh xưng này mới mới làm sao.

Hắn ngồi xuống,đối diện với nàng,nhìn nàng nâng ly vang đỏ lên, động tác tao nhã thành thực đến mê người. Đôi môi non mềm của nàng chạm khẽ vào miệng li,vẫn giữa nụ cười nhàn nhạt trên môi.

Hắn không khỏi nắm tay lại,bàn tay hơi run làm lộ sự nôn nóng trong lòng hắn hiện tại. Hắn đã nghĩ nàng hẳn là sẽ không nhẹ nhàng đối diện với hắn như thế này,hắn đã nghĩ nàng sẽ làm nhiều hơn thế để trả đũa hắn nhục nhã hắn,thậm trí có thể đòi lại những vết thương năm xưa nàng hứng chịu.

Chứ không giống như thế này.

Nàng chào đón hắn,cười với hắn.

Nhưng lại xa lạ giống như giữa nàng và hắn không có chuyện gì.

Chỉ là những con người xa lạ nhìn thấy nhau....

Hắn không thích điều này,hắn không cần....

“Đừng cười như thế...cô...không hợp với kiểu cười ngọt ngào này.”

Nàng dừng động tác uống rượu, nghiêng đầu nhìn hắn, giống như hứng thú lại giống như trào phúng hắn. Nàng nói, giọng nói nhẹ nhàng lại lạnh nhạt. Tựa như muốn người ta đứng ngoài bức tường phân cách do nàng dựng lên.

”Sao vậy, Lâm thiếu không hài lòng về tôi sao?”

Hắn là ngoài kia, vô số người muốn nghe câu này của Lâm thiếu đấy.”

Hắn cong khoe môi, lưỡi biếng duỗi thắt lưng, những ngón tay thon dài gõ nhẹ nhàng theo một giai điệu trên mặt bàn làm từ gỗ sồi đắt tiền.

“Họ thì có liên quan gì đến tôi đây...nhưng đại tiểu thư thì có vẻ rất quan tâm đến họ đấy.”

Nàng hạ mi, không nhìn hắn, chỉ nhìn ly rượu vang đỏ đang đưa trong tay.

”Họ...chỉ là muốn xem trò hay...Lâm thiếu tội gì chấp nhất.

Nếu Lâm thiếu đã không muốn, hay là tôi đuổi bọn họ đi...thế nào?”

Giọng điệu tựa hồ như muốn dỗ dành đứa trẻ không chịu lớn, khiến hắn nhú mày, nhưng rất nhanh hắn lại bật cười. Nghiêng về phía nàng.

Mặt hai người tựa hồ như chạm vào nhau, hắn cảm nhận hơi thở như lan của nàng đang phả lên mặt hắn.

Nàng không tránh né hắn, thậm trí còn nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, hắn cười, nhưng nụ cười còn chưa lên tới mắt.

“Họ muốn xem trò hay...còn Đại tiểu thư...cô muốn nhìn thấy cái gì đây?”

Nàng và hắn, hai đôi mắt nhìn xoáy vào nhau. Hai gương mặt gần như sắp chạm tới, vậy mà tựa hồ lại cách xa nhau cả vòng trái đất.

Khuôn mặt này, hơi thở này...đã từng thuộc về hắn, không ngừng tìm đến hắn vào mỗi đêm cô đơn. Ngay cả khi đứng trước sông chết ở nơi đất khách, hắn lại chỉ nhớ đến nét cười nơi khoe môi này.

Môi nàng...có còn ngọt ngào như xưa?

Bàn tay hắn chạm vào má nàng, có chút lạnh, ngón cái xoa nhẹ gò má gầy gò. Da nàng rất mịn, tựa như làn da em bé. Môi nàng rất đẹp, đỏ ửng tự nhiên, sạch sẽ và tinh khiết.

“Lâm thiếu đây là định hôn tôi sao?”

Nàng nhàn nhạt nói, đôi mắt nhìn thẳng hắn, nụ cười vẫn hoàn hảo, nhưng chỉ có nàng biết.

Mỗi một tế bào trên người đang kêu gào rên siết.

Hắn nhìn nàng...bất chợt phá lên cười lớn.... cười đến run cả người.

Nàng nheo mắt nhìn hắn, trên gò má như còn lưu lại cảm giác khi hắn chạm vào.

“Rất tự tin, đại tiểu thư, nhưng cô và tôi đều hiểu rõ mà...không phải sao?”

Nàng im lặng, gương mặt hơi cúi khiến hắn nhìn không thấu được nàng. Hắn vung tay lên nhàn nhạt nói.

“Đi thôi...đã muốn chào đón tôi thì hắn là đại tiểu thư phải đích thân ra tận rồi, không phải sao.”

Nàng nhìn hắn, rồi lại nhìn bàn tay đang đưa ra trước mặt nàng. Môi hơi mỉm cười....

“Phải...tôi và Lâm thiếu đều hiểu rất rõ.”

Nàng nói, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn, để hắn kéo nàng đứng lên, đưa nàng xuống bữa tiệc bên dưới.

Al bê khay bánh định vào phòng, bất gặp cảnh này khiến hắn đứng sững lại như trời trồng....

22. Chương 22

Trụ sở chính của Tập đoàn tài chính Lâm gia, nằm ở khu đất đắt địa nhất của thành phố A.

Bất kỳ ai đi ngang qua nơi tắt đèn tắt vàng này đều không khỏi trầm trồ về sự xa hoa cũng như lớn mạnh của Tập đoàn này.

Những năm qua, sau khủng hoảng kinh tế thế giới, không ít tập đoàn rơi vào tình thế khốn đốn, không kể đến mấy công ty vừa và nhỏ.

Nhưng Lâm gia, với cái nhìn đi trước người khác không chỉ một bước, đã đem đến lợi ích khổng lồ, và kéo theo đó chính là quyền lực ảnh hưởng đến tài chính to lớn, không chỉ ở Châu Á, mà họ còn bắt đầu vươn tay ra cả thế giới.

Điều khiến cho người ta không khỏi càng thêm đổ mắt, chính là cổ tình, người điều hành cái gia tài kết xù kia lại là một cô gái trẻ.

Đã trẻ thì thôi đi, người ta lại đẹp và có tài.

Khiến cho không ít các vị phu nhân đáng kính càng trông đứng trông ngồi, hi vọng rước người ta vào cửa. Chỉ là, người ta cổ tình lại cứ yên lặng ở trong Lâm viên. Cửa lớn không ra, cửa nhỏ không đến... Đây là sao a....

Muốn các bà tức mà chết sao, gửi thiệp mời người ta cố ý lấy lý do bệnh không đến. Ngày lễ tết các bà đến thăm lại không gặp mặt. Vì ai kia bệnh tật quán thân, phải đi nghỉ dưỡng a..... này thì cũng thôi đi, cổ tình ở đâu lại nhảy ra anh trai không cùng huyết thống.

Trai chưa vợ, gái cũng chưa chồng.... lần này thì hay rồi....

Cố gắng bao nhiêu lâu, nay khi không lại có kẻ chen ngang, hỏi các bà sao có thể nuốt trôi cục tức này đây.

Thế là tiếng xì xào bàn tán càng vang lên dữ dội hơn. Hận không thể đục lên trên người hán vài chục lỗ. Để xem hán làm sao đi quyến rũ người ta đây.

Hán nghe hết, cũng hiểu hết, nhưng hán cần gì để tâm đến. Người vẫn còn đang bên cạnh hán không phải sao.

Người nàng đang khoát tay, chính là hán....

Hán cùng nàng đi xuống bên dưới, nơi bữa tiệc chào đón hán đang diễn ra ở hồi gây cần nhất. Khi hán và nàng vừa xuất hiện, vô số ánh mắt đã bay đến trên người họ, sở sàng, không cần che dấu ý muốn xem trò hay.

Nàng nhàn nhạt gật nhẹ đầu chào. Chiếc váy dài trắng lả lướt theo mỗi chuyển động của nàng.

Không giống như những quý cô thanh lịch khác, nàng mặc trên người chính là chiếc váy đơn thuần, kín cổng cao tường đến khó tả. Không hề lộ một chút da thịt nào, kể cả là bàn tay. Nhưng gương mặt tinh xảo, và mái tóc dài tùy ý thả đến tận eo thon, khiến người ta cảm thấy nàng thanh cao và cũng yêu kiều đến kì lạ.

Nàng cười, nói chuyện hay nhẵn mảy, đều khiến vô số trái tim nam nhân rung lên, hận không thể nhào đến bên nàng.

Thiên tường liếc mắt nhìn hai kẻ đang diễn trò đến quên trời quên đất kia, mũi khê hừ khinh thường. Kể từ thời điểm không có An An ở bên, ngay cả kịch, anh cũng lười diễn.

Nàng nhìn thấy Thiên Tường và An An đang ngồi tách biệt, vội nói chuyện qua loa với người ta vài lời, rồi không để ý đến hán, mà chỉ chú ý đi đến bên An An.

An An đang cúi đầu nhìn trân trối vào mấy ngón tay của mình, nhu thuận dựa vào lòng Thiên Tường.

Nàng chỉ gật đầu chào Thiên Tường, rồi lại ngồi xổm xuống, nâng gương mặt An An lên, để cô chú ý đến mình.

Đang chơi vui vẻ, An An bị cắt ngang, cũng không phản ứng, chỉ ngây ngốc nhìn gương mặt đang không ngừng phóng đại phía trước. Đến khi cặp mắt trong veo kia tìm được tiêu cự hợp lý, và nhận ra là ai. Đôi mắt ấy sáng bừng lên, môi cũng khẽ nhếch. Cho dù rất nhỏ thôi, nhưng cũng khiến nàng hài lòng đến bật cười.

“Chào An An. Hôm nay thế nào?”

An An không trả lời, chỉ vươn tay chạm nhẹ vào má nàng, và giữ nguyên như thế. Nhìn động tác thì thấy đơn giản, nhưng nàng phải mất rất lâu để An An làm quen và nhớ đến nàng.

Nàng nhớ, ngày đó...nàng được người ta đẩy vào phòng cấp cứu, cũng là lúc nàng nhìn thấy An An được đẩy từ phòng đó ra....Hai người lướt qua nhau....chỉ là thân phận lại trái ngược.

Ben cạnh An An khi ấy có Thiên Tường...có ba..mẹ...ông nội yêu thương...

Còn nàng....chỉ có chú Du....

Nàng bật cười....may mà còn có người ký tên vào ô thân nhân trên đơn đồng ý phẫu thuật cho nàng, không phải sao....

Sau đó thật lâu, nàng vẫn gặp An An, họ nằm cách nhau một bức tường...Nàng có thể nghe loáng thoáng tiếng trò chuyện nho nhỏ khi Thiên Tường hoặc người nhà của cô bé khi đi ngang qua phòng bệnh của nàng.

Nhưng An An không biết, cô ấy ngủ...rất lâu...rất lâu...lâu đến mức nàng nghĩ, nếu mình cũng ngủ lâu như thế thì tốt biết mấy.

Thật trái ngược...những cũng rất hợp lý...

... ..

Hắn muốn đi đến cạnh nàng, nhưng bị quá nhiều quý cô vây lấy...đã không chạm đến đại tiểu thư được, thì ra tay với vị Lâm thiếu mới về này cũng không sai đi....

Ai mà chẳng được, chỉ cần bước chân vào Lâm viên, tất sẽ có đồ tốt để ăn thôi.

Hắn không khỏi tức giận, những kẻ này khi hắn vừa bước vào liền nhìn hắn đầy khinh miệt, giờ lại vây lấy hắn để bầu vùi....muốn được leo cao trong mối quan hệ với Lâm gia. Bọn họ là coi hắn như kẻ ngốc sao.

Nhưng hắn cũng không tỏ thái độ, dù sao, hắn vừa về, tốt nhất vẫn là nên cho nàng không gian để thích ứng, không phải sao....

Hắn nhìn nàng ngồi xuống nói chuyện với An An, nhìn nàng dịu dàng thay cô ta vén tóc, lại nhìn nàng trò chuyện vui vui vẻ vẻ với Thiên Tường...

Nghĩ đến khiến hắn có chút tức giận, bàn tay hắn vô thức siết chặt lại...

Từ khi nào nàng có thể cười cười nói nói như thế với tên đàn ông khác hả.

Trước đây không phải nàng ghét cay ghét đắng, cho là nhảm chán việc cười nói với bọn đàn ông sao hả....

“Lâm...Lâm thiếu....”

Có lẽ vì đột nhiên sất mặt hắn tối sầm lại, khiến không ít người sợ hãi.

Hắn thu hồi sất mặt, mỉm cười nhàn nhạt với quý cô đang đứng trước mặt hắn. Làm cô ta hận không thể nhào vào lòng hắn mà tỏ ra yêu thương nhưng nhớ.

“Lâm thiếu, ngài là...từ nước ngoài về sao?”

Thanh âm của cô gái cực nhỏ, đáng vẻ nhu mì mềm mại này quả thật chọc người ta yêu thương. Hắn cười gật nhẹ đầu, giống như khuyến khích nàng tiếp tục. Cô gái nhỏ mặt đỏ bừng, gom hết dũng khí nói.

“Em là Cẩm Cẩm. Anh có thể gọi em là Tiểu Cẩm a”

“Được”

Hắn chỉ nói một từ, nhưng lại khiến cô gái không ngừng rung động, đôi mắt hắn nhìn chăm chú vào nàng, sâu như thế cũng là cuốn hút đến như thế.

“Cứ để như thế?”

Thiên Tường nhàn nhạt liếc mắt với nàng, anh chán ghét nhìn An An chủ động ôm cổ nàng. Anh ngang ngược ôm An An trở về bên mình, để cô ngạc nhiên ôm lấy cổ anh, gương mặt nhỏ bé vui vào lòng anh, nhưng vẫn len lén nhìn nàng.

Nàng bật cười một tiếng nhỏ, bao nhiêu năm, nàng đã nhìn đủ hủ dấm chua của Thiên Tường, nàng đứng lên, vẫy phục vụ mang đến ình một ly vang đỏ.

Từ ngày đó, nàng chỉ uống vang đỏ... thứ chất lỏng ngọt ngào nhưng cũng cay đắng như.... máu chính mình vậy.

“Có sao a...hôm nay, anh ta chính là linh hồn của buổi tiệc mà....”

Thiên Tường khinh thường, anh nói.

“Không ảnh hưởng đến An An là được”

Nàng cười nhạt, thật ghen tị với cô công chúa nhỏ Thẩm An An....

Thật sự ghen tị.

Bình thường, tất cả nhân viên của Lâm thị đều sẽ có mặt tại nơi làm việc của mình vào lúc chín giờ sáng. Nhưng riêng hôm nay, thì mới sáng sớm, đã không ít các cô nhân viên xinh đẹp và tràn đầy năng lượng đứng lấp ló gần cổng vào công ty.

Chẳng ai muốn rời khỏi giường sớm trong một ngày mưa dầm lạnh buốt như thế này. Nhưng biết sao được, hôm nay là một ngày quan trọng nha.

Ngay cả cái giá lạnh và ẩm ướt của ngày mưa dầm cũng không thể ngăn cản các nàng, diện lên người những bộ váy sắc sỡ và quyến rũ. Ai bảo hôm nay người các nàng chào đón lại là Lâm tổng nổi tiếng, đẹp trai và tài năng từ Mỹ trở về chứ.

Không ăn mặc thật xinh đẹp, sao có thể lọt vào mắt xanh của vương lão ngũ chỉ có một mà không có hai Lâm thiếu đây.

Cơ hội bay lên cao làm phượng hoàng, chỉ có thể gặp mà không thể cầu. Nên không ai dại gì mà không đi tranh thủ.

Cho nên mưa dầm thì mặc mưa dầm, gió lạnh thì kệ gió lạnh. Tất cả đều phải chịu thua sự quyết tâm của chị em phụ nữ đang hùng hực cháy nha.

Nhưng đến khi hai chân của các nàng đã muốn run lên vì đứng trong gió lạnh, người mà các nàng trông ngóng vẫn chưa thấy xuất hiện...

Tiếng xì xào bàn tán bắt đầu vang lên...có người còn tỏ ra nghi ngờ về sự xuất hiện của Lâm thiếu.

Trong lúc đó, một người đứng trên tầng cao nhất của toà trụ sở, nhìn lơ đãng ra cửa sổ sát đất. Trong đôi con ngươi trong veo, phản chiếu tầng tầng vô số giọt nước đánh vào cửa kính.

Trên bàn làm việc phía sau, tập tài liệu được mở sẵn, bên cạnh có một ly vang đỏ đang uống dở.

“Sáng sớm đừng uống thứ này.”

Giọng nói trầm ấm vang lên, trên vai cảm nhận ấm áp từ chiếc áo khoác nam tính, nàng không quay lại, chỉ thuận theo tự nhiên, tựa người vào lòng ngực của người đang đứng phía sau.

“Chỉ là một chút thôi mà, em cũng không uống nhiều.”

Hoàng Phong ôm lấy nàng, vòng tay anh rất rộng, ôm thân hình mảnh mai của nàng, càng làm nàng trở nên gầy yếu.

Anh cũng nhìn mưa rơi bên ngoài cửa sổ, tâm trạng có chút nặng nề.

Người kia đã quay lại...bao nhiêu năm như thế...vẫn chưa từ bỏ ý định.

Nhưng người con gái này, anh không buông tay, người kia không có năng lực bảo hộ, vậy thì để cho anh đi. Anh sẽ bảo hộ và yêu thương nàng nhiều hơn hẳn. Đem trái tim trống rỗng kia lấp đầy.

“Em không thể, Hoàng Phong.”

Giống như biết suy nghĩ của anh, nàng nhàn nhạt đáp. Thôi không tựa vào vai anh nữa, không cho anh hi vọng nữa...tàn nhẫn lúc này sẽ là nhân từ dành cho anh...

Anh là người tốt...mà nàng chỉ luôn là người cô độc...

Anh đau đớn, buông thả cánh tay đang ôm nàng. Anh chưa từng nghĩ ép buộc nàng, nhiều năm như thế, cho dù anh cố gắng bao nhiêu, thì khoảng không khi vẫn cứ trống rỗng.

Nàng nói nàng không thể không ác độc đối với anh, vì nàng hi vọng anh hạnh phúc. Nhưng nàng không bao giờ biết hạnh phúc của anh chỉ có thể do nàng ban tặng.

Bên dưới...một điểm nhỏ màu đen cứ thế từ từ xuất hiện trong màn mưa. Trên bàn, điện thoại reo lên.

Nàng nhắc máy, lắng nghe thư ký báo cáo...nàng cười.

“Người cũng đã đến rồi, đi họp thôi anh. Hôm nay mưa dầm...em muốn về ngủ sớm một chút.”

Anh không nói, đôi môi mím chặt. Nàng không miễn cưỡng, lặng lẽ xoay người rời khỏi phòng.

Bên ngoài, thư ký Du đang đợi. Bây giờ ông đã là quản lý cấp cao của tập đoàn, nhưng ông vẫn lựa chọn ở bên cạnh đại tiểu thư.

Ông nhìn nàng trưởng thành, nhìn nàng leo lái cả tập đoàn...nhìn nàng càng lúc cười càng nhiều. Nhưng nếu có thể, ông chỉ mong nàng dừng cười ngọt ngào đến tận lương tâm như thế nữa.

Việc ông làm năm xưa, khiến ông hối hận thật sâu, nhưng nàng chưa từng hận ông, cũng không trách ông.

Nàng nói, Lâm gia nợ, nàng sẽ trả...

Nhưng ai...sẽ trả nợ cho nàng đây.

“Thư ký Du...chú lại thất thần rồi”

Nàng đứng cách ông hai bước chân, cười nhàn nhạt.

Trên thân, vẫn luôn là váy áo màu trắng kính bụng. Ông âm thầm thở dài tiếc nuối.

“Đi thôi chú Du, hôm nay chúng ta hãy kết thúc sớm một chút đi, mưa dầm thế này, chân chú có đau hay không.”

Ông Du lắc đầu, đi sau nàng một chút, ông từ tốn nói.

“Có tuổi rồi, đau đớn chút chút là bình thường thôi thưa đại tiểu thư.”

“Chú nói má Hai, nấu chút đồ bổ đi, cháu thấy chú dạo này gầy đi rồi. Tuổi chú lớn mà cháu cứ luôn phiền chú.”

“Việc tôi thôi, đại tiểu thư.”

Hai người cứ câu được câu không cho đến cửa phòng họp lớn. Một đám đông cũng đang kéo nhau đi từ cửa vào. Nàng ngẩn đầu, nhìn người đang đi trước.

Trong bộ vest đen được cắt may khéo léo ôm sát dáng người cao lớn. Bước đi vững chãi cùng cái nhìn thâm trầm càng làm người ta muốn chìm đắm trong đó.

Nàng nhìn, mỉm cười, đợi hẳn đến gần hơn. Nàng lên tiếng.

“Chào mừng, Lâm tổng.”

Cả sảnh đường yên lặng, người người nhìn chằm chằm về phía hai vị lãnh đạo cấp cao của tập đoàn. Ai cũng không muốn bỏ lỡ giờ khắc lịch sử này.

Hắn công môi, không lên tiếng. Cũng không đáp lại bàn tay đưa ra của nàng.

Đại tiểu thư không giận, chỉ rút tay lại. Nụ cười hoàn mỹ vẫn ở trên môi.

Cho dù cố nén lại, nhưng rất nhiều nhân viên ném cho nhau cái nhìn phức tạp. Lời xì xào cũng bắt đầu vang lên.

Linh nhìn hai người đang cười nhưng dấu đao thương kiếm khí. Nàng nuốt nuốt nước miếng. Không biết lần này theo chân hắn về đây là đúng hay sai đây.

Nàng dẫn đầu mọi người đi vào phòng họp lớn. Khi nàng vừa ngồi vào ghế chủ tọa, hắn mới nhàn nhạt lên tiếng.

“Cuộc họp này là do Lâm Khiêm tôi hay đại tiểu thư làm chủ đây.”

Câu nói của hắn tựa như quả bom ném vào không khí đang đè nén trong phòng. Các chủ quản nhìn nhau, họ làm việc cho Lâm thị hơn nửa đời người rồi, nên cũng không giống như nhân viên khác. Họ chỉ nhìn nhau, rồi im lặng đợi quyết định của đại tiểu thư.

Đôi mắt trong veo của nàng nhìn hắn, không có tức giận, không cảm xúc... Chỉ bình lặng như một đầm nước.

“Để cho Lâm tổng đi...mời...”

Mọi người trong phòng kinh ngạc nhìn đại tiểu thư đứng lên khỏi ghế, vươn tay thoải mái nhường cho hắn. Ngay tức khắc, một nhân viên đem ghế đến cho nàng. Nàng cười nhàn nhạt nói với tất cả mọi người.

“Mọi người ngồi đi, chúng ta nên bắt đầu sớm chút. Hôm nay mưa dầm.”

Các chủ quản ngồi vào ghế của mình, họ đã quen với việc, đại tiểu thư luôn về sớm mỗi khi mưa dầm.

Hắn nhíu mày, nàng nhường cho hắn, đơn giản và nhẹ nhàng như thể không quan tâm gì đến. Hắn không hài lòng, hắn ghét thái độ này của nàng.

Nàng muốn về sớm sao....không có sự đồng ý của hắn, nàng có thể sao....đừng mơ...

... ..

Cả tập đoàn Lâm gia, sáng nay rơi vào tình trạng trì trệ chưa từng có. Vô số nhân viên nơm nớp lo lắng liếc mắt về phía phòng họp lớn.

Đã họp cả buổi sáng, tính hình này hình như vị sếp mới còn có ý họp cả ngày.

Chưa có khi nào cuộc họp kéo dài như thế vào ngày mưa dầm, ai cũng biết trong những ngày thời tiết xấu, đại tiểu thư chỉ ở công ty vào buổi sáng. Vậy mà hôm nay, lại kéo dài qua bữa trưa rồi còn không kết thúc.

Trong phòng họp không khí còn dần co nặng nề hơn thế, các chủ quản nhíu mày lo lắng nhìn đại tiểu thư.

Nhưng nàng vẫn cười, ngồi yên lặng nhìn hắn chủ trì cuộc họp. Nhưng thực ra tâm hồn nàng đã bay qua những bức tường dày lạnh lẽo. Bàn tay đeo găng đặt hờ lên bụng, nếu chú ý sẽ thấy nó đang run run.

Hắn bối mớ, cố ý giằng co kéo dài cuộc họp đến tận bây giờ, hắn muốn nhìn thấy nàng bực tức, muốn xé rách nụ cười đáng chết kia của nàng.

Nhưng thật ra hắn chỉ muốn nàng nói với hắn...giống như trước kia..

Chủ quản phòng sales đang công bố doanh thu dự kiến cho quý tới, đột nhiên cánh cửa phòng họp bị người ta mở ra.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía cửa, nhìn Hoàng Phong mang nét mặt giận dữ và lo lắng.

Nàng nhìn thấy Hoàng Phong đi vào, thở nhẹ, bàn tay đặt trên bụng run càng mãnh liệt. Một lớp mồ hôi mỏng lấm tấm trên trán nàng.

Không nói không rằng, Hoàng Phong đi thẳng về phía nàng, anh khom người bế nàng lên định rời đi.

Lâm Khiêm giận tái mặt, hắn nghiến răng, nói gần như gầm lên.

“Đây là phòng họp, người không liên quan có thể tự tiện vào hay sao.”

Hoàng Phong trước giờ luôn được giáo dục tốt, anh chưa từng tùy tiện nổi giận với bất kì ai, nhưng lần này anh thật sự giận, Anh lạnh lùng nói.

“Tránh ra.”

“Để cô ấy xuống, người tránh ra hẳn là anh.”

“Tôi nói tránh ra.”

“Đặt cô ấy xuống.”

Hai người đàn ông không ngừng gầm thét, không quan tâm đến cái nhìn của tất cả chủ quản và nhân viên trong phòng họp.

Nàng nhắm đôi mắt đang mờ dần, gương mặt càng tái nhợt.

“Chú Du.”

“Vâng”

Ông Du lên tiếng, đi đến cạnh nàng chờ nàng phân phó.

“Tan họp”

Nàng nói, giọng nói có chút run rẩy khó kìm lại được. Lâm Khiêm căm tức nhìn nàng, nhưng đến khi nhìn gương mặt tái nhợt của nàng, hẳn hoảng hốt.

“Cô ấy làm sao...”

Không đợi hẳn nói hết câu, Hoàng Phong đã bế nàng vượt qua hẳn.

Mà hẳn...chỉ có thể trơ mắt nhìn....

“Lâm Khiêm...cậu làm tôi thất vọng rồi.”

Ông Du nói, rồi quay lưng lại với hẳn, yêu cầu mọi người giải tán.

Phòng họp rất nhanh rơi vào yên lặng, chỉ còn lại hẳn và Linh.

Hắn bồn chồn...nhìn chiếc ghế trống nàng vừa ngồi...

Nàng bị bệnh sao...như thế nào...hắn không biết...hắn không biết gì cả.

23. Chương 23

“Đau đến tận cùng là cảm giác như thế nào. Có phải đó là cảm giác nhìn em tuột khỏi vòng tay anh để lao vào lòng kẻ khác...Nếu đó chính là đau đớn, vậy thì anh chấp nhận....Bởi vì anh yêu em”

Hắn đứng trước cửa phòng rất lâu rồi, nhưng chưa từng có ý định tiến vào. Nàng bị đau, hay đang bệnh, có nguy hiểm hay không, có nghiêm trọng hay không.

Vô số câu hỏi đảo xoay trong đầu hẳn, dầy vò hẳn...

Nàng luôn cao ngạo cho dù đau đớn cũng sẽ tự mình đi bệnh viện. Trong quá khứ, khi nàng sốt cao đến mức sắp ngất, nàng vẫn cười mà dự một cuộc họp quan trọng của công ty.

Vậy mà, nàng để hẳn ôm đi. Thậm trí còn tuyên bố tan họp...Nàng dựa vào người đàn ông khác...vượt qua hẳn mà không hề do dự. Nàng không hề nhìn hẳn.

(Đang đau muốn chết mà anh cứ bảo chị nhìn thì nhìn thế quái nào dc nhỉ?)

Đại tiểu thư nằm yên tĩnh trên giường, mái tóc đen dài phủ lên trên gối. Nhìn nàng giống như một con búp bê sứ xinh đẹp, nhưng cũng rất dễ tan nát.

Anh không khỏi cười khổ, anh biết nàng đang chịu đựng, chưa khi nào ở trước mặt anh nàng tỏ ra yếu ớt. Cho dù là dối trá hay thật tâm đi chăng nữa, nàng vẫn cố gắng chịu đựng một mình.

“Anh biết em cố ý,hãy nói cho anh biết vì sao đi.”

Hoàng Phong nắm lấy bàn tay đang đặt hờ trên bụng của nàng,nắm thật chặt,có chút làm nàng đau.

Nhưng nàng không mở mắt,cũng không rút tay về,đau đớn này có là gì chứ.

“Hãy mặc em...Hoàng Phong.”

“Anh không thể.”

“Anh phải làm được...”

Đến phút cuối nàng vẫn không nhìn anh lấy một lần,chỉ lặng lẽ nằm đó,giống như chờ đợi một điều gì.

Anh biết người nàng đợi không phải anh,nhưng còn anh thì sao. Anh thua kém gì ở hần,hần đem cho nàng đau khổ cùng tổn thương,nhưng nàng vẫn hướng về hần.

“Vì sao vẫn không phải là anh”

Hoàng Phong thống khổ nói,anh gục đầu lên tay nàng...yếu ớt và đau khổ đến thế.

Nàng mở mắt,nhìn mái đầu đang run rẩy trên tay mình. Nàng nói,ánh mắt thản nhiên,không cảm xúc.

“Anh rất tốt...chỉ là không đúng lúc...không đúng nơi...và không đúng người sẽ yêu anh.”

Hoàng Phong ngẩn đầu...nàng không nhìn anh...đôi mắt nhìn ra phía ngoài khung cửa sổ,xa xăm và cô đơn đến lạ kì.

Rõ ràng anh đang ở đây,hần ở ngoài kia...nhưng đã không giống như quá khứ...trong mắt nàng không còn ai...không còn bất cứ điều gì.

... ..

Trong một bệnh viện nằm hẻo lánh trong vùng núi ở thị trấn phía Tây. Nơi này quanh năm ít người lui tới vì địa hình hiểm trở,và cũng vì đây là bệnh viện dành cho người mắc bệnh tâm thần.

Những mái nhà ngói đã ố cũ mèm,xen lẫn với màu xanh tươi tốt của những gốc cây đại thụ. Khuôn viên bệnh viện rộng lớn,được bao quanh là những bức tường cao cùng kẽm gai rào chắc chắn.

Nằm tách biệt với khu chữa bệnh chính,là một dãy nhà càng thêm cũ nát và u tối. Được bao quanh là hai tầng tường dày và kẽm gai nhọn.Luôn luôn có những người lính cầm vũ trang đứng gác ở những chòi cao.

Họ sợ hãi bởi vì,chỉ cần một trong số những bệnh nhân ở đây trốn thoát...sẽ có rất nhiều người chết,bởi chúng là những kẻ tội phạm mắc bệnh tâm thần nghiêm trọng.

Những kẻ cực kỳ nguy hiểm.

Trên tầng cao nhất,trong phòng bệnh,phá lệ sạch sẽ và tươm tất,một bóng dáng mảnh mai ngồi cong chân trên bệ cửa sổ,nhìn qua khung cửa sắt được đóng chắc chắn. Bàn tay nhịp nhịp lên thành cửa những giai điệu nhẹ nhàng.

“Số 5890,đến giờ tiêm.”

Tiếng nói lạnh tanh không cảm xúc vang lên,cánh cửa bằng khung kim loại vững chãi được mở ra. Một nữ y tá có thân hình mập mạp và cao lớn,nhưng lại mang vẻ mặt hung ác dị thường.

Nếu cô ta không mặc áo blouse trắng,người ta dễ nhầm cô ta cũng là tội phạm mắc bệnh đang giam giữ ở đây.

“Chị Huệ Tâm,ai làm chị bức tức vậy,còn không có gọi tên của em.”

Cô gái kia xoay người lại,ánh nắng xuyên qua cửa sổ cũng không rạng rỡ bằng nụ cười của cô ta.

Huệ Tâm mặt lạnh,không trả lời,chỉ lạnh lùng kéo tay cô ta ra,không chớp mắt tiêm thuốc mà không cần sát trùng.

Mũi kim lạnh lẽo cứ thế mang thứ chất lỏng không biết tên đi vào máu của cô ta, nụ cười vẫn không hề tắt, cô ta cười càng lúc càng ngọt hơn.

Thu lại mũi kim, Huệ Tâm bỏ mặc cô gái, bỏ qua phòng khác.

Nhìn vết kim tim còn ỉn ỉn tơ máu, cô gái cúi đầu, ngón tay trắng nõn siết chặt lại.

Khi cô ta ngẩng đầu lên lần nữa, ánh mắt sắc bén hừng hực tia âm ngoan cùng tàn ác.

“Đợi đây, con heo cái khốn kiếp.....sẽ có lúc ày phải hối hận.”

Rất nhanh cô ta thu lại nét mặt, nhìn về phía cửa sổ hát khe khẽ.

... ..

Hắn ngồi nhìn mưa rơi ngoài hiên, ly trà đã nguội lạnh từ lâu, nhưng hắn không để ý.

Phía bên kia màn mưa này, là căn phòng có nàng.

Điện thoại trên bàn reo lên, hắn liếc mắt nhìn dây số đang hiển thị. Mặt hắn trầm xuống.

Bên kia thấy hắn bắt máy, không đợi hắn nói gì đã vội vã lên tiếng.

“Khiêm....là chị..”

Hắn không trả lời...

Đầu dây bên kia lại lên tiếng.

“Không muốn nhận điện thoại của chị sao...vất vả lắm chị mới có thể...Khiêm, chị nhớ em.”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng khóc nghẹn nghẹn đau đớn. Hắn nhắm mắt, bàn tay đang cầm điện thoại trắng bệch vì kiềm chế.

Tiếng khóc vang lên thật lâu, rồi đột ngột bị ngắt tính hiệu. Hắn biết đã hết thời gian phạm nhân được phép gọi điện thoại.

Hắn vút điện thoại lên bàn, vùi khuôn mặt vào hai bàn tay đang run rẩy.

24. Chương 24

Đêm mùa đông ở thành phố A rét buốt và mờ mịt, giống như không bao giờ sáng. Lặng nghe gió rít gào bên ngoài mái hiên, nàng nằm lọt trong tấm chăn dày ấm áp, nhưng giá lạnh vẫn tầng tầng chiếm lĩnh từng tấc da thịt lộ ra bên ngoài của nàng.

Nàng đã ngồi đây thật lâu, hay là chỉ mới đây thôi...nàng càng lúc càng đánh mất khái niệm về thời gian.

Đôi khi nàng nghĩ, nếu như cứ thế ngủ quên đi, nhắm mắt lại, buông tay, thả trôi mọi thứ. Vậy có gì khác không, đối với khoảng không trống rỗng kia.

Hắn đến từ rất lâu, sở thích đứng sau lưng ngắm nàng hình như đã ăn vào máu hắn. Hắn chỉ cần nhìn nàng, cho dù là phía sau cũng thấy thỏa mãn. Thật buồn cười, hắn nghĩ mình giống như một kẻ biến thái.

Nàng có phát hiện ra hắn hay hông, đã không còn là điều hắn quan tâm. Tối nay, tâm hồn hắn trở nên yếu ớt đến kì lạ. Có lẽ là do cuộc gọi của người kia.

Người kia, hắn chưa từng đến thăm từ khi đó.

Hắn sợ hãi.

Phải đối diện...rồi sẽ ra sao.

Tấm màn ngăn cách bị tháo bỏ, bên trong đó sẽ là sự thật xấu xí như thế nào. Hắn không muốn phải đối diện.

“Gia Nguyệt”

Một mùi rượu nồng nặc xông đến, làm nàng không khỏi nhú mày, không đợi nàng lên tiếng, hấn gục đầu lên chân nàng, nắm lấy bàn tay bọc trong đôi găng tay. Ngăn trở hấn cảm nhận, hơi ấm của nàng.

“Anh rất khó chịu, Gia Nguyệt”

Cái tên này, đã mười năm nay chẳng ai còn gọi nàng. Từ thời điểm đó, nàng đã không còn là Gia Nguyệt mất rồi. Nàng không né tránh, cũng không ngăn cản. Để hấn phát tiết hết những gì ở trong lòng.

Chỉ là, nàng im lặng... đôi mắt mênh mông kia nhìn ra khoảng không phía trước.

Thật tĩnh lặng. Lại làm hấn đau thấu tim, nàng không còn như trước đây sao.

Không còn yêu thương vuốt chân mày hấn mỗi khi hấn nhú mày, không còn hằng đêm nắm tay hấn, thủ thi rằng ngày mai sẽ tốt hơn.

Không.

Không còn gì nữa.

Hấn phải làm sao.

Để vãn hồi tất cả, chết đi.

Cái chết có thể vãn hồi tất cả sao.

Hấn và nàng. Hai thể xác ở gần nhau, nhưng lại không thể cảm nhận được hơi ấm.

“Anh phải làm gì đây, Gia Nguyệt.”

Hấn thì thầm trong đêm tối, chỉ có tiếng gió đáp lại hấn, mà nàng chỉ nhìn về phía xa....

Vượt qua bức tường kia...nàng muốn nhìn thấy điều gì, nàng đang tìm lại gì đây.

... ..

Tiếng đồng hồ vẫn đếm nhịp đều đặn trên tường, nàng nhìn hấn ngủ thiếp đi trên tay nàng.

Hấn nhú chặt mày, ngủ không yên ổn.

“Tội gì chứ”

Nàng thì thầm, bàn tay bị hấn nắm có chút đau, nhưng nàng không có ý định rút ra.

Cho đến khi, ông Du tìm nàng, nàng mới rời khỏi phòng. Không nhìn lại phía sau, nàng chỉ đơn giản đóng cánh cửa lại.

Tiếng cánh cửa đóng lại, thân hình nằm trên giường khẽ run lên.

“Tội gì chứ...”

Hấn nhắm chặt mắt, đôi môi mím lại, vẻ mặt lạnh lùng thâm trầm tan biến đi, chỉ để lại nỗi đau không thể xóa trên vầng trán. Một giọt nước long lanh đậu trên khóe mi của hấn, rồi lại rớt xuống tóc mai, tan biến như chưa từng có.

“Tội gì chứ...”

Lời nàng, vẫn như vang lên bên tai.

Phải, tội gì chứ...hấn không biết....

... ..

Tối mùa đông...có mấy người có thể ngủ ngon trong đêm nay.

Trong phòng, đối diện cửa sổ sát đất, nhìn thẳng ra khu vườn âm u bên ngoài, một người đàn ông ngồi trên xe lăn, tấm chăn mỏng đắp hờ trên hai chân.

Nàng đặt khay lên trên bàn, đem một tách trà vừa đủ độ ấm, không quá nóng cũng không quá lạnh.

Quỳ gối,nàng nâng bàn tay gầy gầy của người đàn ông lên,đặt ly trà vào giữa hai bàn tay của ông ta,nhẹ nhàng nói.

“Uống chút trà cho ấm nhé,Ba.”

Phải,người đang ngồi trên xe lăn chính là ông Lâm. Lần đó,ông ta bị đột quỵ,để rồi không bao giờ còn là ông Lâm ngày xưa nữa.

Trong ngày hôm ấy...

Một người mãi mãi không thể đi lại và đánh mất luôn thần trí chính mình.

Một người bị giam cầm.

Một người đánh mất trái tim.

Một người ra đi.

Ngày hôm ấy....

Đã hủy hoại không chỉ một người...nỗi đau không thể xóa nhòa.

Thù hận,cùng căm ghét....mưa cũng không thể rửa trôi.

Bàn tay kia vô lực nắm lấy ly trà,nàng không khó chịu,chỉ dịu dàng nâng ly trà lên môi cho ông.

“Ít ra...ba vẫn ở bên con,phải không ba.”

Nàng gối đầu lên chân ông,giống như rất lâu về trước,khi nàng còn là một đứa trẻ,ngây ngô sống trong tình yêu thương của ông.

“Có khi con người ta lạc lối trong chính suy nghĩ của mình,lanh quanh luẩn quẩn,không có lối ra. Khi em yêu anh,đó là lúc bắt đầu cho vòng tròn khổ đau này. Nhưng em chấp nhận,bởi vì,đôi khi trí não không thể thắng nổi trái tim”

Buổi sáng sớm mùa đông,âm u và lạnh lẽo,nàng vẫn như trước đây,đến công ty và làm những việc mà một người gánh trách nhiệm nên làm.

Chỉ có điều,hôm nay hình như có người không hy vọng nàng làm thế.

Hắn ngồi trên ghế,nhìn nàng bình thản làm việc,bình thản nghe báo cáo...thật bình thản,giống như chuyện tồi qua chưa từng xảy ra. Giống như đó chỉ là một chút mộng tưởng của hắn.

Mộng tưởng rằng hắn vẫn có nàng bên cạnh. Mộng tưởng rằng,nàng vẫn yêu hắn. Mộng tưởng rằng ngày mai sẽ tốt hơn hôm nay.

Hắn có chút thẫn thờ..

Nàng xem bản hợp đồng,nhưng đã mười phút trôi qua, một chữ nàng cũng không hiểu,bàn tay vẫn lật trang giấy đều đặn,nhưng chỉ có nàng biết...nàng chẳng thể hiểu được ngay cả một câu đơn giản.

Khoảng trống này cứ không ngừng xôn xao,bất ổn...chỉ vì người kia.

Tưởng như hai con người đó chỉ mãi theo đuổi suy nghĩ của riêng mình,cho đến khi,Hoàng Phong phá vỡ điều đó.

“Đại tiểu thư,Hoàng tổng có gửi điện hoa cho cô, Chúc cô sinh nhật hai mươi sáu vui vẻ hạnh phúc.”

Bó hồng tươi như còn vươn sương sớm được thư ký đem vào,nụ cười của cô gái ấy rất rạng rỡ,giống như người được tặng hoa chính là cô ấy. Ngay tức khắc,bầu không khí trong phòng trùng hẫng lại.

Phải,sao có thể quên,hôm nay là sinh nhật nàng,hắn nhìn chăm chăm vào bó hồng của người đàn ông khác,tặng cho người con gái của hắn. Trong lòng nổi lên tư vị chua chát cùng cay đắng.

Nàng nhận bó hoa,bất kể vì lý do gì,thì việc món quà này đến đúng lúc đã đánh thức thần trí đang hỗn loạn của nàng.

Nàng tiến lên,ôm lấy,nhẹ vùi gương mặt xinh đẹp lên trên những nụ hoa,cảm nhận hương thơm nhàn nhạt nhưng lại đầy ma lực.

Nàng là cố tình,để hấn thấy. Hấn phải nhận ra,nàng và hấn đã là không thể nữa rồi.

Cô thư ký cười híp mắt,cúi đầu chào rồi ngay tức khắc đi ra khỏi phòng,không quên đóng cửa lại.

Hấn nhìn nụ cười nở trên môi nàng,có chút chói mắt,làm hấn chán ghét.

Bàn tay hấn đã đi trước suy nghĩ của chính hấn.

Nàng trở mắt nhìn hấn ném bó hoa hồng đất tiền vào sọt rác,ngẩn ngơ nhìn hấn ôm lấy mình...rồi bị động đón nhận nụ hôn cuồng bạo như đang muốn cắn nuốt nàng của hấn.

Đôi môi hấn rất nóng...tựa như ngọn lửa đốt cháy hết hồn phách nàng.

Đôi tay hấn mạnh mẽ ôm chặt lấy nàng,không một khe hở.

Hấn dùng chính bản thân hấn,để chìm nổi trong đam mê cùng với nàng.

Nàng lại không thể kìm chế,đắm chìm cùng hấn.

Đôi môi này,vòng tay này,con người này,nàng cũng đã từng khao khát.

Nhưng...muộn mất rồi.

“Buông tay...”

Nàng nghiêng đầu,ép chính mình rời khỏi hấn...đôi môi đang sưng đỏ của nàng,chỉ lạnh nhạt yêu cầu hấn buông tay.

... ..

Căn phòng trong trại giam được ngăn cách bằng những hàng song sắt lạnh lẽo và cấu bẩn.

Một người đàn ông đang ngồi trên ghế nhưng không yên ổn,cứ không ngừng nhấp nha nhấp nhồm,khiến vài người đang ngồi đợi cũng sốt ruột.

Đến khi cánh cửa sắt thứ nhất mở ra,một cán bộ mang theo roi điện đi trước,sau đó là vài người mặc quần áo bệnh nhân. Ngay tức khắc, người đàn ông đứng bật dậy,trông ngóng nhìn chăm chú về phía cửa.

“Giai Hấn”

Người đàn ông nở nụ cười rực rỡ,bàn tay vì kích động mà có chút run rẩy.

Cô gái mặc áo bệnh nhân đi cuối hàng,nhìn thấy người đàn ông đang đứng đợi mình,cô ta mỉm cười dịu dàng.

“Chào...lâu rồi không gặp.”

25. Chương 25

Nhìn hàng người đứng trước song sắt kiên cố,ngóng chờ người mà họ muốn gặp.Huệ Tâm lạnh nhạt cười. Nàng đã ở lại cái trại điên này mười hai năm.

Mười hai năm...bốn ngàn ba trăm tám mươi ngày...một triệu không trăm lẻ năm ngàn một trăm hai mươi giờ...và bao nhiêu phút bao nhiêu giây đã trôi qua.

Có người nói,nàng điên,nên mới ở cái nơi khốn nạn này lâu như thế. Nhưng nàng biết,nàng không điên...thậm trí còn tỉnh táo hơn cái bọn gọi nhau là bác sĩ,nhưng lại không khác gì cầm thú bên ngoài kia.

Nàng ở lại đây,chỉ vì người kia.

Nhìn cô ta cười nói ngọt ngào với một gã đàn ông mặc áo quần đất tiền,tay đeo đồng hồ đá quý,chân mang giày Ý bóng nhoáng. Nàng khinh....

Trong mắt nàng, chỉ có người kia mới gọi là người cao quý, còn bọn họ, chỉ đáng làm ruồi bọ. Nhìn chán, nàng mở ngăn kéo dưới cùng, lấy một chiếc điện thoại màu trắng.

Nàng không thích màu trắng, nhưng người kia lại luôn yêu thích màu này. Nên nàng chọn màu trắng.

Bao nhiêu lâu rồi nàng không nghe được giọng nói của người đó... bất giác nàng siết chặt điện thoại, nàng khẩn trương không biết phải nói gì...

... ..

Trên tầng cao nhất của trụ sở chính Lâm thị. Ông Du đang báo cáo tình hình kinh doanh cuối năm cho đại tiểu thư, ông nói không nhanh, nhưng có vẻ như có chút mệt nhọc làm hàng mi đang khép hờ kia khẽ run ...

Đại tiểu thư mở mắt, nhìn ông Du một lát rồi phất tay.

“Thôi được rồi chú Du, chú để cho Al làm đi, chú cũng mệt rồi.”

Ông Du là người cố chấp, nhưng nhìn đôi mắt kiên quyết cả nàng, ông chỉ có thể thở dài buồn bực.

Al cười hí hửng, dù sao hần theo tiểu thư cũng đã nhiều năm, biết rất rõ tính cách cứng rắn của nàng mỗi khi đã quyết thì tám con ngựa cũng không kéo nổi. Mà ông Du cũng y như thế. Trong nhà, hầu như lời nói của mỗi mình đại tiểu thư là ông chịu nghe vào, còn bất cứ ai nói gì ông cũng mặc.

Nhiều khi hần chỉ muốn ông nghỉ ngơi một chút, ông cũng bực mình tỏ thái độ chán ghét hần. Làm hần đau lòng chỉ có thể... đi “méc” đại tiểu thư thôi.

Nhưng ngay khi hần còn đang cười híp mắt, điện thoại của Đại tiểu thư đột nhiên vang lên... đó là một chuỗi những âm sắc bén nhọn... bất giác làm hần hoảng hốt.

Nàng có chút thần thờ... rất lâu rồi... bài nhạc chuông cài đặt riêng này mới vang lên...

Bàn tay vươn ra muốn nhấc máy... nhưng lại ngập ngừng...

Al và ông Du nhìn nhau... lặng lẽ rời khỏi phòng.

“.....”

Nàng nhấc máy, nhưng lại im lặng... cho đến khi người đầu dây bên kia hình như có chút hốt hoảng cùng lo lắng, âm thanh run run nhẹ nhàng cất lên.

“Gia Nguyệt...”

“... ..”

“Là em... Huệ Tâm đây.”

... ..

Hần nhìn tập tài liệu trên bàn, nhưng tầm nhìn được bày la liệt... mắt hần nhìn mông lung. Trong hình, người con gái kia vẫn cười ngọt ngào như thế... nhưng hần đã chẳng thể nào thấy thân thuộc

Chị gái hần...

Kể giam giữ và hành hạ một người khác... một người hần yêu...

Hần... không muốn đối mặt, nhưng có lẽ, hần sai rồi.

Hần muốn một kết cục dành cho chị gái của hần, hần và người hần yêu.

Đến lúc chấm dứt câu chuyện hoang đường này.

Một thanh niên đi vào, anh ta chỉnh lại gọng kính trên mũi, cười nhợt nhạt.

“Đã chuẩn bị xong, bao giờ anh muốn hành động.”

Hần ngược mắt lên nhìn người thanh niên kia, nụ cười thâm trầm khiến gương mặt hần có chút dữ tợn hiem thấy.

“Cậu đây là ra lệnh cho tôi?”

Gã thanh niên im lặng, đặt một tập tài liệu lên bàn, nhàn nhạt nói.

“Chỉ mong anh không quên mục đích mình trở về.”

Hắn cười lạnh.

“Tôi không quên...cũng không cần một kẻ như cậu nhắc nhở tôi, ra ngoài.”

Gã thanh niên xoay lưng sau khi ném lại nụ cười đầy mỉa mai.

Giả vờ cho ai xem, gã biết thừa, hắn ta đang trầm mê trong sắc đẹp chết người của cái người đang ngồi ở nơi cao kia. Gã không thiếu tiền cũng như không thiếu việc, chỉ là, hắn muốn...xem thử khi từ trên cao rơi xuống đất...nụ cười cao ngạo cùng vẻ mặt hồ hững kia sẽ vụn vỡ đến mức nào.

Thật là đáng mong đợi.

Gia Nguyệt nắm rất chặt chiếc điện thoại, có lẽ do hơi quá sức. khiến những ngón tay thon dài của nàng trở nên trắng bệch.

Đầu dây bên kia, Huệ Tâm không khỏi nôn nóng, nàng muốn nghe giọng nói của người kia, cho nên mới quyết tâm bấm dây số mà nàng đã sớm thuộc lòng.

Nhưng sự im lặng của người kia khiến trái tim đang đập loạn trong lồng ngực nàng dần nguội lạnh...

“Huệ Tâm...”

Đến lúc Huệ Tâm cảm thấy mình nên dập máy, hay ném chiếc điện thoại này đi, thì giọng nói dịu dàng mềm mại kia lại vang lên...Làm hồi sinh trái tim đang chết lặng của nàng.

“Em thế nào, có khỏe hay không...”

Nước mắt tràn ra từ khóe mi lạnh nhạt của Huệ Tâm, tưởng như nàng không bao giờ còn được nghe những lời ân cần hỏi thăm như thế này nữa. Đã thật lâu rồi...lâu lắm rồi...lâu đến nỗi nàng gần như không thể thở vì lời nói dịu dàng kia.

“Em vẫn ổn, chị thế nào?”

“Vẫn vậy thôi...ăn ngủ...và làm một con sâu gạo bé nhỏ.”

“Chị nếu làm sâu nhỏ, em biết đó sẽ là sâu nhỏ khả ái nhất.”

Huệ Tâm buột miệng nói, rồi lại thấy hối hận vô cùng. Nàng sao vậy...sao có thể nói ra những lời như thế.

Nhưng người kia vẫn cười, nàng không thấy, nhưng cũng cảm nhận được nỗi thê lương trong nụ cười ấy. Nàng nói.

“Em gọi cho chị bởi vì, dạo gần đây, ả ta hay được một tên đàn ông thối tha đến thăm.”

Huệ Tâm có chút nghiêng rằng khi nhắc đến ả đàn bà đang ngồi trong xà lim kia.

Đầu dây bên kia im lặng mất một lúc...Huệ Tâm cũng hiểu nên nàng không nói gì, đợi chờ người kia lên tiếng.

Không lâu sau, nàng nghe thấy, giọng nói có chút mệt mỏi của người kia.

“Đã thật lâu rồi phải không Huệ Tâm.”

“Vâng...mười năm rồi thưa chị.”

“Mười năm rồi...thì ra chúng ta đã để thời gian trôi qua lâu đến như thế. Huệ Tâm...hận hay không hận...”

“Hận”

Huệ Tâm nghiêng rằng nói...lại chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ.

“Không hận.”

Huệ Tâm nhắm mắt nghe người kia nói,nước mắt chảy dài...

Nàng cúp máy,không muốn nghe trái tim đang vật lộn trong thương tổn nhưng vẫn bao dung ảm áp của người kia...nàng hận...không thể không hận.

Ánh mắt chua xót nhìn về phía bàn,trên ấy là tấm hình người con trai ngây ngô cười về phía trước,rực rỡ như thể cũng ngây thơ như thế. Nhưng tất cả đã hết,vỡ vụn và tan nát...

Sao có thể không hận...nàng hận ả ta...nguyên rủa ả chết đi.

Mười hai năm ở lại trại...mười năm sống trong đau đớn của nàng...mười năm sống khắc khoải của người kia...ai sẽ trả lại,ai sẽ đền bù...

Vậy sao ả còn có thể cười...

.....

Hắn đến gặp nàng,gương mặt nàng chìm trong vùng tối của căn phòng. Mờ ảo như một loại ma chú,hắn bỗng thấy nàng tựa hồ muốn tan biến.

Áp chế nỗi đau tràn lan trong tâm,hắn tiếng lên,đặt giấy chuyển nhượng xuống trước mặt nàng.

“Em ký đi”

Nàng không nhúc nhích,tầm mắt dõi về phía xa,trên tay vẫn cầm điện thoại.

Hắn ngồi xuống đối diện nàng,trầm giọng nói. Bàn tay cầm hộp nhẫn đặt vào tay nàng.

“Anh sẽ lấy đi Lâm thị,Gia Nguyệt,chúng ta kết hôn đi.”

Thật lâu về trước,hắn cũng có một giấc mơ. Giấc mơ của hắn về một ngày trong tương lai.

Khi hắn đủ lớn đã đi làm và có thể dùng sức mình mua một chiếc nhẫn xinh xắn,trên ấy có thể chỉ là một viên kim cương nhỏ xíu. Nhưng hắn biết nàng sẽ không chê. Rồi hắn sẽ hẹn nàng đến một tiệm ăn nhỏ,thủ thi những lời yêu thương,tặng nàng bó hoa hồng thật lớn. Rồi hắn sẽ lại giống như bất cứ gã đàn ông nào trên thế giới này,hắn cũng sẽ quỳ một chân,nâng lên chiếc nhẫn do chính hắn mua,nói lời cam kết tình yêu của hắn,và cầu hôn nàng.

Hắn luôn thử tưởng tượng,nàng sẽ biểu hiện thế nào. Nàng sẽ cười,hay bật khóc. Không,có lẽ nàng sẽ cười mà nói với hắn thật ấu trĩ...rồi nàng sẽ đồng ý..và nàng sẽ là vợ hắn.

Đó làm một giấc mơ đẹp.

Đó là giấc mơ đời hắn.

Không như bây giờ.

Hộp nhẫn lại đi cùng giấy ủy quyền Lâm thị.

Hắn yêu nàng....

Cũng đang cướp hết mọi thứ của nàng.

.....

“Gia Nguyệt,đồng ý đi. Em không còn đường lui nữa rồi.”

Hắn nói..hắn nói rất nhiều,nhưng không biết có đi vào tai nàng hay không. Nàng chỉ im lặng,nhìn hắn,đôi mắt kia xa lạ và phẳng lặng quá.

Hắn sợ...

“Lâm Khiêm.”

Lần đầu tiên nàng gọi tên hắn,sau mười năm...hắn ngẩn người,quên đáp trả lời nàng.

Nàng không để tâm,đem tầm mắt nhìn về phía hộp nhẫn đang cầm trong tay. Bấm vào nút mở,nàng nhìn chiếc nhẫn xinh xắn có đính viên kim cương nhỏ bé,nắm lọt trong lớp vải nhung đỏ rực mềm mại.

“Lâm Khiêm,anh...hận hay không hận?”

Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt đang mờ dần của hắn. Đôi mắt nàng rất sáng,trong vắt giống như hai viên cầu thủy tinh đen,xuyên suốt qua tâm hồn tan thương của hắn.

“Hận hay không hận ?”

26. Chương 26

Còn lại mình hắn ngồi trong bóng tối của căn phòng. Nàng đã rời đi,mang theo hi vọng của hắn,tình yêu của hắn...tim cùng tâm của hắn...phải chăng chúng đã chết.

Nếu không,tại sao hắn lại không cảm thấy đau,không cảm thấy chúng tồn tại.

Hắn cười,nụ cười méo mó tựa hồ như trái tim của chính hắn. Trên tay hắn cầm chai rượu đã rỗng,nằm lún lóc bên chân hắn là la liệt vỏ lon và vỏ chai trống không.

Hắn đã uống nhiều lắm,nhưng hắn lại không thể say. Chẳng phải người ta nói uống rượu vào sẽ quên muộn phiền sao. Vì cái gì mà hắn không thể quên ánh mắt bình thản phẳng lặng không gợn sóng của nàng.

Hận hay không hận.

Hắn hận hay không ư.

Hận...

Hắn hận ông trời cho hắn gặp nàng.

Để hắn yêu nàng.

Rồi đẩy hắn ra xa,để hắn trầm luân trong chính thứ độc được ngọt ngào chết người này.

Hắn không hận.

Hắn không dám hận người bày ra kết quả này.

Hắn không dám hận người tổn thương nàng.

Hắn không dám hận người đẩy hắn vào sâu trong địa ngục.

Sao có thể hận,chính chị gái hắn đây.

Hắn sống trong đau khổ,dằn vặt suốt mười năm.

Mà nàng,cũng đâu có hạnh phúc gì hơn hắn.

Hắn nghĩ chỉ cần tước đoạt đi tất cả của nàng,bẻ gãy đôi cánh,chặt đứt đôi chân. Nàng sẽ là của hắn,chỉ dựa vào hắn. Chỉ nhìn hắn,nghĩ đến hắn và....yêu hắn.

Hắn sai rồi.

Trăm lần sai,vạn lần sai.

Bởi vì nàng nói.”Muộn mất rồi.”

Thật là muộn sao,không còn kịp sao....hắn yêu nàng,còn nàng....

Trái đất sao có thể tồn tại nếu không có mặt trời,hắn sao có thể sống nếu bên cạnh thiếu đi nàng. Làm sao có thể đây.

.....

Ngày đầu tuần,mọi nhân viên của Lâm thị dường như uống cả vại thuốc tăng lực. Trong cái thời tiết buổi giá này,toàn bộ nhân viên của công ty vẫn dồi dào hứng hực khí thể làm việc.

Hắn có nhiều người đặt ra câu hỏi,không biết bọn họ uống nhằm thuốc gì. Chỉ có những người trong Lâm thị mới hiểu,họ cố gắng như thế bởi vì....

“Thay ghế Chủ tịch?”

Hai ba cô em gái đang túm tụm lại tám chuyện sau giờ ăn trưa,họ đều là những thành viên nổi bật trong các phòng ban quan trọng. Cho nên tin tức lưu thông giữa các nàng mỗi ngày đều rất lớn.

Trong Lâm thị,một sợi cỏ động một cơn gió lay các nàng đều biết,thậm trí còn rất tỏ tường.

Một cô em xinh xắn làm trong phòng thư ký của Chủ tịch khe khẽ nói.

“Nói ọi người biết,hôm qua Phó tổng cùng Đại tiểu thư lớn tiếng ở trong phòng. Tôi loáng thoáng nghe thấy ý muốn thay thế cái ghế kia.”

Một cô em khác cũng nằm trong ban thư ký,nhưng là thuộc phòng Phó tổng nhăn nhó nói.

“Bây nè,rõ ràng tôi nghe Lâm tổng đặt bữa đem ở Tuyệt Đại,bàn dành cho hai người. Thử nghĩ xem nếu thật có xích mích sao Đại tiểu thư còn nhận lời đến Tuyệt Đại chứ.”

Một cô gái khác vội vàng nhìn ngó xung quanh rồi ghé đầu thì thầm vào tai các bạn.

“Thật ra thì tớ nghe Lâm tổng muốn cầu hôn Đại tiểu thư nhưng không thành,cho nên giận quá mà ra tay cướp đi chiếc ghế Chủ tịch kia a”

Trăm lời bàn luận sôi nổi tựa như họ tận mắt nhìn thấy mọi việc ngày đó,làm cho cái người đứng trong toilet nữ ngẩn người...

Cô gái có mái tóc thật dài,đen mượt,nàng mặc chiếc váy liền thân màu ngà dài đến đầu gối,lộ ra cẳng chân thon dài trắng nõn. Những ngón chân nhỏ nhỏ xinh xắn lộ ra phía mũi đôi giày da đế mềm khẽ co lại. Tiết lộ vẻ lo lắng của chủ nhân,tuy nhiên, trên gương mặt trẻ con ấy,vẫn thần thờ như một con búp bê sứ không sức sống.

Đợi cho đám tam cô lục bà kia đi khỏi,cô gái ấy mới đi ra,bàn tay nắm chặt lại,môi hơi mím. Nàng nhìn mình trong gương,đôi mắt to nhưng mờ mờ không sức sống ấy cứ ngẩn ngơ nhìn. Cho đến khi,cái tên Lâm Khiêm lần nữa vang vọng bên tai.

“Lâm Khiêm?”

Cô gái ấy thì thầm. Giọng nói nhẹ như gió thoảng,nhưng lại mang theo đầy tâm tình kích động của người nói.

Gia Nguyệt bấm nút thang máy,nàng nhìn những con số lần lượt lướt qua mắt. Có chút mờ mịt không phân biệt rõ nàng đang ở đâu,đang định làm gì. Ngày mai là kỳ họp cổ đông lần cuối cùng của năm. Nàng hiểu,thời khắc kia hẳn là sắp đến. Mười năm,bao nhiêu ngày và bao nhiêu giờ a...

Thang máy chuyên dụng cứ nhẹ nhàng đưa nàng xuống tầng hầm để xe,Đáng lý nó chỉ mở ra khi đến nơi nàng chỉ định. Nhưng những con số kia còn cách một khoảng nữa mới đến,thì cánh cửa thang máy mở ra. Một bóng dáng nhỏ xinh lao vào trong,đụng thẳng vào nàng. Gia Nguyệt có cảm giác,khung xương nàng rung lên. Nàng nhìn bóng dáng đang vùi trong ngực mình,bờ vai run rẩy bất lực khiến nàng nhúu chặt mày. Nàng khẽ lên tiếng.

“Thẩm An An,làm sao vậy,Thiên Tường đâu mất rồi.”

Phải,người lao vào nàng giống như tên bắn kia chính là Thẩm An An,bởi vì từ thời điểm nàng nhìn thấy cô ấy ở bệnh viện,đã nghĩ đến sẽ quan tâm đến cô ấy nhiều hơn một chút. Nàng cho cô ấy card chuyên dụng để dùng thang máy,cô ấy có thể đến gặp nàng bất cứ lúc nào.

Đôi khi Thiên Tường bận rộn hay cần khoảng không gian sử lý những chuyện phiền phức.đều đưa An An đến công ty cho nàng chăm nom. Có lúc nàng có cảm giác. Nàng và Thiên Tường thật giống một đôi vợ chồng đang ly hôn,và An An ;à đứa bé ở giữa níu kéo hai người.

An An ôm nàng rất chặt, mà nàng chỉ là dịu dàng vỗ về cô bé, từ sự kiện tang thương kia, cô bé trở nên ngây ngốc như một con búp bê không nói không cười khiến cho ai nhìn thấy cũng đau lòng.

Nhưng hiện tại...đột nhiên..

“Lâm Khiêm...”

Giọng nói nhẹ nhàng mơ hồ như gió thoảng qua, khiến cho bàn tay đang vuốt tóc dừng lại cứng đờ...Gia Nguyệt nhìn vào gương mặt đang mông lung, mờ mịt toàn nước mắt của An An.

“Gia Nguyệt, An An phải đi gặp Lâm Khiêm...nói cho Lâm Khiêm biết chuyện ngày đó là dối trá.”

Qua màn nước mắt, đôi mắt của An An trở nên trong trẻo, linh động lạ thường.

Gia Nguyệt, im lặng, để mặc thang máy đưa họ xuống tầng hầm...

Chỉ là không khí yên lặng kia, vẫn nghe ra tiếng nàng thở dài khe khẽ.

“Đã không còn quan trọng nữa rồi....An An....”

.....

Thẩm Thiên Tường vứt bỏ hội nghị đang dang dở, chạy như điên đến Lâm gia, tiếng bánh xe thắng gấp, nghiêng lên mặt đường rải sỏi khiến người ta có chút ê ẩm răng hàm.

Gia Nguyệt đang ngồi trong vườn, An An gối đầu lên chân nàng, lặng yên nghe nàng kể chuyện xưa.

Đó là một câu chuyện của một nàng công chúa vào thời chiến quốc của một đất nước không biết tên. Nàng ta sinh ra đã mang theo tiếng cười may mắn, dập tan chiến tranh tàn khốc bên ngoài tòa thành của phụ thân. Được người ta tôn vinh như thần thánh, nhưng cuộc đời nàng lại chẳng may mắn như thế, nàng yêu chính là cứu cánh của mình, và cũng chết trong tay ngài ấy.

Đó là một câu chuyện xưa...

“An An”

Thiên Tường dừng chân bên cạnh hai người, mở hời thăm ra trên vầng trán anh, tựa hồ muốn nói anh đã khùng hoảng và vội vã đến mức nào để tìm thấy cô. Gia Nguyệt bật cười, nàng nói.

“Tôi để hai người lại với nhau.”

Nàng đi một đoạn, lại nghiêng đầu nhìn hai bóng dáng đang ôm chặt lấy nhau kia, một màn này đủ ấm áp, đủ ngọt ngào.

Người có tình, hẳn là nên về với nhau đi. Thiên Tường đã đợi mười năm, không oán không hối cho nên trái ngọt này hẳn là thuộc về anh đi. Còn nàng thì...

Trong bóng chiều tà, bên bờ hồ liễu rũ, người ta nhìn thấy một bóng người mờ nhạt đứng yên lặng. Đôi mắt nhìn về nơi xa, thê lương đến thế, cô độc đến thế...

Sáng ngày hôm sau, trong đại hội cổ đông. Nàng nhìn những gương mặt nôn nóng không chờ được mà muốn lôi nàng ra khỏi chiếc ghế quyền lực này.

Họ nói rất nhiều, nào là số cổ phần, nào là quyết sách sai lầm, nào là năng lực không đủ. Nàng yên lặng nghe hết, không phản bác, cũng không khó chịu.

Đây hẳn là sự ấm lạnh ở lòng người, ngày bạn ở trên cao bao người sẽ mơ ước, bỏ dỡ và yêu mến bạn. Nhưng ngày mà bạn sảy chân, lại chính là họ sẽ lôi bạn xuống, đập thẳng vào vũng bùn tăm tối giá lạnh.

Chỉ là. Khi con người ta đã không hận, không quan tâm, không để ý, khi đó họ giống như mang tấm thân bất tử, chẳng ai có thể làm họ đau, làm họ thống khổ.

“Được rồi, cứ theo ý của mọi người đi.”

Đại tiểu thư nhàn nhạt nói, nàng đứng lên, nhường chiếc ghế lại cho tân chủ tịch Lâm thị, Lâm Khiêm thiếu gia, hay nên gọi là Lâm tổng đây.

Hắn không có cảm giác vui sướng khi leo cao đến quyền lực.

Hắn nhìn nàng cười mờ nhạt, lặng lẽ đứng lên rồi tiêu sái rời đi.

Nàng không nên như thế, nàng nên oán, nên hối, nên căm hận hắn. Là hắn cướp đi mọi thứ của nàng. Là hắn ép buộc nàng.

Nàng chỉ cần nhìn hắn, hận cũng được, căm thù cũng xong... chỉ là đừng hờ hững lạnh nhạt như thế này.

Gã đứng ở một bên, nhìn nàng cười nhàn nhạt, tiêu sái nhường chiếc ghế chủ tịch kia đi, tựa hồ như không có giá trị gì với nàng. Gã không hiểu, cho nên gã lồi nàng lại. Chỉ để hỏi... vì sao.

Vì sao?

Chỉ là hai từ đơn giản, nhưng lại chứa đựng bao nhiêu câu chuyện xưa.

Ngày đó nàng nhìn thấy hắn đầu tiên bên thềm cửa... hứng thú với hắn.

Ngày đó, nàng thấy hắn bảo hộ cho chị gái... đau lòng, nhưng thích hắn.

Ngày đó, muốn quên đi hắn.... một nụ hôn, nàng trầm luân vạn kiếp bất phục.

Ngày đó, nàng đưa tay muốn nắm lấy tay hắn.... hắn đi, trả lại nàng trái tim cùng thể xác đầy rẫy vết thương.

Ngày nay, nàng phong bế tim mình... thứ hắn muốn, nàng không cho... cũng không dám cho.

Nhất quá tam, phạm là người có tự trọng đều ăn sâu bén rễ câu này vào đầu. Nàng cũng thế, tình yêu của nàng không phải vô tận.

Hắn muốn Lâm thị... vậy lấy đi, chỉ cần để cho nàng lui về phía bóng tối, tự liếm láp vết thương chưa bao giờ lành.

.....

Nàng đi... cứ như thế rời đi hắn.

Hắn luôn nghĩ ép nàng giao ra tất cả, nàng sẽ phải ở cạnh hắn, tựa vào hắn... Nhưng hắn sai rồi, nàng không cần gì cả... chỉ cần nơi không có hắn tồn tại.

Mà hắn... cứ như thế mất đi nàng.

27. Chương 27: Chương 27

“Có điên không nếu anh muốn giết em, dẫu xác em vào bên trong tường, sát bên cạnh giường ngủ của anh. Để mà mỗi đêm anh đều có em bên cạnh. Khi ăn hay ngủ, anh đều có thể bên em.”

Ai nói cho hắn biết, kế tiếp nên làm thế nào. Hắn mất mười năm để nuôi dưỡng sức mạnh. Trở về cướp đi mọi thứ của nàng, chỉ để nàng không còn cách nào bay đi, sẽ chỉ còn nương nhờ bên dưới đôi cánh của hắn.

Nhưng giờ thì sao, hắn có mọi thứ, Lâm thị, chiếc ghế quyền lực, ngay cả Lâm viên cũng đã đứng tên của hắn. Nhưng sao hắn vẫn mất đi nàng.

Ai nói cho hắn biết, nên làm thế nào, để vãn hồi tất cả tội lỗi kia, vãn hồi quá khứ ngọt ngào của hắn và nàng.

Ai nói cho hắn biết, hắn nên như thế nào níu giữ lấy nàng.

Yêu nàng, nhưng mang cho nàng bất hạnh.

Muốn mang cho nàng hạnh phúc, hóa ra tất cả đều là tổn thương...

Ai đó hãy nói cho hắn biết... hắn nên làm cái gì bây giờ...

Nàng chưa từng oán hận, yêu hắn là điều tuyệt vời nhất cũng là điều đau đớn nhất.

Yêu hắn,nhưng chỉ có đau khổ,tim và thân toàn vết thương.

Nhìn hắn thê lương vùng vẫy tuyệt vọng,nàng rất đau...nhưng nàng không dám tiến lên,để nắm tay hắn,lại gần hắn. Nàng và hắn,gống như hai con cào cào trên cùng một sợi dây. Cứ thế mà tổn thương lẫn nhau hết lần này đến lần khác.

“Em đứng lại đó cho anh.”

Tiếng hắn gầm lên,vang vọng vào bốn bức tường xung quanh,tạo ra âm thanh ma quái khiến cho đám người làm rùng mình khiếp đảm.

Nàng vẫn không dừng lại,bước chân kiên định kia càng lúc càng nhanh mong muốn rời khỏi hắn.

Hắn lao lên phía trước,tóm lấy nàng,lôi nàng vào lòng ngực đang đập thật mãnh liệt.

Hắn nắm thật chặt,cổ tình làm nàng đau. Nàng phải đau,nếu đau nàng sẽ không chọc hắn điên nữa,có phải không.

“Em định đi đâu,hiện tại em còn nơi để đi sao hả.?”

“Buông tay đi,Lâm tổng,tôi không muốn tiếp tục màn tranh cãi vô ích này nữa.”

“Vô ích,mẹ kiếp,em nói chuyện với tôi là vô ích,vậy nói chuyện cùng thằng khác là có ích hay sao hả.”

Hắn không hề nương tay,bóp chặt lấy nàng,khiến nàng nhăn mày vì đau.Nhưng nụ cười nhàn nhạt vẫn ở trên môi nàng,nàng nói,nhìn thẳng vào đôi mắt không còn chút dịu dàng nào của hắn.

“Tôi muốn nói chuyện cùng ai,cũng không nhọc lòng Lâm tổng phải để tâm. Buông tay ra.”

“Buông tay ra để em đến tìm thằng khác sao hả,em coi tôi là cái gì.”

“Thật buồn cười,anh là Lâm tổng cao cao tại thượng,tôi nào dám lại gần đây,hiện tại thì tôi cũng chỉ là đứa không nhà,không phải sao.”

“Em cầm mồm,cầm mồm đi.”

Hắn gào thét,bàn tay lạnh lùng tóm chặt lấy cổ nàng,điên cuồng siết chặt. Giết nàng đi,chôn vùi nàng đến một nơi mà không ai biết,chỉ có hắn chạm vào nàng,chỉ có hắn được ngắm nàng,chỉ có hắn được yêu nàng.

Giết nàng.

Gia Nguyệt thấy bóng tối phủ mờ mắt mình,lòng ngực như muốn nổ tung,đau buốt.

Nếu chết thế này,phải chăng cũng là loại giải thoát dành cho nàng...

Lâm Khiêm...

Trong lòng nàng âm thầm kêu lên cái tên mà bao nhiêu năm qua luôn ghi sâu trong tim.

Nàng không sợ chết. Nếu chết trên tay hắn,thì có gì đáng sợ,nàng yêu hắn...

Bàn tay đeo găng trắng chạm nhẹ vào gương mặt thân yêu kia. Một lần cuối được không,cho nàng chạm vào hắn trước khi chết.

Bấy nhiêu đó cũng đủ an ủi nàng rồi,trên đường đi xuống cõi âm,nàng sẽ không thấy lạnh lẽo nữa.

.....

“Đừng mà,đừng mà...”

Trong căn phòng giam dơ bẩn,một thân hình yếu ớt bị cột cứng trên giường sắt. Tứ chi dang rộng,cái đầu không ngừng lắc lư điên cuồng,nước bọt trào ra trên khóe môi rớm máu. Quần áo bệnh nhân bị lột sạch,chỉ còn lại chiếc quần con mông manh,phơi bày thân hình hoàn mỹ,nhưng chẳng chịt vết thương giống như bị roi quất.

“Kêu đi,kêu nữa đi,mày thích mà,phải không.”

Trong bóng tối, đôi con ngươi lóe lên tia khát máu, một cô gái khác mặc áo bác sĩ không ngừng vung roi lên, quất vào thân hình thiếu nữ đang bị cột trên giường. Nụ cười của cô ta vụn vỡ điên cuồng đến biến thái.

Cánh tay trắng nõn của cô tay không ngừng vung lên, kèm theo đó là tiếng cười khăng khặc bệnh hoạn.

“Tao đã nói mà, mày sẽ phải trả giá cho việc mày làm với tao... tao sẽ không để mày chết dễ dàng... tao muốn, chính là từ từ dày vò mày... ha ha ha ha ha ha.....”

Tiếng cười như lưỡi kiếm kéo lê trên khung sắt, nghe lạnh buốt và chói tai đến cùng cực. Mà người trên giường, không trả lời, chỉ không ngừng lắc lư đầu.

“Đừng mà.. đừng mà...”

Giọng nói của cô gái, yếu ớt và bất lực vang lên càng lúc càng yếu.

.....

Có tiếng ai đó thét lên kinh hoàng, làm hấn bừng tỉnh. Hấn bị ai đó kéo ra, xô ngã xuống đất. Rồi hấn nhìn thấy, nàng như tờ giấy yếu ớt ngã xuống đất.

Hấn làm gì.

Hấn đã làm cái gì.

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa”

Đêm đó, trong Lâm viên, người ta nghe thấy một tiếng gào tuyệt vọng.

“Ưm...”

Có tiếng rên rất khẽ vang lên trong phòng ngủ yên tĩnh, thân hình mỏng manh vốn nằm yên trên giường bắt đầu lay động, tỏ vẻ khó chịu.

Gia Nguyệt thấy thật nóng, nóng quá. Một cái gì đó mềm mại lại mang theo hơi thở nóng rực cứ chạm vào nàng. Từ vầng trán còn lấm tấm mồ hôi, đôi mắt đang nhắm chặt, chiếc mũi xinh xắn rồi trực tiếp áp đặt lên bờ môi mỏng có chút tái nhợt.

Hấn hôn nàng, dùng đôi môi lạnh như băng của mình khắc họa dung nhan đã sớm in vào tim mình của nàng. Nàng thật đẹp, đẹp đến mức hấn muốn dấu nàng đi, đem nàng nuốt vào bụng, chỉ để mình hấn biết, mình hấn thấy.

Gia Nguyệt cố mở đôi mắt nặng như chì của mình, nhưng không thể, có cái gì đó đang chặn nàng lại, không để nàng nhìn thấy.

Nhưng hơi ấm kia, bờ môi kia, nàng đã sớm quen thuộc, nàng nói, chợt nhận ra cổ họng nàng rất buốt.

“Lâm tổng...”

“Đừng... đừng gọi anh như thế Gia Nguyệt”

Hấn nỉ non, bàn tay hơi run rẩy chạm vào nàng. Thật nhẹ, như thể sợ làm nàng đau. Nàng đang ở đây, trong tay hấn... mà hấn, sắp có được nàng... toàn bộ nàng.

“Anh đang làm gì, thả tôi ra.”

Gia Nguyệt cố mở mắt, cố gắng gượng với trí óc mơ mơ hồ hồ của nàng.

Hấn hôn nàng, bờ môi giá lạnh tham lam hút lấy, tham lam gặm cắn bờ môi nàng.

“Gia Nguyệt... Gia Nguyệt... Nguyệt... Nguyệt của anh, chỉ là của anh.... một mình anh thôi...”

“Anh định làm gì, buông tôi ra, buông ra.”

Gia Nguyệt hoảng hốt khi nhận ra bàn tay hấn chạy dọc trên thân thể nàng, rồi tâm nàng càng lúc càng lạnh khi mà nàng biết, vấy trên người nàng đã không còn.

“Suyt....em biết mà Nguyệt...anh yêu em...anh sẽ yêu em...chúng ta sẽ yêu nhau...chỉ có anh và em,chỉ có hai chúng ta.”

Hắn nói,bàn tay và môi hắn không ngừng duy chuyển trên thân thể trắng nõn xinh đẹp của nàng. Hắn hôn lên chiếc cổ thiên nga khiến người ta ghen tị. Hắn chạm vào xương quai xanh mượt mà của nàng. Nắm lấy khóa tròn trắng nõn tận tình yêu thương chúng.

Lòng bàn tay ấm nóng của hắn,cứ nhẹ nhàng chạm vào nàng,kéo lê những ngón tay thon dài trên làn da mềm mại tuyệt đẹp,đốt lên dục vọng trong cơ thể nàng. Trên da nàng,hắn từng chút từng chút yêu thương,chạm vào,hôn lên,gặm cắn...để lại những dấu vết chỉ thuộc về hắn,chỉ là của hắn.

Nàng muốn thét lên,kêu hắn dừng lại,muốn né tránh,muốn trốn chạy. Nhưng khi nàng mở miệng...

“Ừm...”

Lại là tiếng ngân khe khẽ như thổi thúc hắn. Hắn mở bừng mắt,nhìn gương mặt đang đỏ ửng mê mang của nàng...Hắn sắp có được nàng,nàng có cảm giác với hắn. Điều đó làm hắn điên cuồng.

Hắn nằm đè lên người nàng,ngậm chặt lấy viên ngọc vì hắn mà vươn lên,hắn liếm mút,vẽ những vòng tròn quanh chúng,làm cho nàng tê dại,tiếng rên rỉ cùng tiếng thở dốc càng lúc càng nồng đậm.

Gia Nguyệt không biết bản thân mình bị làm sao,và mình đang ở đâu,nàng chỉ biết đến bàn tay và môi hắn đang ở trên cơ thể nàng,đốt lên những trăn lửa nóng rực,như muốn thiêu đốt tâm nàng,tìm nàng.

“Anh sẽ yêu em...Nguyệt,Nguyệt của anh,chỉ là của riêng mình anh mà thôi...”

Hắn nói,bờ môi nóng rực ấy hôn lên môi nàng,điên cuồng gặm cắn,hút hết những ngọt ngào bên trong vòng miệng đang hé mở và tê dại của nàng.

“A...ừm..”

Bên trong phòng,chỉ có tiếng rên rỉ của cô gái,và tiếng thở dốc của người đàn ông.

.....

Mà khi đó,ở một nơi rất xa Lâm viên. Trong bóng tối âm u một chiếc xe con đang chạy rất nhanh trên đường núi quanh co.

Phía tay lái là một người đàn ông mặc tây phục sang trọng. Nếu nhìn kỹ,người ta sẽ thấy anh ta có gương mặt đẹp nhưng lại đang mang vẻ lo sợ,anh ta không ngừng nhìn vào gương chiếu hậu,vàng trán lấm tấm mồ hôi lạnh,mà bàn tay cầm vô lăng của anh ta cũng đang không ngừng run rẩy.

Ngồi phía sau,khuất trong bóng tối,một đôi con ngươi sáng rực chứa đầy tơ máu tàn ác,khiến anh ta run rẩy đến gần như không thể nắm chặt lấy tay lái.

Một giọng nói ngọt ngào,nhưng lại chứa đựng nguy hiểm tàn nhẫn đến khiến người ta lạnh sống lưng.

“Thế nào,Paul,anh không thể chạy nhanh hơn sao?”

Paul...con trai của ông hoàng buôn đồ cổ ở Anh quốc,luôn là nhân vật muốn mưa có mưa muốn gió có gió. Nhưng giờ phút này,anh ta chỉ muốn...rời khỏi đây,rời khỏi con...quái vật đằng sau lưng.

Một con dao mổ,bén nhọn,sốt lạnh chạm vào cổ anh ta,kèm theo hơi thở lạnh băng đang chạm vào tai khiến anh ta rùng mình khiếp đảm.

“Đừng nghĩ đến chạy trốn,Paul,anh...không muốn tôi điên lên đúng không...”

Paul run rẩy,hàm răng va vào nhau khiến anh ta không thể trả lời.

Người ngồi phía sau cảm thấy điều đó thật thú vị,cô ta cười rú lên khoái trá. Rồi nhìn quang cảnh không ngừng trôi tuột về phía sau.

“Khiêm Khiêm...chị đến với em đây...đã quá lâu rồi..nếu em không muốn gặp chị,vậy thì chị sẽ tìm em...Khiêm của chị.”

Trong đêm tối, chỉ có giọng nói thì trào vang lên khe khẽ, giống như loại lời nguyện rửa từ nơi tâm tối, cũng giống như một lời khẳng định....

Cái cô ta muốn, cô ta sẽ có.... không bằng cách này sẽ bằng một cách khác.

Trong đêm, tiếng cười ma quái điên dại của cô ta lại vang lên, mở màn cho sự trở lại sau mười năm bị cấm chế của mình.

Cô ta đã trở lại và lần này, sẽ chẳng còn ai, chẳng còn thứ gì ngăn cản cô ta nổi nữa.

28. Chương 28

“Yêu thì như thế nào, không yêu thì sẽ như thế nào.

Ai cũng cho rằng tình yêu của ta là sai trái, nhưng chỉ có ta biết, chỉ có ta hiểu.

Yêu, chính là cứ yêu thôi. Ai cần thế gian này ủng hộ hay phản đối.”

Hai thân hình trần trụi nằm chồng lên nhau, hơi thở vẫn còn chút gấp gáp sau khi hoan ái. Trong không khí bay nhẹ loại hơi thở ái muội khó tả.

Hắn nằm đè nửa phần cơ thể lên tấm lưng vẫn còn đầy mồ hôi của nàng. Bàn tay nắm lấy tay nàng, mười ngón đan xen như thể khó tách rời. Chỉ có hắn biết, giờ phút này, tâm tình của hắn tựa hồ như đại dương nổi sóng. Cuộn trào không bao giờ dứt.

Một khắc kia, hắn như thấy cảnh tượng đẹp nhất trong đời mình. Nàng là của hắn, hoàn toàn là của hắn.

Mỹ nữ trên giường, vì một mối không chịu nổi mà ngủ say, tấm lưng bên dưới người hắn rung động theo mỗi nhịp thở.

Hắn xoay người, dịch chuyển thân thể mỏng manh của nàng theo tư thế ngủ thoải mái nhất. Để nàng tựa lưng vào lòng ngực của mình, hắn vòng tay ôm lấy eo nàng. Một tư thế có bao nhiêu yêu thương, bao nhiêu bảo hộ bao nhiêu khát vọng mà một người đàn ông có thể làm đối với một người phụ nữ mà hắn yêu quý.

Có người, cả đời làm chuyện khoái hoạt kia, lại không thể có được một lần cao triều theo đúng nghĩa. Nhưng mà hắn, chỉ là lần đầu tiên cũng đủ khiến hắn cùng nàng đạp chân lên đến thiên đường.

Những hình ảnh nóng bỏng kia cứ như thước phim quay chậm chạy qua mắt hắn.

Nàng ngay cả khi đã mơ hồ đến quên cả thời gian, vậy mà một khắc khi hắn sắp tiến vào, nàng nói, đừng để nàng hận hắn.

Nhưng nàng không biết, hận của nàng, đối với hắn cũng là một loại ngọt ngào chết người. Hắn yêu nàng, yêu đến không còn đường thoát.

Nên nếu nàng hận hắn, hắn cầu còn không được. Cho nên hắn cường ngạnh lao thẳng vào nàng. Phá vỡ tầng mỏng manh kia. Một khắc đó, hắn biết hắn đã tới thiên đường. Cho dù phía sau đó là địa ngục thì có sao.

Nàng nói, hắn và nàng không thể có kết cục tốt.

Nghĩ đến đây, hắn ôm càng chặt người trên giường. Hắn hôn lên bờ vai gầy chắt chịt những vết sẹo lồi lõm rất đáng sợ, nhẹ nhàng thì thăm nỉ non.

“Gia Nguyệt, nếu chúng ta đã không thể có hạnh phúc, vậy thì anh sẽ cùng em rơi xuống địa ngục. Chỉ cần có em ở bên, đối với anh đâu cũng sẽ là thiên đường.”

Người trên giường vẫn ngủ say, hơi thở như làn khói vẫn đều đều hô hấp, hắn yêu thương ôm chặt lấy, lần này cho dù chết hắn cũng không buông tay.

.....

“Sao rồi,kết quả mà tôi muốn đâu?”

Một bóng dáng mặc váy hồng ngây thơ ngọt ngào ngồi yên trên ghế bành đất tiền,bàn tay xinh đẹp đeo một chiếc nhẫn bạch kim tinh xảo,nhẹ nhàng xoa xoa ly trà đang cầm,ánh mắt to tròn,long lanh nhìn về phía người vừa bước vào cửa.

Người vừa đi vào,có chút không khỏe,anh ta run rẩy,gương mặt thì tái nhợt như ma. Cô gái ngồi trên ghế dường như không để tâm đến,chỉ nhìn mày đợi câu trả lời.

“Đã...đã xong tất cả rồi...cô có thể...”

“Sao?lo lắng cho à...không phải anh nói chỉ yêu có mình tôi thôi sao. Nay lại muốn chạy đến bên con đàn bà khác rồi.”

Trong nháy mắt,đôi mắt to tròn ngọt ngào trở nên tàn nhẫn,ác độc,khiến cho nụ cười trên mặt cô ta trở nên vụn vụn ghê tởm.

Paul,run rẩy,anh cố định thân mình. Anh nhận ra,con người đang đứng trước mặt là một kẻ bệnh hoạn đến ghê tởm. Anh đã sai lầm khi nghĩ cô ta vô tội...mà người phía bên trong kia...

“Tôi chỉ không muốn có người chết...”

Nghe anh than thở,bàn tay ôm chặt lấy lồng ngực đang tê dại vì khó thở. Mà người đang ngồi trên ghế kia cũng đã đứng lên. Hứng thú nhìn người bị mình khống chế trong tay. Cô ta mở miệng,giọng nói ngọt ngào tức khắc tràn ra,nhưng mọi thứ đã khác xưa. Đối với Paul.Sự ngọt ngào của cô ta giờ chỉ làm anh thêm ghê tởm.

“Yên tâm. Tôi sẽ không để cô ta chết...” Cô ta cố ý dừng lại,để hưởng thụ đôi mắt tràn đầy hi vọng của Paul,rồi lại lạnh lùng lên tiếng dập tắt nó.

“Tôi muốn,cô ta sẽ chết dần chết mòn trong đau đớn...ha ha ha ha haha hahaaa”

Tiếng cười ma quỷ của cô ta vang lên xuyên qua những bức tường vững chắc,hả hê trong sự tuyệt vọng của Paul,và tiếng rên khe khẽ phía bên kia căn phòng.

.....

Không biết thời gian trôi qua bao nhiêu lâu,nàng chỉ là bỗng nhiên thức dậy. Giống như nàng đã ngủ một giấc ngủ rất dài,rất dài.

Gia Nguyệt nhìn bức tường điêu khắc đối diện, nàng nhận ra đây là phòng của mình. Vốn muốn ngồi dậy,nhưng nàng bỗng thấy,eo mình bị một cách tay siết chặt.

Một hơi thở ấm nóng phả vào cổ nàng khiến nàng có chút ngứa,khẽ vịn vào thân muốn rời đi,nhưng hiển nhiên người nằm phía sau nàng không thông qua ý định đó.

“Tĩnh”

Một giọng nói khàn khàn,ấm áp.Cũng mang theo tầng tầng thương yêu nồng đậm vang lên,tâm nàng như bị một thứ gì đó không ngừng cắn nuốt.

Nước mắt bất tri bất giác rơi xuống.

Gia Nguyệt mỗi khi nhớ lại ngày đó,cũng tự giật mình,không biết nước mắt từ đâu mà lại mãnh liệt trào ra không ngừng như thế.

Nàng để mắt nước mắt rơi lã chã trên mặt,môi mím chặt đè nén tiếng nức nở,bờ vai gầy không ngừng run rẩy khiến Lâm Khiêm hoảng hốt. Cơn buồn ngủ ngay tức khắc tan biến,thay vào đó là cảm giác đau thấu tâm.

“Em sao vậy Gia Nguyệt,em đau ở đâu sao.Ngoan,đừng khóc nữa.”

Hắn ôm nàng vào lòng,nhưng nàng bất chấp,vịn vào muốn thoát đi khiến hắn không thể không dùng sức mà ôm lấy.

Không thoát được,nàng càng cảm thấy ủy khuất,nước mắt rơi càng nhiều khiến nàng không khống chế được cuối cùng cũng khóc rống lên.

Nàng từ rất lâu đã không còn khóc nữa rồi. Thời điểm đau thương kia nàng cũng không khóc. Biết tin ba ba không tỉnh lại được nữa nàng cũng không hề rơi lệ,chỉ âm thầm nuốt cay đắng đứng lên quản lý Lâm thị. Một cô gái mới mười mấy tuổi phải trèo chống công ty,thì sẽ có bao nhiêu nhọc nhằn cay đắng phải nếm chịu,nhưng nàng cũng không khóc. Không biết vì sao,lúc tỉnh lại trong tay hấn,lại khiến nàng muốn khóc to. Bao nhiêu khổ sở ủy khuất nhiều năm cứ thế bị nàng phát tiết trên người hấn.

“Anh là kẻ xấu,đồ tồi. Anh cút đi anh cút đi....”

Nàng hét đánh lại đấm.Bàn tay thanh mảnh không chút sức cứ thế đánh lên lòng ngực trắng kiện của hấn. Hấn nhìn nàng khóc,qua khỏi cảm giác hốt hoảng ban đầu,không hiểu sao nhìn nàng lúc này hấn thật có chút muốn cười.

Hấn yêu thương hôn hôn lên đôi mắt đang đầm đìa nước mắt của nàng,khe khẽ liếm đi hạt nước trong suốt ấy,hấn thấy chúng ngọt ngào đến tận xương.

“Đúng anh là đồ tồi,nhưng anh không cút được,nếu cút rồi ai sẽ trông nom vợ anh đây.”

Nàng tức điên,mở miệng gào lên,nhưng âm thanh vốn vì tối qua đã khàn không chịu nổi,lại bị ép buộc khóc rống một hồi làm ẽm nhũn. Rõ ràng rất giận dữ,nhưng âm thanh lại vô thức mê người.

Hấn yêu thương ôm lấy nàng,nàng hận hấn cũng không sao,hấn rất hạnh phúc...

Khóc mệt,đánh mệt,Gia Nguyệt vùi mình xuống lớp dra giường mềm mại,vẫn còn khe khẽ nức nở,nhưng đã không còn khóc rống dữ dội như vừa rồi. Hấn cũng thuận theo nằm xuống ôm lấy nàng.

Bá đạo hôn lên lưng và vai nàng. Nàng khẽ rùng mình,vớ lấy chăn muốn che đi thân thể vốn đã tan nát của mình.

Nhưng hấn không để nàng che đi,hấn thâm tình,đau lòng miết đôi môi ấm nóng lên những vết thương ghê gớm vốn đã lành của nàng.

“Rất ghê tởm phải không.”

Không biết qua bao nhiêu lâu,nàng mới lên tiếng,bàn tay siết chặt lấy dra giường có chút tái nhợt.

Hấn dừng lại nụ hôn,si ngốc nhìn chiếc gáy tuyệt đẹp của nàng.

Nàng hỏi hấn có ghê tởm hay không,nhưng lại thật lâu không có tiếng trả lời,bất giác nước mắt lại muốn chảy ra. Nàng biết,thân thể nàng đã không còn như xưa,chúng giờ đáng sợ đến chính nàng cũng thấy ghê tởm.

Ngày đó,lửa cháy rất lớn. Chúng thiêu hủy đi tầng da đã từng trắng nõn mềm mại không tì vết trên lưng nàng. Cũng thiêu hủy đi hi vọng cùng tự tôn của nàng.

Nàng từng là nữ hoàng...nhưng hiện tại,chỉ là một quái vật đầy những vết sẹo lồi lõm ghê tởm.

Hấn biết nàng đang nghĩ gì,nhưng hấn không muốn lên tiếng trả lời nàng.

Yêu đương không phải chỉ là lời nói trên đầu môi. Hấn muốn để cho nàng thấy được...cái hấn yêu chính là nội tâm cùng trái tim của nàng,chứ không phải chỉ là lớp da xinh đẹp bên ngoài.

Hấn yên lặng xoay nàng lại,điên cuồng hôn lên môi nàng,khiến nàng choàng váng mê mang. Bàn tay bá đạo cầm lấy khóa rất mềm rất tròn kia mà nhào nặn không thương tiếc khiến nàng vừa đau,vừa đẩy khoáy cảm.

Trải qua hoan ái,cơ thể nàng trở nên mất cảm lạ thường,cho nên hấn không ngừng châm lửa,càng khiến nàng dễ động tình,nàng thật muốn khóc vì ủy khuất.

Hấn hôn nàng,gặm cắn môi và đầu lưỡi mềm mại của nàng. Khi nhận ra nàng chuẩn bị tốt,không nói lời nào đã mạnh mẽ tiến vào.

Nàng chỉ còn biết há miệng kêu lên,hai tay vô thức ôm chặt lấy hấn.

Hắn muốn cho nàng biết,hắn điên cuồng vì nàng bao nhiêu,cũng là yêu thương và đau xót cho nàng bao nhiêu.

Mà nàng chỉ còn biết bị động hòa theo hắn.

Tiếng động kích tình kia còn vang thật lâu thật lâu cũng chưa có dừng lại. Mà bên ngoài,ông mặt trời đã sớm đỏ mặt,chôn sau đám mây.

29. Chương 29

Gia Nguyệt đã tỉnh lại rất lâu rồi,nhưng nàng vẫn nằm nán lại trên chiếc giường mà hai người đã điên cuồng rất nhiều lần từ tối qua. Hương vị ngọt ngào kia,tựa hồ vẫn còn lớn vồn trong không khí hơi se se lạnh từ máy điều hòa đang hoạt động ở góc phòng.

Nàng nhớ,nàng đã bật khóc khi vừa nóng lại vừa tê dại. Vậy mà,anh đã cười,với tay chỉnh nhiệt độ,để rồi lại càng cuồng dã đòi hỏi nàng hơn. Giờ khắp thân thể nàng vừa đau đón vừa tê buốt,nhưng lại lan tràn niềm hạnh phúc vô tận.

Nàng có hắn....mà hắn cũng có hoàn toàn nàng.

Điều đó có ý nghĩa to lớn đến thế nào,chỉ một mình nàng biết. Bởi vì,một người đã từng coi mình như quái vật,nay lại được người mình yêu thương điên cuồng giữ lấy. Điều đó rất đẹp...rất tuyệt vời...nó khiến nàng ngẩn ngơ,giống như thần trí của nàng đang ở một cõi xa lạ nào đó.

Điện thoại đặt trên tủ đầu giường rung lên...nàng lười biếng vươn tay nắm lấy. Thắt lưng nàng đang đau đến muốn gãy đôi..nàng thật tình,không biết nên cười hay nên khóc nữa.

“....”

Tiếng nói ào ào vang lên từ bên kia điện thoại. Người đó nói rất nhanh,tựa hồ như đang vô cùng nóng vội. Và đầu dây bên này.Bàn tay Gia Nguyệt run lên,chiếc điện thoại rơi xuống sàn,vang lên một tiếng buồn thảm rồi im bật.

Trên tường,đồng hồ vẫn chạy đều đặn...lạnh lùng đếm từng khắc trôi qua.....

.....

“Anh điên rồi?”

Trong phòng làm việc nằm cùng tầng với phòng ngủ chính của Gia Nguyệt,hắn bị chính người hắn mang về từ Chicago,chỉ vào mặt và hét lên như thế.Nhưng hắn vẫn cười,nụ cười sáng rực như ánh mặt trời khiến gã có chút chói mắt.

Đây là lần đầu tiên gã thấy hắn cười,thật tâm như thế,mà cũng rạng rỡ như thế.Gã im lặng,thầm thở dài.

Thôi đi,trả thù gì chứ.Đây cũng không phải loại phim thần tượng rẻ tiền câu khách bằng loạt anh đánh tôi trả,anh báo tôi thù.Hừ...

Rõ ràng cái kẻ,ngậm đắng ăn khổ suốt mười năm.Hồ hào nói với hắn sẽ quay về lấy lại mọi thứ,thì ra không phải là tài sản Lâm gia,mà chính là toàn bộ của cái người đang ở trong phòng ngủ lớn kia kia.Gã lại còn đủ ngu đủ ngốc,đi tin vào cái trò hề mà kẻ đang cười ngu trước mặt này nói.Tính ra hình như gã mới là kẻ ngu đi.

“Giờ anh tính nói gì với tôi,hả...”

“Tôi đã có được thứ mình muốn rồi,Gee,tôi rất hạnh phúc.”

“Mẹ kiếp,anh lôi tôi từ Chicago về đây,để chứng kiến anh em em anh anh với cô ta đó hả.Anh giỡn với tôi đó hả.”

Gã hét ầm lên, chỉ là hét cho có lệ vậy thôi, chứ thông minh như gã, sao không hiểu tâm trạng của cái kẻ đang cười đến híp mắt này. Hấn cười, cho dù là ai ngay lúc này đánh hấn, có lẽ hấn vẫn cười như thế. Hấn hạnh phúc... vô cùng hạnh phúc.

Bây giờ, ngay lúc này. Trong đầu hấn chỉ có mỗi một suy nghĩ là nhanh chóng chạy về phòng ngủ.

Ôm nàng trong vòng tay mình, rồi lại thông thả, lại cuồng nhiệt, lại bá đạo muốn tất cả của nàng.

Ôm nàng cách nào cũng không đủ, hôn nàng nhiều thế nào cũng không đủ.

Dùng bàn tay, đôi môi, dùng mắt tai dùng đến cả chiếc lưỡi để nếm, để cảm nhận, để có được tất cả của nàng. Hấn khát khao, ham muốn gần như điên cuồng.

Phải hấn điên... điên vì nàng.

Và hấn vứt bỏ Gee ở đó, chạy như điên về căn phòng ngọt ngào và đầy mê hoặc kia. Hấn giống như một kẻ đói khát vô tình tìm đến món ngon nhất thiên hạ. Nếu có thể hấn chỉ ước nhốt nàng lại, phong bế nàng vĩnh viễn bên trong căn phòng. Để chỉ có hấn thấy, mình hấn biết...

“Honey, nhớ anh không?”

Hấn đi vào phòng, nồn nóng như một đứa trẻ. Hấn nhìn thấy nàng nằm trên giường, chiếc chăn mỏng đắp hờ hững, chỉ che đậy nửa thân bên dưới. Nàng nằm quay lưng về phía cửa, cho nên cả vùng lưng chỉ chút sọc lồi ghê tởm lộ ra bên ngoài. Nhưng trong mắt hấn. Chưa có bóng lưng nào đẹp hơn thế, chưa có người con gái nào dụ hoặc kiều mị hơn thế. Nàng rất đẹp...

Hấn ôm nàng, hôn lên bờ vai trần lộ ra bên ngoài. Nàng khẽ run lên làm hấn thích thú. Sự mẫn cảm của nàng làm hấn yêu đến đắm.

Hấn không nói gì nữa, leo lên giường, chui vào chăn và ôm chặt lấy nàng, lòng bàn chân cảm nhận nguồn nhiệt của hấn, nàng khẽ co lại, hấn cũng nhanh chóng nằm theo tư thế của nàng. Hai cơ thể cứ thế mà dán vào nhau không có một kẻ hở. Hấn thích tư thế này, hấn và nàng giống như tạo ra từ một khối.

“Em mệt sao, có muốn đi tắm hay không?”

Hấn thì thầm, chiếc lưỡi khéo léo liếm láp viền tai xinh xắn trắng nõn của nàng. Nàng chỉ càng lúc càng co người lại, tai chính là điểm mẫn cảm nhất của nàng, hấn biết nên càng lúc càng đùa vui hơn.

Đến khi không chịu được sự quấy rầy của hấn, nàng lên tiếng.

“Anh yêu em không?”

Hấn đang đùa rất vui với viền tai của nàng, nghe câu hỏi, hấn ngừng lại một chút, thản nhiên trả lời. Rồi lại tiếp tục chơi đùa với tai nàng.

“Yêu.”

Hấn vĩnh viễn sẽ không bao giờ nói với nàng rằng tình yêu của hấn sâu nặng đến bao lâu. Hấn không thể nói rằng sẽ yêu nàng thiên trường địa cửu, hay học tập mấy gã trai trẻ cột bóng bay, tặng 999 nụ hồng, hay gào thét giữa đám đông về tình yêu của hấn.

Bởi sinh mạng của hấn, đã từ lâu nằm trên tay nàng. Ngay cả bản thân hấn cũng là của nàng, vậy thì cần gì nói những lời thề hẹn vô nghĩa kia. Yêu chính là yêu, cần gì phải nói ra những lời có cánh, khi đã dùng cả tâm này để yêu thương nàng.

Gia Nguyệt im lặng, bàn tay đang được hấn nắm lấy co lại, nắm tay hấn rất chặt. Chỉ cần từ này thôi, đủ rồi. Đối với nàng đã đủ rồi.

.....

“Thiên Tường, em thật không ăn nổi nữa, anh đừng ép em mà.”

Trong một phòng đặt riêng, Thẩm An An đang cố sống cố chết đẩy chén thức ăn đang cao như núi ra xa, càng xa càng tốt. Kể từ khi nàng nhớ lại mọi chuyện, anh giống như miếng keo da trâu, dính chặt lấy nàng, nàng đi xa một bước cũng không được.

Thiên Tường nhú chặt mày,dạo gần đây An An của anh càng lúc càng biếng ăn,làm anh lo lắng không yên.Nếu cứ như thế này,sao nàng chịu nổi khi cực phiền toái kia chui ra đây.

Anh thật là hối hận mà,chỉ trong một lúc không khống chế,thế là một cực phiền phức nhào ngay vào bụng của tiểu tâm can của anh.Làm cho cái người vạn khổ như anh bị ra rìa.Sao anh có thể không hận đây hả.

An An có lẽ cũng hiểu bất mãn của Thiên Tường,nên nàng bắt chấp e thẹn của mình,nhảy lên đùi anh,vòng hai tay qua cổ,lôi anh lại gần rồi nhẹ nhàng hôn lên đôi môi có chút lạnh của anh. Nàng,kể từ ngày kia,những đau thương nàng không muốn nhớ đến nữa,nàng thật cảm ơn trời,cảm ơn đất,khi còn có cơ hội được ở cùng anh,được yêu anh,và cũng được anh yêu.

“Thiên Tường,giờ em rất hạnh phúc...nhưng còn người kia...sẽ như thế nào đây.”

Ôm chặt anh,nàng ghen ngào nói,nàng không quên,nhưng đau khổ của người kia.Có lúc nàng nghĩ,nếu như không phải vì lời nói của nàng.Không phải nàng là bạn của người đó,thì người kia liệu có phải sẽ không tổn thương đến thế này. Nàng rất đau lòng,đau đến chết lặng.

“Đừng lo...mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi.Em nên lo lắng cho con trai của anh đi.Chuyện của họ,hãy để họ tự giải quyết.”

.....

Đêm,Gia Nguyệt đợi hần ngủ say rồi mới nhẹ nhàng ngồi dậy,nàng muốn gặp cha mình,muốn ngồi gối đầu lên chân ông...Tâm tình nàng,đường như chỉ có thể tĩnh lặng khi làm thế.

Đã vài tuần trôi qua,hần và nàng vẫn điên cuồng muốn nhau như thế,gần như nàng không thể rời khỏi chiếc giường lớn. Hần muốn nàng bao nhiêu lần nàng không nhớ nữa,nhưng cảm xúc mãnh liệt đó vẫn không ngừng tăng lên. Nàng không chán ghét,thậm trí còn thật mong chờ.Nàng thấy mình đã trở nên càng lúc càng mất cảm dưới sự dạy dỗ của hần.

“Ba...con giờ thấy đủ...thật đủ rồi...ba,người nói xem,như thế có phải là rất tham lam không...có phải con đã có quá nhiều,nên sẽ mất hết vào ngày mai...ba ba...con nhớ ba lắm...thật nhớ ba ba...vì sao người làm vậy với con...vì sao người muốn con chết....ba ba....ba ba...”

Nàng gối đầu lên tay ông,ông đang ngủ...thật thanh thản..thật an nhàn....

Hần mở mắt...ể oải vươn tay...ánh nắng lọt qua khe rèm rọi lên sàn những vòng sáng làm hần có chút chói mắt. Hần theo thói quen vươn tay sang bên cạnh...trống rỗng...nàng không có ở đây.

Tim...giống như có âm thanh vỡ nát.

30. Chương 30

Không cần ai nói,nàng cũng biết,mình hần là đang ở một nơi rất cao,có thể là sân thượng của một tòa nhà nào đó.

Âm thanh gió thổi thốc vào mặt,xuyên vào màng nhĩ của nàng nghe cứ vù vù như một cỗ xe già cỗi đang rên rỉ. Nhưng đồng thời cũng mang theo cái lạnh buốt cắt da phả vào mặt nàng.

Hai cánh tay bị trói chặt,quặt lại phía sau lưng,có chút tê dại và đau nhói.Nàng đang ngồi trên ghế,nực cười nhất khi mà nó lại là một chiếc ghế bành,bọc nệm mềm mại.Đây quả là loại đãi ngộ khó tưởng.

Thử hỏi trên thế giới có mấy người bị bắt cóc,bị trói,lại được ngồi ghế nệm bọc da mềm mại như nàng. Không nhận được,Gia Nguyệt bật cười nhỏ nhỏ.

Lớp vải bị mất cọ xát vào da nàng,nhưng nàng không thấy phiền về điều đó lắm.

“Mày có vẻ,khá an nhàn nhỉ,Gia Nguyệt.”

Một giọng nói ngọt ngào,nhưng lại chứa đựng quá nhiều thù hận khiến cho giọng nói ấy vụn vụn,tựa hồ như khuôn mặt của chủ nhân giọng nói ấy vậy.

Bàn tay lạnh lùng dặt miếng vải che mắt trên mặt của Gia Nguyệt,khiến nàng thấy đau.Có lẽ những sợi tóc mai vô tội của nàng phải chịu khổ rồi.

Gia Nguyệt chớp chớp mắt để làm quen với ánh sáng,nàng hơi ngẩn đầu,nhìn cô gái đang đứng trước mặt.

Cô ta sinh trước nàng một năm,dường như ông trời cũng ưu ái cô ta lắm,khi mà nét xuân xanh vẫn hiện hữu trên gương mặt.Cho dù cô ta cũng đã hai mươi bảy,nhưng nét thơ ngây ngọt ngào vẫn chưa từng rời bỏ cô ta. Nếu không phải vì đôi mắt âm u chứa thù hận và tàn nhẫn kia,thì quả thật cô ta rất đẹp...sẽ giống như một thiên thần.

Gia Nguyệt không khỏi giật mình,đến tận bây giờ,khi mạng sống của nàng sắp kết thúc,nàng vẫn còn nhớ như đánh giá kẻ bắt cóc nàng,có lẽ cũng sẽ là kẻ sắp giết nàng...

Nàng thật có chút,khâm phục bộ não lãnh cảm đến gần như thờ ơ này của mình.Đôi khi nó thật có lợi ích to lớn,đó chính là bóp chết sự sợ hãi bên trong nàng.

“Lâu quá không gặp...Giai Hân...hay nên gọi bằng một dãy số thay cho tên,nhỉ?”

Gia Nguyệt nhợt nhạt cười,ngiêng đầu nhìn thản nhiên Giai Hân. Đôi môi cong cong làm nàng giống như cười cợt cũng như khinh khi kẻ đang đứng trước mặt.Điều đó giống như mũi tên đâm vào mắt Giai Hân.

Không ngần ngại,cô ta thẳng tay tát vào mặt Gia Nguyệt. Không vì lý do gì,chỉ vì muốn,bóp chết nụ cười nhợt nhạt kia.

Gia Nguyệt bị đánh đến đầu cũng lệch sang một bên,trong miệng nàng nếm được vị mặn mặn.

Nàng lắc đầu,cắn phải môi mất rồi...

Giai Hân chưa đủ cảm thấy khoái cảm trả thù sau cái tát này.Cô ta muốn nhiều hơn,làm cho nạn nhân của cô ta đau đớn hơn thế nhiều.Khiến cho nạn nhân của cô ta phải rên rỉ đau đớn vật vã mới là điều cô ta cảm thấy tuyệt vời.

Giai Hân túm lấy mái tóc dài của Gia Nguyệt,kéo ngược về phía sau.Cô ta lôi nàng xềnh xệch trên đất.Gia Nguyệt không vùng vẫy,cũng không kháng cự.Mặc cho cô ta lôi nàng vượt qua lớp rào chắn an toàn của tòa nhà. Một luồng khí nóng từ bên dưới thổi thốc vào mặt nàng khiến nàng có chút choáng váng.

Đây là tầng thượng tòa nhà Lâm thị...nàng không ngạc nhiên lắm về điều này.Giai Hân đã có thể an nhàn trốn khỏi trại giam,thì việc lên vào và bắt cóc nàng hiển nhiên chẳng làm khó cô ta.Càng dễ dàng hơn khi mà chính nàng cũng là người tiếp tay cho cô ta làm thế...

Phải,nàng chính là muốn cô ta đến bắt nàng...ngạc nhiên không,khi mà có người tự nguyện dâng mình để kẻ hận nàng đến bắt.

Nàng không nghĩ nhiều lắm về những gì gọi là suy nghĩ thường tình của mọi người,nàng chỉ biết,nàng buộc phải làm điều này.

Để kết thúc trò hề mười năm qua.

Giai Hân nhìn khung cảnh xe cộ chạy như thoi đưa bên dưới,cô ta hài lòng,rất hài lòng.

Chỉ một lát nữa thôi...chỉ một chút nữa...ước nguyện của cô ta sẽ thành hiện thực...

Cô ta đã khao khát đến điên cuồng,khát vọng đến điên dại...

Làn này cô ta sẽ làm được...sẽ có được...không ai có thể ngăn nổi cô ta được nữa.

Con mồi đang ở trong tay cô ta,chỉ một lát nữa thôi...chỉ một chút nữa....

..... Ngoại truyện Giai Hân.....

Ta chính là Giai Hân,năm này cũng đã mười hai tuổi rồi.

Mẹ nói ta rất đẹp,giống như trăng rằm vậy. Cho nên ta phải có mà cười ngọt ngào nhất có thể. Bởi ta nhận ra,chỉ cần giả ngu,cười ngọt,chất chắn ta sẽ có thứ ta muốn.

Ta có một em trai song sinh,hắn rất đẹp,có khi còn hơn cả ta nữa.Nhưng hắn rất lạnh lùng với mọi người,trừ ta.

Hắn rất thương ta,rất chịu ta,chỉ cần ta muốn,hắn đều nghĩ cách tìm cho ta.

Ta nhớ,nhà ta rất nghèo,thường xuyên không đủ ăn.Hiếm khi chỉ có thể chan tương vào cơm mà ăn.Ta ghét điều đó,thậm trí có lúc chẳng muốn ăn.

Có lần ta khóc thét không chịu ăn cơm vì không có thức ăn.Mẹ đã đánh ta rất ghê,khiến hai tay ta gần như không thể cầm lên bất cứ vật gì.Hắn đau lòng ta,không biết từ đâu lấy về một quả trứng gà nhỏ xíu,luộc lên cho ta ăn. Hắn nhường cho ta tất,còn hắn lại chỉ ăn cơm chan tương khô khan và mặn đắng.

Về sau ta mới biết,hắn đi nhờ cỗ thuê cho nhà chính nơi ba mẹ ta làm thuê để xin trứng về cho ta.Tối đó,ta vừa khóc vừa túm lấy hắn thề không bao giờ đòi ăn thức ăn nữa. Nên hắn đành đi lên nhà chính.

Nhà chính nơi chúng ta ở nhờ có chủ nhân rất độc ác,ông ta thường xuyên đánh đập người làm,lại có sở thích biến thái.Có lần,ta nhìn thấy ông ta cầm roi quất vào một cô gái trần truồng bị trói giang tay giang chân trên giường.Cô gái toàn thân đều là vết thương đã sớm chết ngất,nhưng gã vẫn đánh,còn cười rất to. Đêm đó ta sợ đến đổ bệnh gần như cả tháng.Hắn rất lo cho ta.

Một năm kia,ba ta chết.Ông chết vì cái tội nhiều chuyện xen vô chuyện nhà chính,nên bị đánh đến chết.

Mẹ ta quá nhát gan nên đem hôm đem chị em ta đi trốn.Ai ngờ gặp phải ông Lâm. Ông ta cưới mẹ ta,ta và hắn trở thành người của Lâm gia.

Ta nhớ,ngày đó,nhìn thấy ông ta lồi lõm kéo kéo mẹ ta vào phòng,để bọn ta ở lại với con gái của ông.Nó rất xinh,mặc chiếc váy công chúa trắng tinh ta thích nhất.Cho nên ta mê mẩn nhìn,nhìn không chớp mắt.

Nhưng con bé đó không nhìn ta,nó hứng thú với em trai ta hơn. Ta nhận ra điều đó,nên vội vả bám lấy hắn. Hắn cười trấn an ta,rồi ngăn đầu đối diện với ánh mắt nghiến cứa của con bé đó.

Dường như nó thấy chán,nên bỏ đi,sau khi phân phó người làm đem bọn ta ra ở nhà sau. Thân phận con riêng như bọn ta,vốn dĩ nên là thế.

Ta cùng hắn và con bé đó lớn lên.Ta luôn tuân thủ điều mẹ ta dạy,cười ngọt ngào,gia ngu và hiền lành. Cho nên ta sống ở Lâm gia cũng không đến nỗi nào.

Nhưng ta giận,ta thật giận khi con bé đó bám lấy Khiêm Khiêm của ta.Giữa bọn họ giống như có một thế giới vô hình mà ta không cách nào xen vào được.Ta không thích điều đó...cho nên ta vội bị đánh...để hắn thấy.

Ta thành công,hắn hận con bé đó,không muốn nhìn thấy nó nữa.Cho nên hai chúng ta lại ngọt ngào như trước.Chỉ có hai chúng ta,không có nó.

Ta nghĩ rằng mọi chuyện thế là ổn,như ta sai rồi.Trong khi ta vui vui vẻ vẻ ở trường rồi theo chân anh em Thẩm gia chơi bởi bên ngoài,nó lặng lẽ chiếm lấy vị trí của ta trong lòng hắn.

Hắn ở cạnh bên ta,nhưng khi nào cũng nhớ đến con bé đó.Thậm trí còn không nghe ta đang nói gì.Ta đau lòng.

Cơn đau này đến vô hình,nhưng lại mang theo vết thương vĩnh viễn trong lòng ta.

Hắn nói,hắn thích nó.

Họ hôn nhau.

Tim ta giống như bị xé nát.

Vì sao.

Vì cái gì hắn lại làm thế.

Hắn là của ta,hắn thương ta vì sao còn đi hôn nó.
Hắn hứa sẽ đưa ta rời đi,nhưng lại vụng trộm yêu thương nó.
Ta đâu? Ta đau.....
Vị trí của ta,vết thương của ta...
Ai sẽ đền bù,ai sẽ trả lại.
Ta hận...
Hận...
Hận đến chết.

31. Chương 31

Ai đó có thể nói cho hắn biết,đau khổ nhất của đời người là gì,bi ai lớn nhất của thế gian là ở đâu.
Hiện tại,hắn thấy đau đớn,bi ai và thống khổ đến mức chỉ muốn kết thúc tất cả.
Hắn đang đứng đây,đối diện với kết cục mà hắn luôn trốn tránh.Hắn hèn nhát,phải,hèn nhát đến mức mặc dù biết chị gái hắn đang đi trên con đường không có lối thoát.Biết nàng đang ép hắn đối diện với sự thật.Biết cho dù hắn cố huỷ hoại hoặc mình rằng mọi chuyện sẽ không sao.
Hắn sai rồi. Mặc dù hắn trốn tránh,nhưng sự thật vẫn tàn nhẫn đập vào cái đầu khốn khổ của hắn.
Chị hắn đang đứng bên kia,cùng với tình yêu ma quỷ và sai trái chứa đầy trong đôi mắt trông đợi của chị ấy.
Nàng cũng đang ở bên kia,khoé môi đầy máu,đạm bạc nhìn hắn,đợi hắn lựa chọn.
Hắn sao có thể không biết,những ngày hạnh phúc đã qua,sau những phút giây thiên đường thì hiện tại nàng kéo hắn trở về mặt đất,bắt hắn nhìn thẳng vào hiện thực tàn nhẫn.
Hắn và nàng,mãi mãi sẽ có một bức tường ngăn cản,mà bức tường vô tình đi chính là tình yêu của chị gái hắn.
Chị ấy yêu hắn,hắn biết.
Nhưng hắn tham lam,hắn ích kỷ.Để mặc âm mưu tội lỗi ấy đâm trời nảy lộc trong linh hồn từng trong sáng của chị gái hắn.
Hắn không thể đáp trả tình yêu kia,nhưng hắn tham lam hưởng thụ.Hắn nghiệm cái cảm giác chị ấy chỉ nhìn thấy hắn,chỉ hướng về hắn,cần hắn,yêu hắn và ham muốn có được hắn.
Chính hắn đã tạo nên cục diện ngày hôm nay,mà nàng,đáng lí ra chỉ là một cô tiểu thư nhàn nhã,luôn xinh đẹp thanh tao trong lâu đài vàng.Lại bị chính hắn lôi xuống vũng lầy,hắn cướp đi ánh sáng,cướp đi nụ cười,cướp đi tình yêu ngây ngô ban đầu của nàng.Biến nó trở thành độc dược thiêu hủy nàng công chúa.Đồng thời cũng thiêu đốt luôn bản thân hắn.
“Khiêm Khiêm,em cuối cùng cũng đến rồi.”
Giai Hân nở nụ cười,mắt cô ta nheo lại.Nụ cười có chút chói mắt.Hắn sao không nhận ra,chị gái hắn không còn nụ cười ngây ngô nữa,chúng biến dạng vì ích kỷ vì tham lam,vì tàn nhẫn của hắn.
Hắn bước đến một bước,gương mặt tuần tú trở nên nhu hòa.Phía bên kia có chị hắn,có người hắn yêu.
Nhưng hắn chỉ mới duy chuyển,chị hắn đã nhàn nhạt nói,cánh tay thiếu nữ có chút tái xanh siết lấy mái tóc củ Gia Nguyệt hơn,ép nàng ngẩng đầu nhìn cô ta.
“Em đừng đến đây,Khiêm Khiêm.Nếu không chị sợ sẽ ném cô ta xuống dưới.”
Giai Hân lạnh lùng nói,bước chân lùi lại phía sau một chút khiến hắn hoảng hốt,vội vàng hét lên.

“Đừng, chị.”

Giai Hân cười có chút thê lương, phải, hẳn lo lắng, hoảng hốt kia là vì ai, nàng hay cô ta?

Trái tim đã nói sẽ không đau nữa, vậy mà vẫn cứ nhói lên. Cô ta ngược mắt, nhìn lên tầng mây xanh thăm không gợn sóng.

Trời rất đẹp... cũng thật sạch sẽ...

“Chị yêu em.”

Cô ta nói, giọng nói có chút khàn những vẫn tràn đầy kiên quyết, cô ta nhìn thẳng vào hắn. Nhưng hắn sợ, hắn run rẩy muốn che lại đôi tai muốn bịt đi đôi mắt.

Tình yêu kia thật tội lỗi thật nhơ bẩn. Họ là chị em, lại chính là chị em sinh đôi cùng chào đời trong một ngày, bên trong họ đang chảy trung một dòng máu nóng...

“Đừng, xin chị... đừng nói.”

Hắn khàn giọng cầu xin, che đi đôi tai, nhắm mắt lại trốn tránh hiện thực này. Cả hắn và cô ta đều biết, nói ra điều cấm kị kia, cũng là lúc mọi chuyện sẽ kết thúc.

Giai Hân bật cười. Thê lương và bi ai giống như những đợt thủy triều từ thuốc độc cắn nuốt cô ta.

Đau đớn như vạn cây ki, châm nát tầng tầng da thịt của cô ta.

“Chị biết, em sẽ giống họ, coi rằng tình yêu của chị là ghê tởm, nhưng Khiêm Khiêm, chị yêu em... chị yêu em... rất yêu rất yêu....”

“Không, em xin chị... xin đừng...”

“Chị yêu em, Khiêm Khiêm, điều đó là thật.”

Cô ta gào lên, mang theo bi thương tận cùng. Cô ta yêu hắn, nhưng mà hắn... hắn lại...

Nàng nhàn nhạt nhìn mọi việc. Một người đang cố chấp tổn thương, dâng lên tình yêu sai trái, một người cũng cố chấp che tai nhắm mắt, giả như không biết, không hay.

Phải chăng nàng cũng như thế. Nhiều năm như thế, nàng sống trong tâm trạng vạn vẹo giữa ham muốn trả thù và tha thứ.

Nàng có khác gì họ?

Cô ta cố chấp đi tới trước chỉ để cầu yêu.

Hắn cố chấp coi như không có bi ai, không có thống khổ, không có địa ngục.

Mà nàng... sống như kẻ tu hành, nhưng trái tim lại đen tối.

“Chị yêu em, đó là sự thật em không có quyền trốn tránh nó.”

Giai Hân hét lên, đôi mắt đỏ vằn tơ máu, nhưng sâu trong đó là bi thương là đau khổ.

Gia Nguyệt cúi đầu, che đi những suy tư bên trong lòng nàng.

Hắn gầm lên, toàn thân run rẩy như người sắp chết.

“Nhưng chị biết đó là sai lầm... là sai lầm.”

“Em im đi, tình yêu của chị, không sai, chưa từng sai.”

Giai Hân gào đến khản cổ, gió lạnh thổi thốc lại, bật đi tiếng gào thê lương kia. Ai nói cho cô ta biết, yêu như thế nào là đúng, yêu như thế nào là sai. Yêu một người cần nhiều thứ nguyên tắc như thế làm gì. Cô ta chỉ biết yêu chính là yêu thôi.

“Yêu chính là yêu thôi, chị không sai, không sai....”

Ai cũng có quyền cười chị,nhưng em thì không vĩnh viễn không,nghe rõ chưa Lâm Khiêm,em không có quyền.”

Giai Hân thống khổ,dẩy dựa...nàng biết,và nhìn thấy trong mắt.

Nực cười làm sao,người đang bị treo lơ lửng giữa sống và chết như nàng,lại có thể nhàn nhã đánh giá và lắng nghe câu chuyện bí ẩn của hai người.Nàng giống như một người ngoài cuộc,không sai,vốn nàng chính là người ngoài cuộc,ngay từ thời điểm bắt đầu.

Những mảng ký ức giống như thủy triều tràn vào trí não của nàng.

Ngày đầu tiên,hắn nắm tay cô ta đến nhà nàng,họ đứng cạnh nhau.

Nàng,một mình đứng phía đối diện.

Ngày đến trường,họ tay trong tay,cười cười nói nói.

Nàng,lạnh lẽo công áp lực gia tộc trên lưng.

Ngày làm lễ trưởng thành,họ có nhau,yên vui và ngọt ngào bên chiếc bánh sinh nhật rẻ tiền.

Nàng,đối diện với những gương mặt đối trá,cười gượng trong thế giới vô tình,sa hoa nhưng băng giá.

Ngày qua ngày...đêm qua đêm..

Ngỡ như nàng cũng có hắn,cũng như họ,cũng ngọt ngào ấm áp...nhưng nàng sai rồi.

Nàng luôn là người đứng ở bờ bên kia nhìn theo họ,họ cãi nhau,họ giận hờn,họ cho nhau những yêu thương...họ có tất cả...

Mà nàng,nàng có gì? Trái tim này từng đập rất vui vẻ,cần tràn nhựa sống vì được yêu thương,nhưng thân thể này lại bị tàn phá bởi chính yêu thương kia.

Cả nàng,hắn,và cô ta...đang cùng bị hủy hoại bởi cái gọi là ...yêu.

Love...

Là kẹo ngọt bọc bên ngoài liều thuốc kịch độc.

Nàng đã hiểu...giờ thì đã hiểu rồi.

32. Chương 32

Gió lạnh từng chút từng chút cắt lên mặt nàng những nhát cắt lạnh buốt vô tình.Nhưng nàng không thấy phiền lòng,nhàn nhạt,hững hờ quan sát hai con người đã từng rất thân thuộc trong sinh mệnh.Nay lại đứng ở hai bên bờ chiến tuyến.

Do ai?

Vì ai?

“Chị muốn thế nào,chị muốn như thế nào nữa,Hân Hân,chị hủy hoại chúng ta suốt mười năm còn chưa đủ sao?”

Trong gió,tiếng thét gào của hắn càng thêm thảm thiết không ngừng giáng vào đôi tai đau nhức của Giai Hân.Như thế nào gọi là hủy hoại,ai hủy hoại ai...

Cô ta cười có chút thê lương,đã mười năm rồi.

Nhìn thật kỹ người con trai cô ta yêu hơn cả hơi thở,ngay cả làm đau cô ta cũng không dám.Vậy mà giờ hắn lại chất vấn cô,buộc tội cô hủy hoại hắn.

Cơn đau ùn ùn kéo đến như muốn nuốt chửng cô ta, cảm giác đau buốt giống như là ngàn vạn kim châm xuyên qua da, ghim sâu vào lớp thịt mềm mại yếu đuối của cô ta, để rồi lộ ra thân thể đầy rẫy thương tích, máu thịt mơ hồ.

“Ai hử hoại ai... Khiêm Khiêm, tình yêu của chị, mười năm kia em có từng đến thăm chị. Hủy hoại? Là chị sao... chính chị sao?”

“Chúng ta là chị em, là chị em... đừng nói yêu căn bản chị không hiểu yêu là gì.”

Hắn run run ôm lấy đầu, thân thể không nghe không chế suy sụp ngồi bệch xuống sàn. Hắn cảm nhận những giọt nước mắt đang chạy quanh, muốn phá vỡ cấm kị cuối cùng của hắn để trào ra ngoài.

Còn nàng, lạnh lùng ép mình yên lặng nhìn mọi chuyện, nàng đã nhìn thật lâu, cắn răng nuốt lấy phần hận vào trong, dấu đi đau đớn, làm như chưa từng tổn thương, chưa từng bị ai.

Hắn và cô ta, chính vì tình yêu sai trái kia đã đẩy bọn họ rơi thẳng vào địa ngục suốt mười năm qua.

“Yêu ư, Lâm Khiêm, em nói chị không biết yêu là gì, vậy em biết sao, em hiểu được sao? Em nói yêu con đàn bà này, nhưng em đã làm được gì cho cô ta, cũng như trước đây em nói chỉ cần mình chị, nhưng chính em, chính em mới là người hủy hoại chúng ta.”

Giai Hân gào thét, cô ta không còn gọi hắn bằng hai từ thân thương kia nữa, tim cô ta bắt đầu nguội lạnh, tình yêu nồng nhiệt bị chính tàn nhẫn của hắn chôn vùi.

Hắn có yêu sao

Từng yêu sao.

Dối trá.

Hắn chưa từng yêu ai ngoài bản thân hắn, chỉ có cô ta và con đàn bà đang quỳ bên chân cô ta là đại khờ dăng lên tình yêu để rồi bị người ta dễ dàng vứt bỏ.

“Em yêu cô ấy, em và cô ấy đang cố gắng hàn gắn lại mọi thứ. Hân Hân... yêu của em chị có thể hiểu sao, có thể cảm nhận sao.”

Giai Hân bật cười, vô tình siết chặt mái tóc dài của Gia Nguyệt khiến nàng đau nhói, cô ta nói, giọng lạnh lẽo.

“Sao chị không cảm nhận được chứ, em cho chị là cái gì. Yêu của em sao... chỉ có chị mới thật sự yêu em mà thôi.”

“Nhưng mà tôi không cần... tôi chỉ cần Gia Nguyệt, chỉ cần cô ấy chị hiểu không.

Tim tôi vốn không thể chứa nổi ai khác ngoài cô ấy.”

Hắn run rẩy nói, hắn yêu nàng đến mê đắm, dù hận hay không, hắn vẫn muốn cùng nàng. Ai nói cho hắn biết, nên làm cái gì bây giờ.

“Chị thả cô ấy đi đi... chỉ cần cô ấy bình an, cái gì tôi cũng hứa với chị, xin chị Giai Hân, đừng làm cô ấy đau thêm nữa.”

Hắn trở nên hèn mọn như thế từ khi nào vậy. Điều này đâm vào tim Giai Hân khiến cô ta không khỏi rung lên.

Cô ta còn nhớ, Lâm Khiêm của cô ta trước đây giống như là một hoàng tử, cho dù khốn khổ. Cho dù đau thương nhưng vẫn ngang bướng ngẩng đầu nhìn người. Chưa từng cầu xin, chưa từng hèn mọn đến như thế này. Vì cái gì, người hắn yêu không phải là cô ta.

“Em đang van xin chị sao?”

“Chỉ cần cô ấy không sao, chị muốn như thế nào cũng được.”

Hắn mệt mỏi nói, đôi mắt nhìn chăm chú vào gương mặt có chút sưng đỏ nhưng vẫn xinh đẹp của nàng. Hắn chỉ có thể van xin chị hắn, bởi vì hắn, hắn không có cánh nào có thể...

“Giết chị đi.”

Giai Hân lạnh lùng nói,cô ta ném về phía Lâm Khiêm con dao mổ cô ta trộm từ phòng khám trại giam ra.
Con dao có cái lưỡi mỏng bén nhọn trượt đến chân hắn,hắn run rẩy nhìn trừng trừng vào nó.

“Giết chị,cô ta sống....nếu không...chị sẽ giết cô ta.

Em chọn đi”

Ba từ cuối,cô ta gần như nghiêng răng để thốt ra.

Hắn hoảng sợ.

Cô ta ngạo mạn cười

Mà nàng,vẫn chỉ là lạnh nhạt nhìn.

Thời gian như giống như một con lừa bướng bỉnh,lúc người ta muốn nó chạy thật nhanh,thì nó cố tình lại đứng đả đứng đĩnh.Còn khi người ta đau khổ cầu nguyện cho nó dừng lại,thì nó lại khốn kiếp chạy thật nhanh.

“Em không còn thời gian nữa,chọn đi.”

Giai Hân không ngừng hồi thúc hắn. Cô ta không đủ kiên nhẫn để chờ nữa.Trái tim cô ta đang rung lên những nhịp đập gấp gáp...cô ta đánh cuộc,đánh cuộc rằng hắn...

Hắn nhặt con dao lên,cầm nó trong lòng bàn tay run rẩy đầy mồ hôi. Hắn ngược đôi mắt đỏ hân nhìn hai người con gái đang đứng bên kia rào an toàn.

Chị gái hắn âm u nôn nóng hồi thúc hắn...

Nàng thì chỉ cúi đầu,lặng yên không lên tiếng. Hắn chợt nhận ra,từ thời điểm hắn đến,nàng chưa từng nói gì.

Có phải nàng yên lặng để mặc hắn lựa chọn.Có phải nàng không muốn khiến hắn đau đớn hơn...Có phải nàng cũng như hắn,đang dấy dựa ?

Bất chợt,nàng ngẩng lên nhìn hắn.Đôi mắt giống như chứa muôn vạn lời nói của nàng xoáy thẳng vào hắn.

“Nguyệt...”

Hắn thì thầm,bàn tay vươn ra muốn đến bên nàng. Nàng đang ở bên kia...đang ở đó...nhưng sao quá xa với với hắn...

“Chị hay cô ta”

Giai Hân hét lên,khiến hắn rung lên,con dao đang nắm trên tay cũng run rẩy theo.

Giai Hân hay Gia Nguyệt?...tình thân hay tình yêu?

Hắn...

Hắn...không thể...

Gia Nguyệt nhìn con dao rơi xuống...nằm trên sàn bê tông lạnh lẽo,vang lên một tiếng buốt lạnh...Tim nàng,thắt lại.

“Ha ha ha ha ah ah ha ha ha ah”

Một tràng cười điên dại xé nát không khí buốt lạnh từ Giai Hân,cô ta hưng phấn,ngạo mạn cuồng tiếu.

“Tao thắng...tao thắng mày Gia Nguyệt...em ấy không có khả năng tổn thương tao..vì em ấy yêu tao...mày thua rồi.”

Gia Nguyệt từ từ đứng lên...không nhìn bất cứ ai,chỉ lặng lẽ thở dài.

“Gia Nguyệt”

Hắn hoảng hốt gọi nàng, nhưng nàng không nhìn hắn, hắn sợ....

Không phải đã sớm biết rồi sao hả Gia Nguyệt. Mà còn trông mong gì?

Hắn nói yêu mày... nhưng thể hơn tình thân thuộc... hắn có chị gái, mà mày, chỉ có một mình. Mơ ước gì nữa hả... trông đợi gì nữa đây....

Nàng nhìn Giai Hân, nhàn nhạt cười. Nhẹ nhàng nói.

“Cô thắng... chúc mừng cô Giai Hân.”

Giai Hân hả hê cười, cô ta đã thắng... còn Gia nguyệt đã thua, thua thảm. Còn gì vui hơn điều này đây.

Hắn đứng bên kia, đi từng bước về phía nàng, hắn muốn nói với nàng, hắn không thể giết chị ấy, nhưng hắn cũng không muốn tổn thương nàng.

“Gia Nguyệt...”

Hắn gọi, nhưng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng cô độc của nàng, nàng không quay lại.

“Xin em.”

Gia Nguyệt đứng bên kia rào an toàn, mũi chân đã chạm đến giới hạn cuối cùng của tầng thượng. Nhưng nàng không để tâm lắm. Nàng hít thật sâu, tựa hồ muốn ghi nhớ thật rõ cảm xúc gió lạnh thổi cắt da này, muốn nhớ thật kỹ trái tim bình lặng đến lạ kì này, muốn nhớ thật rõ... gương mặt của hắn.

Hắn rất đẹp, ngũ quan thanh tú, chiếc mũi cao cao, sẽ có tầng mờ hời hợt mỗi khi nóng. Hai phiến môi mỏng, lúc nào cũng mím chặt, tựa hồ không hài lòng về điều gì đó, đã từng mỉm cười xinh đẹp mỗi khi nhìn thấy nàng. Đôi mắt đen trắng phân minh, ẩn chứa sâu trong đó là vô hạn đau khổ bị ai, cũng như dịu dàng mà nàng quyến luyến... Đã từng...

“Tôi thua.”

Gia Nguyệt xoay người lại, nàng cười rạng rỡ đến chói mắt. Nhàn nhạt thốt ra câu ấy, lại vô tình bóp chặt tim hắn. Hắn nhào lên phía trước, bất an trong tim giống như vụn vụn mũi tên đang đâm xé hắn.

Hắn bước đến, vươn tay ra, chỉ một chút nữa, sẽ nắm lấy tay nàng. Gần một chút nữa thôi... một chút nữa.

“Vĩnh biệt.”

Hắn nhìn thấy, nàng ngửa người ra sau, mỉm cười nói với hắn, và thản nhiên... rơi xuống.

“Không... không... Gia Nguyệt”

Sự tình phát sinh nhanh đến mức không ai nghĩ đến. Giai Hân tận mắt nhìn thấy Gia Nguyệt nhảy xuống dưới, nàng ta đưa tay ra định chụp lấy, nhưng lớp áo vấy tơ lụa mỏng manh cứ trôi qua tay cô ta.

Cô ta sững người, ngây ngốc nhìn bàn tay trống không của mình. Để rồi, lần nữa nhìn thấy, một bóng hình lao tới trước, rơi xuống đúng chỗ mà Gia Nguyệt vừa nhảy.

“Không. Sao có thể... sao lại thế này....”

Giai Hân run rẩy ngã ngồi xuống đất, cô ta ôm lấy đầu không ngừng thổn thức, mà bên dưới kia hai thân hình ôm chặt lấy nhau cùng rơi xuống.

Hắn nhảy theo nàng, bằng bản năng của hắn, bằng yêu thương của hắn, tóm chặt lấy nàng, khảm nàng vào trong tim mình.

Trong khi gió thổi ù ù qua tai, lực hút của trái đất không ngừng lôi kéo họ xuống, điểm cuối cùng chính là cái chết, nhưng dường như họ không thấy sợ hãi nữa.

Bởi vì nàng nghe hắn nói bên tai.

“Anh không thể tổn thương chị ấy, vậy thì hãy để anh chết cùng em... Bởi vì anh yêu em, Gia Nguyệt.”

Một giọt nước mắt tràn ra từ khóe mi của nàng... nàng siết chặt lấy hắn trước khi bị bóng tối bao trùm.

Bên dưới,vô số người đang tụ tập trước trụ sở Lâm Thị,những tiếng xì xào bàn tán.Càng lúc càng nhiều người tập trung lại,họ hết hoảng,lo sợ,kinh ngạc lẫn tò mò,có người còn hét lên khi nhìn thấy có người rơi từ trên tầng thượng xuống.

Rất nhiều rất nhiều tiếng động,tiếng ồn...nhưng nàng không nghe thấy,hắn cũng không nghe thấy...bóng tối bao vây họ,nhưng hai bàn tay mười ngón đang xen lại chưa từng rời nhau ra.....

...HOÀN.... ..

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-chung-ta-da-khong-the-co-hanh-phuc>